Gerard de Villiers prezintă de Don Pendleton

Capitolul!

Mack Bolan ridică privirea spre norii negri care se îngrămădeau pe cer şi se pregăteau să acopere luna. Umiditatea aproape că depăşea şaptezeci de procente, dar asta nu îl deranja deloc pe Justiţiar şi se considera jfericit că ploile torenţiale care însoţeau musonul nu [ajunseseră încă până în Sri Lanka.

Totuşi, combinezonul de un negru sinistru i se lipea ide corpul plin de transpiraţie şi chiar şi machiajul cu dungi negre de pe mâini şi faţă începea să se scurgă.

Trecuse aproape o oră de când pândea apariţia omului de legătură cu care trebuia să se întâlnească şi care urma să-l ajute să ajungă în Colombo, începuse să se întrebe dacă nu cumva femeia – fiindcă era vorba de o femeie – fusese interceptată. Iar în acest caz, de cine?

Primul nume care îi venea în minte era cel al teroriştilor tamili care îşi ziceau Tigrii Eliberării, împreună cu o altă duzină de grupări etnice disidente care acţionau în aceeaşi zonă, menţineau insula într-o stare de război permanent de mai bine de doisprezece ani.

Sri Lanka lupta împotriva lui, iar Bolan ştia că nu conta cine câştigă: toată lumea, la urma urmei, pierdea. Dar el nu venise aici decât la cererea insistentă a bătră Pentru a completa totul, un sac mare din pânză, aflat a picioarele lui, conţinea restul arsenalului. Alte-ncearcătoare – pentru Uzi, Beretta şi Desert Eagle – dar şi o puşcă de asalt M-16 a-2 5, 56 mm echipată cu ansator de grenade M-203, o minusculă staţie emisie-ecepţie pentru a transmite mesaje către vasul de tescuit care îi stătea la dispoziţie într-un port indian, dincolo de strâmtoarea Palk, un set de grenade M-40 şi l-o mm, cu fragmentaţie şi incendiare, exploziv plastic – 4, detonatoare miniaturale, ceasuri şi trei lansatoare de rachete compacte LAW 80.

Un adevărat arsenal, desigur, dar Justiţiarul ştia din sxperienţă că, în astfel de misiuni, s-ar fi putut să aibă nevoie să facă faţă unui asediu.

Aruncând o privire în urmă spre şirul de insuliţe pe: are oamenii locului le numeau Podul lui Adam şi care aveau legătura între Sri Lanka şi India, abia distinse silueta ştearsă a vasului care îl adusese aici. Căpitanul un mercenar, un om care nu punea întrebări şi era spus să transporte orice încărcătură, legală sau ilicită, între India şi Sri

Lanka. Aştepta semnalul radio al lui Bolan pentru a veni să-l recupereze, în orice moment, fusese plătit pentru asta.

Brusc, un foşnet de frunze îi atrase atenţia Justiţia-ului. O fracţiune de secundă se gândi că era vorba de 3 riza de seară sau de un animal. Putea fi şi o bandă ătăcită de Veddas. Mai erau încă în Sri Lanka astfel de grupuri de aborigeni, care luptau pentru supravieţuire în: olţurile îndepărtate ale junglei. Erau violenţi şi agresivi u orice invadator, aşa că era mai bine să-i lase în pace.

Invizibil şi silenţios, strângând în mână pistolul Uzi, itiarul cercetă cu privirea împrejurimile, în căutareanului său complice, Hal Brognola, numărul unu în Departamentul Justiţiei SUA, şi cu un scop precis: să-l găsească şi să-l salveze pe John Vu, un american CL îndepărtate origini indiene, fost înalt funcţionar şi care datorită aptitudinilor sale de a dezamorsa situaţiile dificile, fusese acceptat de majoritatea părţilor drept mediator al conflictului, cu condiţia ca misiunea sa. Se rămână secretă. Doar că, în urmă cu câteva zile, Johr Vu dispăruse.

Justiţiarul aruncă o privire la ceas. Omul de-legături nu mai venea, în schimb, trecuse destul timp pentru a permite eventualilor adversari să răscolească prii pădure şi să-i pregătească o capcană.

Chiar dacă nu se arătase nimeni, un semnal d alarmă perceput numai de ei îl făcea pe Bolan să nu şi creadă singur. Nu avea nicio certitudine în privinţ; numărului de adversari; doar intuiţia că îi erau adversa şi că aşteptau momentul oportun pentru a ataca.

Cum fuseseră ei preveniţi de sosirea lui şi de locul di debarcare? Era prea târziu să-şi mai pună astfel de întrebări. Trebuia oricum să se pregătească de înfruntare.

Făcu o mică trecere în revistă a artileriei sale: imbatabilul Beretta 93-René echipat cu amortizor d zgomot era în tocul de la umăr, puternicul Desert Eagl 44 Magnum se afla la centură iar un pistol automat Uzi mm, tot cu amortizor, era agăţat de umărul drept. P antebraţul stâng, o teacă subţire de piele adăpostea u pumnal Applegate, tăios ca o lamă de ras.

luptă Justiţiarul

Buzunarele combinezonului erau pline cu încărcătoe re de rezervă pentru Uzi şi pistolete, în plus, patru grenc de cu fragmentaţie M: 40 erau agăţate de hamul de semnelor de viaţă. Imediat observă două siluete care abia se distingeau îndărătul unui pâlc de arbori.

Aplecaţi, cei doi bărbaţi se îndreptau spre smochinu care-l ascundea pe Bolan.

Una din siluete se îndreptă brusc spre tufişurile din stânga Justiţiarului. Acesta observă în treacăt maceta pe care o avea în mână piticul, dar şi pistolul automat AK-41/ 7, 62 mm aşezat pe umăr. Inamicul, oricare ar fi fost, era pe urmele lui.

Bolan scoase pumnalul Applegate din teacă aşteptă răbdător ca omul să se apropie, înainte de a şi ascunde în spatele unei perdele de frunze. Atunci câne adversarul trecu prin dreptul lui, Justiţiarul îi puse mân la gură.

Fără niciun zgomot, lama pumnalului lăsă o urmt sângerie pe gâtul piticului. Şi, în timp ce lăsa să cad; uşor corpul inert, Justiţiarul auzi din nou un zgomot abis perceptibil. Scoţând Beretta din toc, se răsuci brusc trase trei gloanţe, care se înfipseră în sternul celui de-o doilea adversar sfărâmându-i un plămân şi inima. Acest se îndrepta spre el deja, cu maceta ridicată.

Doar un geamăt de durere şi un jet de sâng precedară moartea ucigaşului.

Justiţiarul nu agrea să se joace de-a şoarecele ţ pisica cu adversarii săi. Aceştia doi nu erau decât avangardă. Grosul trupei era ascuns în junglă, undeva! preajma lui, dar nu ştia câţi erau şi unde îl aşteptau.

Venise momentul să-i facă să iasă din ascunzătoare.

La adăpostul unui bolovan uriaş, Bolan desfăcu de p ham o grenadă cu fragmentaţie M-40, scoase siguranţ şi aruncă proiectilul departe în faţa lui printre copac întins pe jos, aşteptă explozia, care fu urmată de urletel provocate de fragmentele de metal fierbinte care sfâşiau carnea.

Aruncă o a doua grenadă spre stânga, aşteptă ca schijele de metal să-şi facă datoria, apoi se ridică şi alergă vreo douăzeci de metri în direcţia exploziei.

În afară de câteva urlete de durere, nu se mai auzea nicio mişcare.

Aşteptă răbdător, atât cât să se asigure că niciunul din adversarii săi nu pândea momentul în care se va expune. Făcu bine. Brusc, un val de gloanţe străbătu jungla. Arme automate deschiseră focul din toate părţile, aruncând spre copaci şi tufişuri un torent de metal ucigător. Dar, având în vedere lipsa de precizie a tirului,

atacatorii nu îl reperaseră încă.

O mişcare uşoară, în dreapta lui, îi atrase privirea. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă traversau în alergare un spaţiu degajat de aproape treizeci de metri. Fără să se mişte, aşteptă ca cei doi să se apropie, înainte de a descărca în direcţia lor jumătate din încărcătorul de la Uzi. Gloanţele străpunseră gâtul celui aflat în apropierea lui, decapitându-l, în timp ce al doilea îşi ducea mâinile la abdomen, încercând să-şi ţină intestinele să nu cadă.

Când îşi dădu seama că eforturile îi erau zadarnice, duse mâinile la AK-47 şi îndreptă arma spre locul unde se afla Bolan. Cu un ultim efort disperat, reuşi să apese pe trăgaci şi goli încărcătorul armei. Forţa reculului îl împinse înapoi şi căzu pe spate, într-o baltă de sânge.

Justiţiarul abia avu timp să se ferească de gloanţele care îi erau destinate.

Încă o dată, Bolan nu se putu stăpâni să se întrebe cine trimisese pe urmele lui oamenii; încă o dată, îşi dădu seama că nu era momentul potrivit să-şi pună această întrebare. Trebuia cât mai repede să se asigure că niciunul dintre cei doi atacatori nu supravieţuise.

Căută în sac şi scoase două rachete de semnalizare; pe care le aprinse înainte de a le lansa. Toată zona fu scăldată pentru o clipă într-o lumină puternică.

Patru siluete negre începură imediat să alerge prim vegetaţia deasă. Justiţiarul, cântărind opţiunile, r-™

Înarma cu o grenadă cu fragmentaţie şi, cu o mişcare!

largă a braţului, o aruncă în mijlocul grupului.

Doi dintre ei fură scoşi din luptă de schije. Ţipete de agonie se auziră în noapte. Justiţiarul mai aşteptă pan” ce unul din adversari ieşi de după un tufiş des.

Apucând Kalaşnikovul, tamilul trase la întâmplare în faţa lui, înainte să întoarcă arma şi să-şi zboare creieri1 cu un glonţ de calibru 7, 62 mm.

Justiţiarul avea acum o idee mai limpede despre adversarii cu care avea de a face. Nu era vorba di soldaţi, ci de oameni atât de devotaţi cauzei lor, oricar ar fi fost aceasta, încât preferau să moară decât să rişti să fie capturaţi şi să-şi trădeze camarazii.

Justiţiarul scrută împrejurimile, căutând şi a pat siluetă pe care o văzuse iniţial. Chiar dacă nu zare nimic, cel de-al şaselea simţ îi spunea că nu era singur Merse spre locul grupului de tamili măturând

zona cu perdea de gloanţe. Dar nu se auzi niciun ţipăt de durer nici cea mai mică urmă de viaţă.

Apoi, brusc, răsună o împuşcătură în spatele lui şi: întoarse, cu arma în mână.

Un luptător de gherilă era întins pe jos iar ceea e mai rămăsese din figura lui era o mască oribilă de sâng şi oase rupte.

O tânără cu un Colt Commander 45 în mâna stâng”! tătea în picioare deasupra cadavrului. Privi q clipă corpul întins la pământ înainte de a ridica ochii spre Justiţiar.

— Aţi uitat unul, domnule Belasko, zise ea cu aerul ei mai calm din lume.

Capitolul II

Tânăra era de origine hindusă, după cum lăsau să se vadă ochii migdalaţi. În schimb, pantalonul de jeans şi cămaşa asortată îi dădeau un aer occidental.

Părea să aibă între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani, dar trebuia probabil să fie mai tânără. Un lucru eră sigur în ceea ce o privea: nu era o amatoare. Modul cum ţinea Colţul şi lipsa oricărei emoţii la vederea cadavrului trădau profesionalismul.

Bolan privi arma pe care fata o ţinea în mână. Cum nu era îndreptată spre el, lăsă şi el automatul în jos.

— Cine sunteţi? întrebă el.

— Madi Kirbal. Fac parte din personalul ambasade indiene la Colombo.

Întinse spre el un mic toc de piele care adăpostea e carte de identitate cu fotografie. Bolan o studie. Ea era persoana de legătură pe care trebuia să o asculte.

Fata îi întinse mâna. Bolan o strânse şi zise imediat:

— Tot ceea ce mi s-a spus era că omul meu de legătură va fi o femeie.

— Mi s-a dat numele dumneavoastră, răspunse tânăra. Sau cel puţin numele pe care îl folosiţi pentru aceasts misiune. Şi atât. Mi s-a mai spus că trebuie să vă ajut ci tot ce pot.

Justiţiarul ridică ochii, înainte de a privi spre cada-rele răspândite pe ici, pe colo.

— Tigri tamili?

Tânăra privi şi ea spre cadavrele acoperite de sânge.

— M-ar mira să fie vorba de Tigrii Eliberării Tamilului indea, în

acest caz, aţi fi fost mort. Ei nu sunt singura

] rupare armată din zonă. Mai sunt şi altele, ca Frontul

Revoluţionar al Poporului din Eelam. Sunt sub control

omunist şi…

În timp ce fata vorbea, Bolan auzi un zgomot înăbuşit jşor de recunoscut. O trânti pe tânără la pământ şi se îruncă peste ea.

— Nu vă mişcaţi, îi şopti el la ureche.

Sunetul, asemănător cu un geamăt, trecu pe teasupra lor şi un proiectil ateriza într-un boschet de smochini la vreo douăzeci de metri. Atunci când tânăra încercă să se ridice, Bolan o împinse violent ia loc.

— Dar ce este…?

— Linişte!

Jungla fi zguduită de o explozie puternică. Fragmente e crengi şi frunze fură împrăştiate în toate părţile şi scările cuprinseră copacii şi vegetaţia din jur.

Justiţiarul o privi pe Madi Kirbal în timp ce se ridica şor.

— Eşti teafără?

Uitându-se cu o expresie oripilată la infernul care începuse să se dezlănţuie la câţiva metri de ei, ea dădu în cap.

— Nu, nu cred. Dar cum v-aţi dat seama că…?

— Am auzit sunetul, chiar la timp. Sunetul unei grenade cu fragmentaţie trasă de o puşcă de asal echipată cu lansator de grenade.

— Deci, nu au murit toţi?

— Aşteptaţi aici, spuse Bolan în timp ce scote;

Desert Eagle din toc. Nu durează mult.

— Grenada cred că i-a distrus pe american şi pl femeie, se adresă luptătorul de gherilă cu faţă dură spre cei trei însoţitori ai săi.

— Şi o bună parte din junglă, Kawi, sublinie un dintre ei, furios. Ar trebui să-i spunem domnului Chen nu avem nevoie de astfel de grenade. Drace, americ nul şi femeia ar fi putut fi omorâţi cu mai puţine pagube.

— Ai dreptate, fără îndoială. Dar, mai întâi, s;

considerăm că sunt încă în viaţă, sugeră un al doilea luptător.

Cel de-al treilea, care nu avea nici măcar douăzei de ani, părea dezorientat.

— Ce facem acum?

— Aşteptăm.

— Ce?

— Şefa trebuie să ajungă aici imediat. A fost reţinu de Chilaw pentru o reuniune de partid.

— Eu aştept aici! declară puştiul cu aroganţă. Dac cei doi mai sunt încă în viaţă, trebuie terminaţi. Zic

mergem să le venim de hac. Dacă trebuie, voi mere singur.

Cei trei căzură de acord şi puseră mâna pe arme.

— Ne vom împărţi în două echipe ca să-i găsim, zi:

Kawi.

Fură de acord, aprobând din cap, înainte de a se împărţi în echipe de câte doi şi de a se îndrepta încet spre pădure.

În timp ce îşi croia drum prin junglă, Bolan se străduia să reducă la minimum zgomotele. Ochii i se obişnuiseră acum cu întunericul din jur şi astfel putea să evite obstacolele. Vasta lui experienţă de luptă în junglă îi ascuţise simţul auzului. Ignorând zgomotele obişnuite – strigătele lăsărilor de noapte, mârâiturile animalelor – pândea cel Imai mic semn al inamicului.

Nişte murmure, în spatele unei tufe de tec, îl făcură să se oprească brusc. Nu putu distinge ce vorbeau, dar era sigur că bărbaţii discutau în tamilă. În câteva secunde reuşi să-i distingă şi pe luptătorii de gherilă care erau în spatele copacilor. Erau doi, înarmaţi fără îndoială cu macete şi arme automate – ca şi cei pe care îi doborâse mai înainte.

Agăţându-şi puşca M-16 A-2 pe umăr, apucă în mâna dreaptă pistolul Desert Eagle. Liniştea nu mai avea nicio importanţă acum.

Cei doi tamili priveau nervoşi pe după fiecare copac nainte de a se deplasa. Văzuseră măcelul pe care îl acuse americanul în rândul camarazilor lor.

Faptul că nu ştia de ce trebuia ca americanul şi femeia să moară nu îi prea plăcea lui Kawi. Era de acord să-i omoare. Avea el deja destule crime la activ. Dar nu-i ci că tovarăşa Diana refuza să le explice motivele acestei ambuscade.

Ştia că era mai bine să nu ceară lămuriri femeii. Pre mulţi bărbaţi şi femei fuseseră executaţi sub ochii la fundcă au discutat politica partidului.

— Este o chestiune de loialitate, îi spusese într-o z această femeie stilankeză cu sânge britanic. Noi v-an promis că-i alungăm pe capitalişti din ţară pentru e poporul să conducă. Vi se cere doar să vă supuneţi far a pune întrebări.

Asta nu prea îl mulţumise pe Kawi. Doar că, dup zece ani de luptă de gherilă, nu găsise un alt motiv de trai.

— Să ne ţinem după această urmă, zise el arătând cărare abia vizibilă. Duce la…

O siluetă întunecată le apăru în faţă, întrerupându brusc.

Înainte ca adversarii săi să apuce să ridice la urni armele, Bolan trase un glonţ calibru 44 care îi pulveriz faţa lui Kawi. Deviat de maxilar, glonţul ricoşa i împroşcă fragmente de os în creier.

Nu avu nici măcar timp să ţipe. Moartea f fulgerătoare.

Justiţiarul se întoarse rapid şi trase un alt glonţ îl pieptul celuilalt tamil. Sângele ţâşni din venele sfâşiate lăsă o gaură în pieptul lui. Nu avu timp nici să înţelea' ce se întâmplă, nici să sufere.

Cealaltă echipă de tamili auzi împuşcăturile şi îndreptă în fugă imediat spre locul de unde se auziseră Cei doi bărbaţi erau convinşi că tovarăşii lor îl găsiserl pe american.

— Nu e rău pentru noi dacă suntem acolo să împărţim victoria, remarcă unul dintre ei.

Cu zâmbetul pe buze, îşi ridicară pistoalele Kalaşnikov de fabricaţie chinezească şi înaintară prin vegetaţia deasă.

— Kawi, strigă unul dintre ei, l-ai prins?

Bolan însă era bine sănătos şi gata să-i întâmpine pe cei doi căutători de glorie.

Tamilii căscară ochii, terifiaţi, când dădură de adversar, o umbră mare înarmată până în dinţi. Ridicând AK-47 la umăr, începură să tragă la întâmplare, lansând un val mortal de gloanţe de 7, 62 mm.

Dar Bolan anticipase mişcarea lor şi se aruncase spre dreapta, lăsând valul de gloanţe să sfâşie ramurile şi frunzele înainte de a se risipi în întuneric.

Justiţiarul îi înfruntă pe cei doi. Trebuia să-l cruţe pe unul dintre ei pentru a-l interoga.

Două gloanţe de Desert Eagle sfâşiară un tamil, care fu proiectat pe spate şi căzu jos. Inutil să mai verifice dacă era mort: nimeni nu putea supravieţui gloanţelor de calibrul 44 trase în plin.

Justiţiarul îi făcu atunci semn ultimului terorist să lase arma jos. Încet, acesta se aplecă şi lăsă carabina pe pământ.

Madi Kirbal apăru brusc lângă Justiţiar, ridică pistolul şi trase de două ori, repede. Gloanţele îl loviră în plin pe tamil, iar acesta căzu secerat.

— Tocmai ați ucis un om neînarmat care ne-ar fi putut pune cine l-a trimis, strigă Bolan, furios.

— Ar fi fost mort înainte de a spune ceva, răspunse ea pe un ton rece în timp ce se apleca să ridice un lănțișor de la gâtul bărbatului.

Îl întinse lui Bolan care tocmai își încărca pistolul. Justițiarul văzu o capsulă de cianură agățată de lănțișor.

— Comunist sau naționalist, orice rebel tamil poartă asta la gât, îi zise tânăra. Acum, știți cu cine ne luptăm.

Capitolul III

Bolan se gândi că era inutil să discute cu tânăra. Nu știa de ce îl omorâse ea pe terorist – o făcuse poate pentru a-l împiedica să vorbească… Nu era sigur decât de un lucru în privința atașatului ambasadei: era prea periculoasă și prea imprevizibilă ca să o țină lângă el.

— Sunt cel puțin o duzină de marxiști care nu vor mai ucide oameni nevinovați, comentă ea mergând pe o potecă îngustă.

— Mai sunt și alții care ucid, replică, el. Pentru fiecare nevinovat pe care îl ucid ei, cred că Tigrii omoară cincizeci.

— Cred că simplificați mult o situație prea complexă, protestă tânăra. Nu uitați că guvernul a trimis soldați, poliție și mercenari din Forța Specială de Intervenție.

F.S.I., ca să facă același lucru cu mii de tamili nevinovați.

Bolan ridică din umeri. Nu venise aici ca să facă politică de doi bani, dar se întreba ce îi putea interesa pe chinezi în Sri Lanka. Țara nu constituia un mare interes strategic iar achiziționarea de ceai i-ar fi costat mai puțin decât să dea arme diverselor grupări de gherilă…

Pentru a face conversație, ceru câteva explicații însoțitorului său de ocazie.

— Nu li se dau arme, explică ea. Li se vând arme.

Știm că au oameni special pentru asta la Colombo.

— Dacă tot este așa de cunoscută situația, de ce guvernul nu i-a găsit și arestat pe cei responsabili?

— Ușor de zis, greu de făcut. Guvernul stilankez sus ține că face tot ce îi stă în putință. După părerea mea, mulți funcționari primesc sume substanțiale ca să în chidă ochii la tot ce reprezintă contrabandă în țara asta.

— Există vreun indiciu referitor la persoanele care se află în fruntea acestei rețele?

— Singurul chinez influent este Henry Chen, un importator de componente electronice stabilit aici de mai mulţi ani. Este proprietarul unui antrepozit pe Old Moor

Street, aproape de bazarul Pethan. Dar este un om]

cumsecade şi cultivat care preferă înainte de toate

muzica clasică şi expoziţiile de artă.

Bolan o studie atent pe tânără. Părea necunoscătoare în anumite privinţe, ca un mafiot care încearcă să treacă neobservat. Totuşi, degaja o forţă care îl impresiona. Madi Kirbal putea fi un aliat de valoare, dar şi un duşman de moarte.

Spera să o poată considera un aliat.

Ea era în orice caz mai mult decât seducătoare. Avee o frumuseţe exotică, clasică, ochii migdalaţi, închişi culoare, cu genele lungi şi mătăsoase. Păşea sigură pe ea, ca unul care controla permanent situaţia şi emoţiile! Pe de altă parte, se arăta prea interesată de nevinovaţii care erau ucişi în Sri Lanka. Era prea mult pentru cinevcare nu era din această ţară.

— Folosiţi arma foarte bine pentru un ataşai diplomatic, remarcă el. Cine sunteţi?

Tânăra răspunse fără ezitare.

— Lucrez înainte de toate pentru Serviciile d*

Informaţii indiene – Direcţia de cercetare şi analiză.

Justiţiarul avusese de-a face cu agenţi din aceasta direcţie, în trecut. Formaţi de englezi şi de Mossad, erai

ot atât de ingenioşi şi nemiloşi ca şi omologii lor dinările occidentale.

— De ce sunteţi aici, în acest caz?

— Washingtonul mi-a cerut să vă recuperez, să vă

onduc la Colombo şi să vă dau toate informaţiile de

are veţi avea nevoie.

Bolan aşteptă, dar ea nu mai adăugă nimic în Completare.

Tânăra băgase pistolul calibru 45 în sacul de piele de je umăr. Scoase un pachet de ţigări şi îi oferi una lui 3 olan. El dădu din cap şi o privi în timp ce îşi aprindea igara.

— Cum aţi ştiut că eram persoana pe care trebuia să

Întâlniţi? întrebă el.

— Aţi răspuns atunci când v-am strigat pe nume. În

lus, au trecut zece ani de când lucrez în domeniu. Am

supravieţuit fiindcă nu m-am înşelat în privinţa idversărilor sau a aliaţilor mei. V-am privit cum acţionaţi, nainte de a mă arăta şi a veni să vă sprijin.

După o pauză adăugă:

— Presupun că sunteţi din C.I.A?

Bolan nu căută să o contrazică. Ea nu avea să afle idevărul despre statutul său real. Care, oficial, nu era sgat de niciun stat, nici măcar de Black Warriors tench, organizaţia antiteroristă condusă de vechiul său unic, Hal Brognola. În războiul său fără sfârşit împotriva nafiei, nu accepta din partea vechiului său prieten decât lisiunile în care credea şi în care putea face diferenţa! între duşman şi aliat.

— Este periculos să acţionezi pe baza presupunerilor.

ş fi putut foarte bine să mă dau drept altcineva.

— Accept reproşul, recunoscu Madi Kirbal. Dar când u există regulă stabilită dinainte cu precizie, trebuie să

— Bazezi pe instinct…

Bolan, care mergea de mai bine de douăzeci şi patn de ore, începea să simtă primele semne de oboseală! prezent nu avea chef decât să ajungă la ascunzătoare pe care Brognola i-o pregătise şi să se odihnească puţin

— O să vă placă Colombo, îi zise tânăr conducându-l prin junglă până la autovehiculul ei. Eşti oraşul cel mai cosmopolit din Sri Lanka şi unul dintre cele mai fermecătoare din lume.

Bolan citise ce trebuia despre istoria ţării pe teritoriul căreia se afla.

Ca un vulcan, o ură de mai bine de o mie de anii clocotea între cinghalezi şi tamili, ură care nu's domolise niciodată cu venirea portughezilor, olandezilor sau a englezilor.

Tigrii începuseră să se răzvrătească la sfârşitul anilo '50 când ţara, abia devenită independentă, hotărâse d limba oficială să fie chinghaleza. Nemulţumiţi, tamili voiau să-şi creeze propria lor ţară, Eelam, pentru a putea urma învăţămintele hinduse.

În 1977, se trecuse de la vorbe la violenţă, bande di tineri tamili furioşt începuseră să-şi asasineze opozanţii lăsând la vedere cadavrele torturate ale victimelor lor.!

Ca şi în Irlanda de Nord, afirmau că sunt persecuta religios de majoritatea budistă. Erau destui încât să şi grupeze în cinci facţiuni. Cei mai puternici erau Tigţ Eliberării Eelamului Tamil – Tigrii Tamili – şi

Front Revoluţionar de Eliberare a Poporului din Eelam, grupare de extremişti marxişti.

Guvernul crease o Forţă Specială de Intervenţie, a grup de militari capabili să ţină piept Tigrilor şi altor gn pari rebele. La violenţă şi omoruri ei răspundeau cu mai multă violenţă. Guvernul şi Tigrii se radicalizase atât în atitudinea reciprocă, dar şi în acţiuni şi nu i întrezărea nicio şansă de ameliorare. Acesta era motivul pentru care O.N.U. Îi ceruse lui John Vu să se implice.

Era şi motivul pentru care Bolan era aici. Trebuia să-l alveze pe Vu înainte ca cineva să decidă să-l omoare.

Dacă nu cumva era deja mort.

Capitolul IV

Omul cu păr grizonant, care se învârtea prin camer mică cu pereţi afumaţi, se şterse pe frunte. Se gândea i un mijloc de evadare, dar nu întrezărea niciunul. Era gratii la ferestre iar uşa era încuiată pe dinafară. Chiar soarele dimineţii se strecura cu greu în această carceră

Mobilierul se reducea la strictul necesar: o chiuvet un pat îngust şi o masă cu patru picioare.

Nu erau, evident, nici telefon, nici televizor, nici rădic!

Mai multe cărticele erau împrăştiate pe masă. Ei scrise în tamilă, cu excepţia uneia, în engleză, în ea explica de ce Tigrii trebuiau să recurgă la violenţă să-şi salveze poporul… de la violenţe.

John Vu citise cartea aceasta de zeci de ori. Dai aceşti visători credeau că îi vor spăla creierul cu un U atât de stupid, se înşelau. Pe vremea când e subsecretar de stat, avusese de-a face cu politicieni lobbyşti mai convingători, însă niciunul nu reuşise's schimbe părerea, din momentul când lua o decizie.

În cursul ultimelor zile avusese dreptul la toate necesare: hrană, apă îmbuteliată şi chiar puţin lui pentru pipă. Dacă Tigrii încercau astfel să-l determine convingă guvernul din Sri Lanka să transforme penins Jaffna într-o ţară independentă şi sub controlul tamilî îşi pierdeau timpul.

Pentru un negociator era o chestiune de bun-simţ: [Tigrii nu vor fi mulţumiţi doar cu peninsula. Imediat, vor bere mai mult pământ, apoi şi mai mult, până ce vor [ajunge destul de puternici ca să ceară controlul asupra întregii ţări.

Uşa se deschise. Un gardian îndreptă o armă autonată de fabricaţie rusească înspre el şi, într-o engleză; tâlcită, îi ordonă lui Vu

să-l urmeze.

— Comandantul vrea să te vadă, adăugă el.

Vu nu era nemulţumit că ieşea din celulă. Cu cât teuşeau să se înţeleagă mai repede, cu atât se puteauntoarce la masa negocierilor generale.

Madi Kirbal şi Bolan ajunseseră la locul unde femeia şi lăsase maşina. Justiţiarul nu o scăpase din ochi nicio, lipă, deşi mergea uşor aplecat sub greutatea pe care o; ara. Desert Eagle-ul, cu un încărcător plin, era la locul k la talie, iar Uzi cu amortizor se găsea agăţat de umăr.

Făcând o pauză pentru a asculta zgomotele nopţii şi surprinde altele care ar fi putut eventual să trădeze irezenţa inamicilor, nu auzi decât fluieratul păsărilor de oapte.

Cât continua să scruteze vegetaţia din jur, Madi Kirbal e întoarse spre el şi îl întrebă:

— Este ceva în neregulă?

— Credeam că toată această pădure este protejată păzită de oameni înarmaţi. Unde erau în timp ce îi runtam noi pe cei din gherilă?

— Când vă aflaţi într-o zonă de conflict, tot ceea ce

Aeraţi este să rămâneţi în viaţă. Paznicii nu ies aproape deloc noaptea. Chiar şi ziua nu se aventurează până aici ecât în grupuri mari şi bine înarmaţi.

Justiţiarul, înainte de a urca, aruncă sacul de pânză trebui să aştept ca John Vu şi nimic de ascuns.

p-sT-i”. jjsâxsr. a în±; domnuievu?

aştepte în maşină, merse să cerceteze tutişurne ou apropiere.

— Nu Te importanţă Mă numesc Thamby ceea cee care o vom numi Eelam.

În spatele vehiculului, un Land Rover de fabricaţi

englezească.

— Aş spune că misiunea mea este compromisa remarcă el. În afajă de dumneavoastră, nimeni n

trebuia să ştie de sosirea mea.

— Ce tot vorbiţi! Vreţi să vă ajut să părăsiţi S Lanka?

— Pentru asta va ajungă înapoi în Statele Unite, viu şi nevătămat. Crezi e Tigrii îl ţin prizonier?

— Nu le stă în obicei să răpească diplomaţi străir remarcă tânăra.

— Este un început în toate

Un foşnet uşor, provenind din tufişurile de pe cealal: parte a drumului, îi atrase privirea Justiţiarului. Apu rei sale

Conducătorul tamil aştepta într-un mic birou. Câni

John Vu intră şi îi întinse mâna, îi ignoră gestul”.

— Aşezaţi-vă, domnule Vu, îi propuse el pe un ti rece în timp ce arăta spre un scaun de lemn din fa biroului metalic.

Diplomatul remarcă harta mare a insulei fixate perete. Toată partea de nord fusese haşurată cu roşu!

zâmbească. Eu nu îl ştiu pe al dumneavoastră să

— Cel puţin, îmi ştiţi numele, comentă el, forţându-l tamilă înseamnă frăţior.

În toc bărbatul ţinea o copie ungurească a pistoli] Browning Hi-Power M-1953 GR… GORY, în care lovea cu mâna.

— Cunoaştem multe despre dumneavoastră, dom-V (j zjse Ra. jv Thamby unu, dintre cej trej demni ţari

[amili care constituiau înaltul Comandament al Tigrilor. Ştim ce poziţie ocupaţi în Guvernul Statelor Unite, ştim detaliile vieţii personale şi ale carierei militare.

— Ei bine, răspunse Vu cu o dezinvoltură prefăcută, mi imaginez că nu v-a fost greu să aflaţi toate astea. Nu

— De fapt, avem prieteni peste tot. Ceea ce nu ştim.

DU adevărat, este pe cine reprezentaţi în realitate.

— Este simplu. Preşedintele Statelor Unite, la solicitarea Secretarului General O.N.U., m-a ales pentru îi discuta cu toate părţile implicate în prezent în acest

conflict şi să găsesc argumente pe baza cărora să putem

onstrui un acord de pace.

— Par a fi spion?

— Spionii nu au culoare, nici mărime. Şi, adăugă

„Hamby, nici vârstă.

— Nu, îl asigură Vu, nu lucrez la C.I.A. Tehnic, nu unt decât un pensionar obişnuit, care a venit să vadă um puteţi fi ajutaţi. Voiam să vă întâlnesc şi, de aceea, a aveţi nevoie să mă ţineţi prizonier. Spuneţi-mi exact cea ce doriţi. Ar fi un început bun.

Conducătorul Tigrilor se ridică de pe scaun şi se fitoarse spre harta din spatele lui.

— Revendicările noastre sunt simple, declară el pasând cu degetul perimetrul zonei haşurate cu roşu.

rem ca tot acest teritoriu să devină ţara noastră. O ţară

Este clar. Ce vreţi să negociaţi în schimb?

— Nimic. Dacă nu ne este satisfăcută revendicarea, om continua să ne apărăm drepturile în calitate de mili, oricare ar fi pierderile.

Vu se ridică.

— Deci asta voi avea de transmis guvernului din Lanka.

Se ridică şi începu să se îndrepte spre uşă, ştiind ci nu avea şanse să-l păcălească pe tamil.

— Nu le veţi spune nimic, îi zise acesta.

Vu se opri şi se întoarse spre Thamby.

— Veţi fi înregistrat pe o casetă în timp ce expun

doleanţele noastre, explică acesta. Şi veţi rămâne ai până ce primim un răspuns acceptabil la toate cererile.

Femeia în uniformă asistase la masacru fără intervină, în timp ce doar ochii ei negri îi trădau furia ca o cuprinsese văzând incompetenţa oamenilor ei.

— Să-l prindem viu pe american, tovarăşă Yasmir sugeră un luptător care se afla lângă ea. Am putea's ducem domnului Chen ca să-l interogheze. Cu ăsta trebui să-l convingem, adăugă el ridicând pistolul AK-4

Verificând încărcătorul pistolului-mitralieră Scorpi pe care îl primise drept recompensă pentru numeroase atacuri reuşite împotriva inamicului poporului, ferm aprobă şi începu să traverseze perdeaua de vegete după care erau ascunşi, în acelaşi moment, auzi zgomot, chiar în urma ei, urmat de un ordin:

— Lăsaţi armele!

Era americanul, cu un pistol-mitralieră îndreptat's ei.

Unul dintre luptători se întoarse şi vru să tragă, Bolan îl doborî, înainte să apuce să apese pe trăgaci.

— Lăsaţi arma, ceru el calm.

Atunci când se aştepta ca ea să se supună, feme adresă un zâmbet furios şi văzu cum apasă pe trăgac

Negocierile erau terminate.

Trase trei gloanţe. Două dintre ele se înfipseră într-o rte, înainte ca ea să apuce să tragă. Al treilea îi aramă rotula stângă. Sângele începu să păteze uniforma de camuflaj, dar, ciuda durerii evidente care o cuprinse, încercă să dea replică.

— Nu faceţi asta, îi spuse el.

Totuşi, cu o încăpăţânare incredibilă, ea ridică arma.

Momentul era prost ales pentru a fi omenos. Bolan a se o nouă rafală. Privea la adversarul care cădea cel la pământ, în timp ce instinctul îl forţa să facă un It înainte. O femeie se ridică brusc în faţa lui, mai nară decât prima, dar vizibil la fel de hotărâtă.

— Sunteţi prizonier, strigă ea, cu ochii arzând derie. Aruncaţi arma.

Bolan lăsă pistolul Uzi încercând să-şi imagineze cum tea supravieţui, când focuri de armă se auziră în aţele luptătoarei. Aceasta căzu moartă cu faţa lamânt, în timp ce gloanţele puştii de asalt se pierdeau tufişuri. Madi Kirbal lăsă arma şi veni lângă Bolan.

— Se repetă povestea, zise ea cu un zâmbet ironic.

Justiţiarul nu-i răspunse şi se îndreptă înspre Land wer.

Când ajunseră la maşină, tânăra se aplecă şi scoase plic de sub scaunul ei.

— Mi s-a cerut să pregătesc pentru dumneavoastră raport asupra situaţiei. Sunt aici numele principalilor

tagonişti, ca şi gradul de implicare în actuala criză.

— Mai târziu, zise Bolan. Mai întâi, să încercăm să ppăm de aici întregi.

— De acord, se supuse ea urcând la volan.

Cât porni motorul, Bolan coborî privirea pe picioarele de care era agăţat pistolul Colt Commander calibru

— Conduceţi mereu cu o armă încărcată l genunchi? întrebă el.

— Doar când mă aflu într-o zonă de conflict răspunse ea sec.

Justiţiarul ştia că ea avea dreptate. Erau totuşi într?! zonă de conflict şi fuseseră atacaţi, înjură printre din întrebându-se de ce mai acceptase să cedeze l insistenţele lui Hal Brognola.

Abia reîntors din Columbia, tocmai se pregătea execute o Familie instalată în Florida, la Clearwate capitala mondială a Bisericii Scientologice, un locijn „religia” şi traficul de orice gen făceau casă bună. În l de asta, era izolat, la celălalt capăt al lumii, pe mâini unei tinere fără îndoială foarte hotărâtă, dar care cred că îi salvase de două ori viaţa trăgând în orice mişcă! 1

Capitolul V

Pe firma spălăcită de atâtea ploi se putea citi: hanghai Trading Street. Iar în interiorul antrepozitului în Old Moor Street, cutii cu produse diverse şi fără portantă erau aranjate pe unul din pereţii

laterali.

Un perete culisant separa depozitul în două. Cealaltă iarte era pe jumătate plină delăzi din lemn marcate cu gla „Componente Electronice”. Iar în lăzi erau mii de

[artuşe pentru AK-47 de fabricaţie chinezească, precum grenade şi rachete.

La unul din capetele clădirii din piatră şi metal, o uşă în sticlă dădea spre un birou.

Înăuntru, un asiatic în jur de cincizeci de ani, ras roaspăt, stătea la un birou din lemn masiv, cu mâinile jicrucişate, într-o atitudine milităroasă pe care cămaşa din bumbac fin impecabil călcată şi pantalonii din în M reuşeau să o mascheze.

Cu ochii mijiţi, Chen, colonelul Chen pentru superiorii din China populară, părea că priveşte fix într-un punct pierdut undeva pe peretele din faţa lui. De subiecte meditaţie nu ducea lipsă.

Aflase de sosirea acestui negociator venit din Statele nite. Însă acesta dispăruse înainte ca Chen să-l poată iorî. Dar iată că un căpitan de vas de pescuit îl anunţa fusese plătit pentru a ajuta să intre discret în ţară un alt american. Era clar că Statele Unite se amestecau d nou în problemele altora, trimiţând un agent C.I.A. căutarea diplomatului dispărut.

După Chen, eforturile lui John Vu puteau avsucces. Guvernul din Sri Lanka, precum şi Tigrii tam se saturaseră de asasinatele în masă. Chiar şi luptătd de gherilă ai Frontului Revoluţionar de Eliberare Poporului Eelamului începuseră să dezerteze în num mare ca să se întoarcă în satele lor, în nordul ţării.

Pentru el, se impunea să înăbuşe din faşă ori început de armistiţiu. Era în orice caz una e instrucţiunile pe care le primise din partea ministru Securităţii Statului de la Beijing. Pacea ar ruina tod eforturile depuse pentru a face din Sri Lanka un parat comunist şi mai concret ar fi încetat vânzările de am către diferite grupuri antiguvernamentale.

Ca un om avizat, în ultimii cincisprezece ani, colone Chen întreţinuse relaţii cu toate grupările teroriste. De lungul vremii, reuşise să scoată discret din ţd majoritatea liderilor lor pentru a urma stagii de form; militară în China, în schimb, ei nu aveau decă! obligaţie: să cumpere armele de la chinezi.

Un vas tocmai aştepta să fie descărcat, într-un i port discret, în

nordul oraşului Colombo, încărcătura \ destinată special Tigrilor. Chiar dacă nu erau comunii Chen era bucuros să facă afaceri cu ei.

Cel mai irfiportant, pentru el, era să ment presiunea exercitată asupra guvernului din Sri Lanka. să-şi rotunjească veniturile.

Nimic nu trebuia să-l abată de la scopul fixaţi pentru asta îl însărcinase pe maiorul Sung să trimit grupă de revoluţionari în întâmpinarea agentului C.

Din fericire, căpitanul vasului de pescuit îi indicase unde şi când trebuia să-l debarce pe pasager.

Care era numele agentului? Colonelul Chen căută printr-un teanc de hârtii şi găsi: Michael Belasko. Funcţionarul din serviciul de informaţii chinez nu se putu abţine să nu zâmbească, atât era de evident că numele era unul de împrumut. Oricum, era mai mult decât probabil că bărbatul aparţinea serviciilor secrete ale Statelor Unite.

Grupul său personal de teroriști, format din membri ai Frontului Revoluţionar de Eliberare a Eelamului, trebuia ca în acest moment să îl prindă pe numitul Belasko, pentru a-l elimina. Etapa următoare consta în găsirea diplomatului care venise în Sri Lanka în calitate de mediator și să-l omoare și pe el.

Chen începu să mâzgălească o listă de nume pe un carnet. Trebuia să-şi mobilizeze toate forţele de care dispunea pentru a-i localiza pe negociator şi pe Tigrii care îl răpiseră, îl va însărcina pe maiorul Sung să ontacteze oamenii imediat ce se va întoarce.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Era târziu. Toţi pngajaţii depozitului plecaseră, la fel şi secretara lui 3 hen, May Ling, o tânără seducătoare care, în acest noment, îl aştepta în somptuoasa lui reşedinţă situată în îfara oraşului.

Persoana care tocmai bătuse la uşă nu era alta decât aiorul Sung, noul său ajutor, pe care Beijingul i-l rimisese pentru a-l asista. Fără îndoială că se bucura de >rima lui mare victorie în Sri Lanka.

Chen, care nu îşi asuma riscuri inutile, deschise unul lin sertarele biroului, pentru a scoate un pistolet pe care i-l puse pe genunchi.

american?

— Intraţi! zise el, înainte de a se preface e examinează nişte documente.

Sung intră şi, cum ridică privirea, Chen văzu. medic teama din ochii lui.

— Aduc veşti proaste, colonele.

Cu un oftat, Chen dădu la o parte hârtiile.

— V-am spus deja să nu-mi mai spuneţi aşa. Ai sunt domnul Chen! Ce tragedie s-a întâmplat de nu

— Îi voi pune şi eu această întrebare când îl veţi prinde şi mi-l veţi aduce.

Chen oftă, înainte de a adăuga:

— Chiar mi-aţi adus o veste proastă, domnule maior

Sung. Din câte putem deduce, remarcă el după o pauză, se poate să-l fi găsit deja pe negociator şi să se pregătească să iasă din ţară.

În spatele acestor presupuneri se ascundea o acuzare uşor voalată.

Tânărul maior începu să transpire.

— Cred că este prea devreme. Totuşi, se află într-o ţară necunoscută, singur, fără niciun sprijin. Vom relua care lucrează la Parcul Naţional Whelped. A ajuns în locul unde americanul a debarcat şi tot ceea ce a erau cadavrele oamenilor care trebuiau să-l omoare.

— Iar agentul Statelor Unite?

— Îmi închipui că trăieşte. La fel şi femeia.

— Deci oamenii dumneavoastră au dat greş.

Sung ştia că nu se poate apăra. Colonelul Chen nu era numai ambiţios, ci şi răzbunător.

— Plec capul de ruşine în faţa incapacităţii lor, zise cu un aer umil. Chen îl privi rece.

— Deci, tot ceea ce ştim este că a venit în Sri Lanki cu o misiune secretă.

— Presupunem că acesta este motivul prezenţei lui domnule, aprobă Sung, bătând în retragere.

— Când un om intră într-o ţară evitând căile oficiale

nu putem presupune decât că nu a venit în vacants sublinie Chen pe un ton sarcastic.

— Dar el este aici din pricina dispariţiei negociatorulil irite mâine dimineaţă.

sfii – Şi, între timp, numărul fraţilor noştri marxişti ucişi acest agent al capitalismului va creşte. Sung se chirci. Colonelul Chen era reprezentantul ocal al ministrului Securităţii Statului, care era esponsabil de tot spionajul din lume. Ori, pentru prima a misiune în afara Chinei, Sung eşuase lamentabil. Chen îi adresă o nouă întrebare:

— Ştim măcar unde merge?

Vocea lui Sung scârţâi când răspunse.

— Noi… cred că destinaţia sa este Colombo. Oricum.

colo se află ambasada americană.

— Şi cum ajunge acolo?

— Omul nostru a observat urme de cauciucuri spre

«şaua principală.

— Presupuneţi deci că americanul se îndreaptă spre mbasada americană şi că este singur.

— Da, aşa cred.

— Şi că este o şosea principală care leagă Parculaţional Whelped de oraş?

— Da, Şoseaua naţională 3.

— În acest caz, nu ne interesează motivul pentru ca a debarcat în ţară. Adunaţi oamenii şi opriţi-l înainte de ajunge la Colombo.

Când tânărul se întorsese deja pentru a ieşi din se opri brusc.

— Câţi oameni? întrebă el.

Chen nu îşi putu ascunde exasperarea.

— Câţi trebuie pentru a-l opri, după părere dumneavoastră?

— Nu ştiu. Cinci sau şase?

— A omorât aproape o duzină de oameni, în şea asta. Vă sugerez să strângeţi cel puţin tot atâţia. Da' nu mai mulţi.

— Bine, domnule.

— Iar de această dată, zise colonelul cu o vo răguşită, înarmaţi-i cum trebuie!

venea întreaga responsabilitate de menţinere a păcii – chiar dacă trebuia să ucidă jumătate din populaţie pentru sta.

Parcă nimic nu mergea în dimineaţa aceea. Totul birolncepuse devreme, cu telefonul de la Simon Iphamundai.

— Allan, diplomatul pe care americanii l-au trimis în mă cu câteva zile a dispărut, îl anunţase el cu o voce ece şi protocolară.

— Ce diplomat, domnule preşedinte?

— John Vu. Venise aici pentru a găsi o cale să ne jute să stabilim relaţii mai bune cu revoluţionarii tamili.

Bandaran ripostă.

Bărbatul gras se aplecă peste biroul său şi apă butonul interfonului.

— Daţi-mi-l pe colonelul Pratap! ordonă el cu un repezit.

Aşteptând ca secretara să îi facă legătura, Al Bandaran ciocănea nervos cu degetele în birou, în ciu aerului condiţionat, simţea cum i se impregnea transpiraţia la subsuori. Transpiraţia începuse pătrundă şi prin costumul său fistichiu.

Abia îşi stăpânea furia. Cum îndrăzneau americ să trimită în ţara sa unul dintre diplomaţii lor pentru negocia cu tamilii? Era o chestiune strict internă. Şi la calitate de ministru însărcinat cu securitatea intern;

— Eraţi la curent şi nu mi-aţi spus nimic? Credeam că ifectua o vizită privată.

— Guvernul său a cerut ca prezenţa lui să fie ercepută ca a unui turist oarecare. Depindem de itatele Unite în numeroase privinţe. Nu văd de ce le-am ada încrederea.

— Iar acum, ne confruntăm cu o răpire, bombăni iandaran. Probabil pusă la cale de nemernicii de Tigri!

— Vă cer să trimiteţi toţi oamenii de care dispuneţi şi a-l găsiţi pe diplomat. Viu. Dacă este ucis, toată ţara va uporta ruşinea în faţa lumii întregi. Nu numai rebelii

— Ce se va întâmpla dacă nu îl vom găsi în viaţă?

— Poate că atunci vom putea obţine pacea, declară reşedinţele ţării, înainte de a închide.

Situaţia nu se rezolvase în cursul zilei. Dar Bandaran ra prea preocupat pentru a-şi face griji, îşi vedea deja

enitul reducându-i-se dacă diplomatul american nu reu

a să-şi ducă la capăt misiunea pentru care venise lui Lanka.

În clipa în care tocmai dădea un bobârnac în biroi telefonul sună, Bandaran ridică imediat receptorul mormăi:

— Pratap?

— Da, domnule ministru.

— Avem o problemă. Serioasă. Faceţi-vă liber pentl după-amiază. Plec imediat la o întâlnire în tabă1

dumneavoastră.

Închise brusc şi se ridică cu mare efort. Se simţdj parcă mai bătrân decât era la cei cincizeci de ani ai săi Dacă situaţia nu se rezolva, trebuia să se resemneze să trăiască din banii pe care îi pusese deoparte la Zürich

Mack Bolan şi Mardi Kirbal mergeau de mai bine d două ore. Şoseaua naţională care ducea la Colombo ieri departe de a fi o autostradă, îngustă, cu asfaltul plin d gropi şi pădurea de pe margine

care o însoţea pl porţiuni mari, era întreruptă uneori de periferiile micile oraşe şi de nenumăratele monumente budiste.

În timp ce conducea, Madi Kirbal se întreba cum v reacţiona importatorul chinez când va afla că mai bine d doisprezece oameni din armata sa personală fusese1 ucişi în timpul confruntării cu Belasko.

Cu o zi în urmă, tânăra îl sunase pe Thamby ca's anunţe că primise ordin să-l sprijine pe american. lângă faptul că făcea parte din comitetul de conducer Tigrilor Eliberării, era şi amanta lui Rajiv Tham Pasiunea pentru el devenise o adevărată obsesie, sentiment de o violenţă pe care nici nu şi-o bănui înainte. Datorită lui, dar şi loialităţii faţă de famil stilankeză a mamei ei, ea încălcase jurământul

credinţă faţă de guvernul indian şi devenise o informatoare pentru rebeli.

Faptul că îi trăda şi pe americani nu o deranja deloc. Legăturile de sânge şi dragostea erau mult mai puternice ecât politica… chiar dacă sângele agentului C.I.A. trebuia să curgă înainte de încheierea misiunii.

Thamby fusese de acord ca ea să-l ajute pe american and ce e! reuşea să rezolve treaba cu diplomatul. Comandantul tamililor mai adăugase un ordin:

— Sora mea, Sirimavo, a fost răpită de Forţele

Speciale de Intervenţie. Face parte din acei mii de oameni care trăiesc în condiţii sordide în tabăra Boosa.

a-l să înţeleagă pe american că, dacă o eliberează, ea a putea să-i spună unde mă aflu eu şi diplomatul pe are îl caută.

— Nu este periculos? întrebase Madi Kirbal, sceptică.

— În afară de câţiva prieteni de încredere, nimeni nu ştie că Sirimavo este sora mea, iar ea ar muri decât să mă trădeze.

— Dar dacă ea îi spune ceva totuşi sau discuţiile tale u negociatorul eşuează?

— Atunci, îl voi omorî pe diplomat iar tu vei face acelaşi lucru cu agentul american.

Fără vreun motiv anume, ideea de a-l omorî pe arbatul aflat pe locul de lângă ea o contraria. Era altfel jecât majoritatea bărbaţilor, în ciuda răcelii şi a siguranţei sale de invidiat, avea în el o compasiune pentru oameni pe care era incapabil să o disimuleze în otalitate, iar Madi Kirbal era cuprinsă de tristeţe îndindu-se că trebuia să-l ucidă, probabil chiar ea.

Vocea celui care o însoţea o trezi la realitate.

— La ce vă gândiţi?

guverne străine care speră să poată controla soarta ţării ajutându-i pe Tigri să se înarmeze.

Justiţiarul făcu o grimasă şi apoi întrebă:

— Guvernul indian de exemplu?

— Am încercat, în urmă cu câţiva ani. Am trimis o forţă de menţinere a păcii, dar nu a ajutat la nimic.

— La nimic. De fapt, mă gândeam la toţi ac nevinovaţi care au murit din cauza războiului, d. Între ret» sf guvern. Cred că v-aţi dat seama că război ul dintre tamili şi cinghalezi are la bază motive religioase, n r-d anumită măsură, chiteşte Atâtea revelaţii a fost adusă în această ţară de nord. De ce nu ar fi adevărat? Tamilii, parte, sunt de religie hindusă. Tânăra zâmbi cinic.

— Este puţină ironie în această situaţie, ştiindu-şi ales că, la origini, atât tamilii, cât şi cinghalezii a

— Iar F.S.I., Forţa Specială de Intervenţie?

Madi Kirbal, care se aplecase în faţă pentru a vedea mai bine şoseaua, dădu din umeri.

— Ei sunt cei care fac guvernul să reziste. Ei singuri îşi conduc trupele, au blindatele lor, îşi pregătesc propriii soldaţi, îşi administrează propriile tabere de prizonieri şi mai

«mnnâro Dacului subcare eXa-S aşezat şi a avul Celelalte ţări vor înţelege că nimeni nu poate controla ramurile oupnrpa Rtă tară şi plantată în zonasoarta ţarii, cu excepţia celor care trăiesc aici.

India spre br, Lanxa. r … – … – r – v pentru a lupte împotriva teroriştilor. Ei şi-au recrutat soldaţii cei mai puni şi i-au trimis în străinătate pentru a se instrui.

— Cine conduce F.S.I?

— În acest moment, operaţiunile sunt conduse de tatul major format din ofiţeri. Au baza la Colombo. Cel

LJWICIM i în ««–”.

preîntâmpine orice ambuscadă posibilă

aceste porţiuni lungi de şosea pustie erau ideal destul din comentariul însoţitoarei 1 1

pentru a o întreba:

— Dacă nu religia, atunci ce anume explică ura sa inamic

Justiţiarul urmărise violenţa?

— Ca în

Q a, tă tară a lumii este disputată puterefiai vicios dintre ei este un colonel Pratap, care conduce

Orile dild icua al m-rQ tnKtro rin r-i\ –”; – r\ klor l –, o, l Ho politică. Şi banii. Cinghalezii controlează guvernul şi – x, „— „i-ots nutrea şi resursele cu nim

ea mai mare tabără de prizonieri, chiar la sud de nimetfolombo. Tabăra de la Boosa este cea mai dură din Sri Janka. Pratap are mii de prizonieri tamili, care nu au avut (arte nici măcar de un proces. Aceşti sadici sunt liberi să altrateze prizonierii – mai ales pe femei – fără să se ama de represalii. Gusturile lor personale, din ceea ce auzit şi eu, sunt îndreptate mai ales către băieţi… Dar terea cea mai mare o are ministrul Securităţii Interne, Ian Bandaran, care este pe jumătate englez, pe jumă – JOL. şi… –

rupărţi niciodată puterea şi resursele vor!

Majoritatea tamililor lucrează pe plantaţiile de ceai să

Dar sunt foarte pul un asculta cu prea multă atenţie, ocupat fiinţexecuta pe oricine care, după părerea lor, le este

— „Omh, icrfină Dosibilă. Pentru ulmpotrivă. Guvernul a format F.S.I. pentru a lupta fabrici. Unii au mici magazine tamili bogaţi.

— Cine plăteşte armele Tigrilor, atunc, >

Tânăra clătină din cap. – Nimeni nu ştie exact. Unii s-a-(

Podum Mui Adavî. T. lt6 Cin9 halez-A Audiat la Oxford şi este amestecat în Sri Lanka toate afacerile ilegale din această ţară. Dacă îi eliminaţi pe Bandaran şi Pratap – ca şi pe fanaticii religioşi din spatele lor – eliberaţi ţara de orice urmă de mizerie.

Mack Bolan nu mai asculta. Nu venise în această ţară! ca izbăvitor de rele, ci pentru a găsi un om şi ştia că se va afla la mijloc, între forţele combatante. Nu avea niciun aliat în zonă, nici măcar pe tânăra de lângă el nu a putea considera astfel, era sigur de asta.

Traversau acum un fel de periferie. Văzu mai multe vile înconjurate de ziduri înalte din piatră, chiar dacă, în majoritate, casele erau mai degrabă nişte cocioabe a stăteau în picioare ca prin miracol.

Şi, deodată, simţi o senzaţie binecunoscută în ceafa Supravieţuise mereu graţie acestor semne H< avertisment, aşa că le dădea atenţie şi acum.

— Opriţi pe marginea şoselei, ordonă el.

Tânăra nu părea să-i dea atenţie.

— Dacă puteţi aştepta o jumătate de oră, este u restaurant, mai încolo, care are şi toaletă, spuse ea.

— Acum!

Surprinsă de duritatea tonului, Madi Kirbal scuamaşina de pe şosea, opri şi se întoarse spre pasager din dreapta.

— Ce s-a întâmplat?

Justiţiarul ciuli urechea, încercând să prindă şi cel în mic zgomot suspect.

Nimic. Aplecându-se spre sacul mare de pânză, spatele vehiculului îşi recupera mitraliera M-16 A-2 şi n multe încărcătoare, pe care le îndesă în buzunan vestei. Verificând siguranţa, cuplă un încărcător introduse primul cartuş pe ţeavă. Apoi montă o grena incendiară în lansatorul M-203 montat sub pus puternică de asalt. Nu numai M-16 A-2 era capabilă să arunce 800 de gloanţe de 5, 56 mm pe minut, dar şi lansatorul putea arunca o grenadă de 40 mm cu precizie la mai mult de 400 metri.

Satisfăcut, Bolan se ridică apoi se întoarse şi se aplecă iar spre sac. Atunci când scoase un tub lung, însoţitoarea lui, care îl observa atent, recunoscu arma.

— Dar ce vreţi să faceţi cu un Bazooka acum?

ntrebă ea.

— Poate că nu este nevoie să o folosesc, răspunse

Bolan agăţându-şi de umăr o rachetă antitanc. Dar prefer să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Să mergem, adăugă el.

Când tânăra ieşea de pe acostament pentru a reveni pe şosea, Justiţiarul putu simţi tensiunea în care se afla aceasta.

— Poate că nu este nimic, reluă el pentru a o linişti.

Dar dacă suntem atacaţi cumva, să faceţi exact ceea ce vă voi spune. Fiecare secundă de întârziere ne-ar putea costa…

Sfârşitul frazei se pierdu într-o salvă de rafale de rme automate, de pe ambele părţi ale şoselei.

— Intraţi în pădure! strigă Bolan ridicând carabina

— 16.

Capitolul VI

Fără nici cea mai mică ezitare, tânăra vira şi pătrun într-o poiană, în mijlocul vegetaţiei. Land Roverul părea că protestează când ajunse pe solul denivelat al pădurii dar Madi Kirbal reuşi să păstreze direcţia.

— Stop! strigă Bolan.

Apăsând brusc pedala de accelerație, tânăra reuși sal imobilizeze vehiculul într-un derapaj nu chiar controlat iaJ motorul se opri.

— Ieșiți și puneți-vă la adăpost, îi șopti Bolan.

Cu pistolul Colt în mâna stângă, ea alergă să și ascundă în spatele unui smochin stufos. Justițiari consideră că locul era sigur pentru moment, își croi drur prin vegetația deasă făcând un ocol mare pentru ajunge la locul ambuscadei. Găsi ceea ce căuta: d atacatori în uniforme erau cu spatele la el.

Când auziră zgomotul de crengi rupte, se întoarserl Fiecare avea o mitralieră ușoară, calibru 7, 62 mm modl 85 de fabricație chinezească. Descoperindu-l pe Justițial voiră să deschidă focul, dar era deja prea târziu.

Mergând mai spre stânga Bolan aruncă o rafalăi gloanțe de 5, 56 mm spre cel mai apropiat din advers] Gloanțele îi atinseră gâtul, ricoșând spre creier, ceeal îi provocă o moarte rapidă.

Celălalt terorist abia avu timp să-și vadă camaradul făcut bucăți, că Bolan se și întorsese spre el cu carabina M-16, cu degetul apăsat pe trăgaci și descrise o mișcare circulară. Rezultatul fu devastator.

Atacatorul coborî privirea spre gaura unde în urmă cu câteva clipe fusese stomacul și celelalte organe digestive și se uită la torentul de sânge care îi curgea pe mâini. Căzu și își așteptă moartea, cu ochii mari deschiși.

Scrutând pădurea din jur în căutarea altor ținte, Bolan simți o prezență puternică de o parte și de cealaltă a șoselei. Chiar dacă se știa în stare să-i facă față, nu pentru asta venise. Pentru moment, trebuia să se retragă creând o diversiune explozivă.

Tânăra i se alătură alergând.

— Au murit toți?

— Nu, dar trebuie să ieșim. cât mai repede de aici.

Când se apropiau de Land Rover, Bolan se opri.

— Porniți motorul. Mai am nevoie de o secundă.

Madi Kirbal vru să protesteze, după care se răzgândi.

Justițiarul ciuli o clipă urechea, apoi, concentrându-se, se întoarse spre presupusa poziție a inamicului. Apăsă pe trăgaciul lansatorului de grenade M-203 și privi proiectilul zburând pe deasupra vârfurilor copacilor. Alerga spre mașină când grenada explodă. Madi

Kirbal vru să-l lase pe el să conducă.

— Conduceţi dumneavoastră, ordonă Bolan. Eu o să fiu ocupat.

Urcând la volan, tânăra aşteptă ca Justiţiarul să urce şi el, înainte de a accelera brutal cu un foşnet de frunze strivite.

Când Land Roverul o luase deja spre Colombo, arme automate se auziră şi un roi de plumb şuieră în urma lor.

Dar adversarii lor, dezorientaţi de explozie, reacţionaseră prea târziu şi gloanţele lor se pierdură printre copaci.

— Cel puţin am scăpat de ei, comentă tânăra cu calm. – i

— Nu vorbiţi înainte, îi răspunse Bolan.

Ca şi cum vorbele îi erau sortite să se adevereasc; un vehicul blindat apăru în faţa lor, la mai puţin de o sui de metri, ieşind din pădure. Bolan recunoscu o copiei chinezească a unui BTR-40 sovietic. Aşezat deasupra! conductorului, pe un scaun rotativ, un soldat în uniformă! se uita atent prin cătarea mitralierei 7, 62 mm RP – 46.!

— Mergeţi în zigzag! urlă Bolan.

Reacţionând, tânăra trase de volan pentru a faci slalom cu Land Roverul într-un mod cât mai imprevizibil.

Mitraliera începu să tragă foc susţinut, ratând Land Roverul şi pe ocupanţii lui cu câţiva centimetri.

— O să reuşească să ne nimerească! strigă

Justiţiarul, drumul este prea îngust, în pădure!!

Madi Kirbal ieşi de pe şosea şi o luă spre un lumini-Chiar înainte de a opri, Bolan sări din mers.

— Aşteptaţi-mă! zise el.

Maiorul Sung deschise turela blindatului şi: l privi dl trăgător. 1

— De ce nu mai tragi?

— Au fugit în pădure, tovarăşe Sung.

— După ei!

Când conductorul blindatului întoarse vehiculul, Suri se aplecă şi se înarma cu un aruncător de flăcări.

— Le vom da foc la fund ca să-i obligăm să laşi comentă el. Dacă nu vor să se predea, îi vom prăji!

La vreo cincizeci de metri în faţa lor, printre smochini, se putea distinge silueta vehiculului englezesc.

— Opreşte-te aici, ordonă el, înainte de a sări jos de pe blindat.

Sub greutatea aruncătorului de flăcări, maiorul mergea uşor aplecat. Deschise valvele şi aprinse conductele subţiri, ajustând flacăra

până ce se transformă într-o limbă de foc care se întindea în faţa lui.

Atunci, la adăpostul acestui zid de foc, înainta. Copacii şi tufişurile se aprinseră, trimiţând fuioare de fum gros spre cer. Peste tot, se auziră ţipete de animale speriate.

— Domnul Chen va fi mândru de succesul nostru, declară pentru sine.

Justiţiarul se ascunse în spatele copacilor cu o mişcare rapidă de ocolire pentru a vedea mai bine BTR-40. Coborând Bazooka de pe umăr, trase siguranţa. Capacul din capăt căzu iar arma se lungi cu cincisprezece centimetri, în timp ce se şi încărca. Lansatorul avea un proiectil de 66 mm, al cărui vârf era în formă de ceaşcă de ceai. Totul cântărea mai puţin de trei kilograme.

Privind prin vizor, Bolan văzu flăcările care ieşeau din aruncătorul dus de un militar pe umăr. Surprins, Justiţiarul fu de părere că trebuia să se mişte repede şi precis, pentru a nu fi carbonizat. La fel şi însoţitoarea lui.

Concentrându-se în vizor, apăsă trăgaciul şi îşi merucişă degetele în minte. Racheta ţâşni din tub cu o viteză de aproape 600 km/oră şi, atingând ţinta, străpunse BTR-40 ca şi cum ar fi fost din carton.

Justiţiarul aşteptă ca racheta să explodeze cu un sunet asurzitor în timp ce blindatul era desfăcut în două. Devastând vegetaţia în calea lor, flăcările şi fragmentele de metal ajunseră până aproape de el.

Imediat după explozie, Bolan putu auzi urletele înăbuşite ale oamenilor sfâşiaţi de bucăţile de metal încins, dar şi cum cădea la pământ aruncătorul de flăcări. Mirosul de carne arsă umplu aerul.

Justiţiarul aşteptă să se risipească dogoarea intensă, înainte de a se întoarce la maşină. Spera că Madi Kirbal nu fusese prinsă de un alt grup de ucigaşi.

Tânăra aştepta, sub maşină, şi ridică Colţu' Commander înainte de a-l recunoaşte pe el.

— Data viitoare, vă voi însoţi, zise ea. Parcă sunt ui martor neînarmat care asistă la un război la televizor.

Urcând la bordul autovehiculului, Bolan arătă spre volan.

— Să mergem. Ultimele treizeci şi patru de ore au fost dure.

Justiţiarul era acolo, la fel şi inamicii lui, oricare erai ei, şi care primiseră o lecţie care să-i mai calmeze… j

Capitolul VII

Denzil Pratap se aşeză la biroul său, în fotoliul de piele făcut la comandă de un artizan reputat, şi-l ascultă pe ministrul Securităţii Interne care îi explica problema, cu ochii plecaţi. Ceruse artizanului să adauge scaunului cincisprezece centimetri în înălţime, astfel încât să pară mereu mai înalt decât persoana care era aşezată în faţa lui. Aşa era şi acum, când vorbea cu Allan Bandaran.

— Avem nevoie să aflăm unde îl ţin tamilii pe negociator, insistă acesta.

— Şi cu ce vă pot ajuta eu?

— Trebuie să cunoaşteţi pe cineva care ştie ceva în legătură cu locul unde Tigrii îl ţin prizonier pe cel în auză.

Fără niciun cuvânt, interlocutorul său ridică eceptorul şi ordonă celui de la capătul firului să vină la 1 în birou imediat.

La puţin timp după aceea, un bărbat înalt, cu umeri mpozanţi, îmbrăcat în uniforma F.S.l., îşi făcu apariţia în neapere. Avea un rictus ciudat pe buze, un zâmbet ermanent – amintire a rănilor care îi paralizaseră najoritatea muşchilor faciali.

— Sergentul Dharvin Raja este responsabil cunterogatoriile, explică Pratap vizitatorului său.

Rapid, ministrul expuse în linii mari problema.

— Am interogat aproape o sută dintre ei, explică sergentul. Au murit toţi înainte să-i putem face să vorbească.

— Avem aici prizonieră o tânără, interveni Pratap. Se numeşte Sirinavo şi, chiar dacă neagă vehement, suntem siguri că este sora unuia dintre liderii tamililor – un anume Thamby.

În această privinţă. Bandaran explodă.

— De ce nu mi-ai raportat acest lucru?

— Tocmai am descoperit-o, domnule ministru răspunse Pratap fără să clipească. Am primit un telefoi de la unul dintre informatorii noştri. Face parte dintre

Tigrii, dar este dispus să furnizeze informaţii pentru a sigur că mama sa este, tratată bine în tabăra de prizonieri.

— Aţi interogat-o ca să aflaţi unde se ascunde fratele ei?

— Am vorbit cu ea, recunoscu Pratap. A refuzat să recunoască faptul că este sora acestui terorist.

— Este foarte important să o determinăm să ne spună unde se află Thamby.,!

— Îmi permiteţi să folosesc toate mijloacele pentru;

obţine informaţia?

— Amintiţi-vă că nu suntem nişte animale, răspuns.

ministrul cu o mină ipocrită.

Comandantul taberei de prizonieri îl privi pe sergeni Expresia lui spunea multe despre mijloacele utilizat pentru a o face pe tânără să vorbească.

Era aproape miezul nopţii când ajunseră în oraş. Mergeau prin centrul foarte luminat al oraşului Colombo, strecurându-se printre maşini, autobuze, camioane şi alte vehicule. Străzile erau înţesate de pietoni: turişti, oameni în vârstă, patrule de poliţie şi militari, prostituate.

În orice colţ de stradă întâlneai tinere gata să treacă ia treabă. Sărăcia favoriza prostituţia iar Sri Lanka era o iară săracă.

— Am o informaţie, dar este incompletă. Ce ştiţi despre livrarea de arme de contrabandă care trebuie să aibă loc mâine noapte? întrebă Bolan. Cine este băgat în astfel de afaceri?

— Ar putea fi aproape douăsprezece nume, îi răspunse tânăra, şi primul trebuie amintit cu cel al lui

Allan Bandaran, ministrul Securităţii Interne.

Bolan fu foarte surprins. Ştia deja de un lot de politicieni mânjiţi care se foloseau de poziţia lor pentru a aduna cele mai mari averi posibile.

— Dl. Bandaran iubeşte tot ceea ce poate cumpăra cu bani, continuă Madi Kirbal, şi încasează comision pentru aproape toate transporturile de armecare debarcă în Sri Lanka: Fără a mai pomeni de droguri.

Este un fel de Naş în Colombo. Este şi ministrul cel mai puternic şi adversarul cel mai hotărât al preşedintelui

Republicii, în ceea ce priveşte povestea cu livrarea de

Tiaine noapte, sunt aproape sigură că informaţia este alsă. Am auzit şi eu vorbindu-se despre asta.

Indianca scoase o carte de vizită din geantă şi scrise în număr de telefon pe ea.

— Sunaţi-mă imediat ce aveţi puţin timp liber.

Când se opriră la un semafor, ea se întoarse spre ustiţiar şi întrebă:

Fără să se oprească şi fără să se facă remarcată, intră pe un culoar îngust care ducea la o uşă cu un cadru de lemn sculptat, cu un

ghişeu din sticlă, şi o deschise.

Bărbatul aflat în spatele biroului avea aproape şaizeci de ani. Înalt, cu un aer ce impunea respect, cu păr incredibil de alb, Ravindra L-ai te făcea să te gândeşti, când îl vedeai şi auzeai, mai degrabă la un membru al corpului diplomatic indian, decât la un ofiţer al serviciului de informaţii. şi-şi ridică privirea şi, cu un semn din cap, îi dădu de înţeles agentei sale că îi remarcase prezenţa. Apoi se întoarse la documentul pe care îl studia.

Pentru mica lume de afaceri din Colombo, L-ai era bancher. Placa de lângă uşa biroului îl recomanda ca fiind directorul agenţiei.

Timp de mai bine de douăzeci de ani, L-ai asigurase nevoile financiare ale clienţilor indieni care făceau afaceri în Sri Lanka. Însă pentru tânăra seducătoare care îşi permisese să se aşeze în fotoliul din piele, era mult mai mult. Era superiorul ei, şeful serviciului Cercetare şi Analiză din spionajul indian în Sri Lanka.

— Putem vorbi deschis şi fără a fi întrerupţi?

Madi Kirbal aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că nimeni nu privea prin ghişeul din sticlă al uşii.

— Dacă vă reamintiţi ultima dumneavoastră vizită, îi zise el, nimeni nu ne va deranja atât timp cât uşa va fi închisă.

Cu zâmbetul pe buze, el arătă spre o canapea:

— Nu o să staţi mai bine aici?

Dintr-o privire, tânăra cercetă încăperea. Era mobilată; u antichităţi englezeşti din diverse perioade, de o ulenţă care degaja o senzaţie de decadenţă. Ea nu – ra deloc impresionată.

— Unde vă las?

Aruncând o privire înapoi, Bolan se asigură că ni

fuseseră urmăriţi.

— La următoarea staţie de taxi.!

— Sunt baraje prin tot oraşul. Vă pot conduce eu

Sau mai bine, dacă veniţi până la mine acasă, aţi putea să împrumutaţi maşina mea.

— Poate o să aveţi nevoie de ea înainte ca eu să vpot înapoia…

— Mai am una la dispoziţie. Maşina de serviciu.

În timp ce se îndrepta spre reşedinţa ei, îi dăd informaţiile pe care Thamby voia ca americanul să-l afle.

— Am auzit un lucru. Thamby are o soră, Sirinavo.

Este prizonieră în tabăra F.S.I., la sud de Colombo.

— Este curios faptul că nu au torturat-o ca să afle unde se ascunde Thamby, remarcă Bolan.

— Nu s-a aflat că este sora lui.

Un moment, tânăra îl studie pe Justiţiar în linişte.

— Nu cred că vor afla de dumneavoastră, chiar dacă viaţa dumneavoastră depinde de asta. Prin ea aţi putea să ajungeţi cu siguranţă la John Vu.

Justiţiarul dădu din cap.

— Am înţeles. Voi vedea ce pot face.

A doua zi dimineaţă, Madi Kirbal, după ce se asigur! că nu este urmărită şi după ce cobori din taxiul care dusese în centrul oraşului merse pe jos în spatele unf clădiri situate pe Chatham Street, şi verificându-i geanta, deschise poarta.

În interiorul clădirii era o mică bancă, sucursala d Colombo a National Industrial Bank of India.

— Am putea continua această conversaţie la minei acasă, diseară, sugeră Lai, lăsând să se înţeleagă că soţ gândea şi la altceva decât la muncă. Ar fi mult mai confortabil.

Ea dădu din cap. – Am o altă întâlnire.

portant, sper, încât să nu poată fi”.

— Aţi fost supravegheată în cursul ultimei luni, scum pa mea Madi, îi spuse L-ai pe un ton dulceag. Fiecare persoană pe care aţi primit-o la dumneavoastră acasă a fost fotografiată.

— Nimic atât de im lăsat pe mâine, nu-i aşa?

’3 Uia să vină pe ascuns în oraş. Bărbatul şi fost de acord cu această întâlnire.

El îi întinse apoi fotografiile în infraroşu ale lui Thamby care intra şi ieşea din apartamentul său. Apoi, un alt clişeu, în care se vedeau cei doi dezbrăcaţi într-o poziţie care nu lăsa loc de îndoieli în privinţa raporturilor.

ai (je uicuiib… v… T

Thamby trebuia să vină pe ascuns în oraş. fost de acord cu această întâi – Aş prefera să vă prezint raportul meu aici, din faţa ei nu ar replică tânăra. Aici şi acum.

L-ai se lăsă pe spate în fotoliu. i – 1”.

Clătinând din cap.

— Daţi-i drumul atunci.

putea afla John Vu?? «*

descoperit locul unde s-ar

Aţi ea afla Jonn vur

Ea ştia, bineînţeles. Thamby trebuia să-l ţină pe prizonier în tabăra de la Jaffna. Toată zona se afla sub controlul său.

Ştia că superiorul ei va fi dezamăgit de ceea ce intenţiona să-i spună, dar cu siguranţă nu avea intenţia să-l trădeze pe Thamby.

— După sursele mele, indică ea, este arestat probabil

— Aceste fotografii vor fi trimise la New Delhi. Vă veţi întoarce acolo în patruzeci şi opt de ore şi veţi fi gata să daţi socoteală pentru faptele dumneavoastră în faţa superiorilor.

— Suntem implicaţi în susţinerea tamililor! protestă

Madi Kirbal.

— Doar până la un punct, replică L-ai. Nu ne implicăm oficial. Şi cu siguranţă nu trebuie să ajungem să ne culcăm cu unul din liderii lor şi să trădăm în favoarea lor.

— Îmi imaginez că aţi raportat deja la New Delhi despre comportamentul meu…

El clătină din cap.

— Nu. Speram că putem ajunge la o înţelegere care nu m-ar obliga să-i înştiinţez pe compatrioţii noştri despre ce faceţi.

L-ai ştia că agentul din faţa lui minţea, informaţiilor confidenţiale, ministrul stilankez Interne era la mâna sa. El primea în fiecare lună u o «… destul de mare, depusă în contul său din Elveţia. Oficia sursa banilor era un om de afaceri indian stabilit îl Zürich. În realitate, adevărata sursă erau fonduri!

controlate de L-ai.

Aşteptă ca tânăra să-şi termine raportul, înainte de înmâna un raport dactilografiat. Ea studie pagina şi păli.

În schimb1

— Poate că nu este prea târziu, murmură tânăra ştia că agentul din tata lui UIHH< = «geluritězânD nd-Cine este la curent cu totu'! a nivel local?

Informaţiilor confidenţiale, ministrul sri ankez Nu egte întocmit nici UR rgport ofjeja – n afară de unui”… a PI nnmea în fiecare iun.] aceste note Ce, p (jţin pentru moment

El zâmbi imperceptibil.

— Deci, declară fata, doar dumneavoastră şi cu mine

tim despre asta.

— Normal, răspunse Lai, gândindu-se că ea începe a fie îngrijorată.

— Bine.

Capitolul VIII

Cu zâmbetul pe buze, tânăra deschise geanta.

L-ai se aplecă spre o cutie de argint cu ornamente bogate, de pe biroul său, şi o deschise. Era atât de bătrân încât detesta modul în care fumau femeile moderne.

— Trebuie neapărat să fumaţi? îi zise el pe un ton de reproş.

— Nu, răspunse ea.

În timp ce privea de deasupra acoperişului antrepozitului de la malul mării, Bolan îşi aminti conversaţia pe: are o avusese cu Hal Brognola înainte de a se îmbarca pentru Sri Lanka.

— La cererea Preşedintelui, John Vu, fostul nostru subsecretar de stat, a fost trimis pentru a încerca să ne gocieze o împăcare între guvern şi Tigrii tamili, îi explica se brognola. Nu este vorba de nicio măsură umanitară.

chiar dacă este amestecată şi O.N.U. în această aşa

ere. Sunt ani de când Statele Unite duce tratative cu guvernul stilankez pentru a putea închiria fosta bază na

ăla britanică de la Trincomalee, ca să înlocuiască fos de noastre baze din Filipine. Dar militarii noştri nu de

se să instaleze o bază navală într-o ţară în care moar

a a mii de civili nevinovaţi este ceva obişnuit. John Vu dispărut acum trei zile. Ţi-am găsit o ascunzătoare la

Colombo – apartamentul unui funcţionar al ambasadei, Mden Kendrick, care a fost chemat în ţară pentru p serie le conferinţe. Ca şi cum îi citea gândurile lui Bolan, adăugase:

— Locul este în mod regulat verificat pentru a găsi ventuale bombe sau microfoane iar telefonul dispune e un aparat de bruiaj încorporat. Poţi utiliza Nissan-ul

Şu parcat în spatele clădirii. Aparţine ambasadei, dar

u este înregistrat.

Surprins de răspuns, îşi ridică privirea. Ţinea în mână un pistolet de calibru 9 mm Sig-Sauer modificat, cu amortizor încorporat.

Înainte ca bancherul să apuce să mai pronunţe un cuvânt, ea trase trei gloanţe. Toate trei în frunte. Bancherul căzu în faţă, împroşcând cu sângele său documentele de pe birou.

Punându-şi la loc pistoletul în geantă, se ridică recupera dosarul care o privea, ca şi fotografiile. Ei sigură că nicio persoană nu o remarcase la intrare Personalul băncii era obişnuit ca L-ai să primească destul de mulţi vizitatori, care intrau şi ieşeau cu discreţie d biroul său tot timpul zilei.

Când cadavrul va fi descoperit, putea paria e responsabilitatea va cădea fie pe criminalii plătiţi d guvern, fie asupra membrilor facţiunii sikh, ai car ucigaşi străbăteau tot mapamondul pentru a asasin;

Indieni eminenţi.!

— Doar unul dintre noi mai ştie de toate astea acu» zise ea privind spre cadavru în timp ce deschidea uşa. M O luă apoi pe culoar, pentru a ieşi pe unde intrase. Imediat cum găsi un telefon, sună urgent.

Îi întinsese Justiţiarului o legătură cu patru chei. Primele două sunt de la intrarea în imobil şi de

la

— Ruineic u>-/u”.

apartament. A treia este de la maşină.

— Iar a patra?

I întinsese o foaie de hârtie pe care era scris la maşină un mesaj.

Iar a patra?

— O uşă discretă, în spatele ambasadei, în cazul în care vei avea nevoie de un loc unde să te refugiezi în cazuri grave. Situaţia este explozivă în Sri Lanka. Acolo vei fi Mike Belasko, un cetăţean american ca orican altul.

Pentru Justiţiar, mesajul era clar: dacă era prins, di unii sau de alţii, nu se putea baza decât pe el însuşi. Prietenul său îi întinsese un plic.

— Tot ceea ce ştim în legătură cu această ţară găseşte aici. Trei bărbaţi controlează o mare parte di zona de nord a insulei şi conduc împreună un gru terorist tamil denumit Tigrii Eliberării. Nu avem numel lor adevărate – ştim doar că toată lumea îi stric Thamby, Neelan şi Konamalai. Dintre ei, Thamby est cel mai puternic şi cel mai periculos, îi tratează pe ceila doi ca pe nişte servitori, nu ca pe nişte parteneri. Tot dispune de cel mai mare număr de oameni şi de susţinere financiară importantă.

Brognola se oprise o clipă, înainte de a anunţa:

— Chinezilor le convine continuarea conflictului.

— Cu ce i-ar putea interesa o ţară ca Sri Lanka?

— Este o placă turnantă pentru toate genurile trafic, de la droguri la armament de război. Armeli muniţiile sunt vândute tuturor grupărilor rebele, D

Informaţiile noastre, o nouă livrare este prevăzuţi aibă loc în următoarele trei zile. Vei găsi în plic local rea antrepozitului în care chinezii trebuie să depozi

marfa.

— Ambasadorul nostru la Colombo ne-a transmis

sta

Bolan citise câteva cuvinte cu voce tare.

— „Domnul Vu trăieşte. Cineva vă va contacta şi vă

a spune ceea ce pretindem în schimbul eliberării sale”.

Mesajul nu era semnat.

— Crezi că este ceva serios? întrebase Justiţiarul ducând privirea spre prietenul său.

— Era şi asta în plic.

O fotografie color arătându-l pe John Vu, cu o ediţie recentă a ziarului Times of London în mână. Nu este nici în dubiu în această privinţă. Răpitorii erau serioşi.

Ca de fiecare dată, informaţiile lui Brognola se dovedeau a fi exacte, se gândi Bolan când privea spre lacaralele care ridicau containerele deasupra vasului argo pentru a le depune pe chei. Brognola îi spusese că cărcătura va fi descărcată noaptea. Justiţiarul trăsese n pui de somn înainte de a veni să verifice depozitul, pe serate.

Vasul era chinezesc, la fel şi echipajul. Văzând [urnele de pe provă – Mao Tse-toung – era clar că nu ne-au din Taiwan.

Dacă dădea crezare celor scrise pe ele, cutiile ufebuiau să conţină material agricol provenind direct din Jortugalia. Dar după ce deschisese două dintre ele, ifrlan îşi făcuse o idee despre chestiune. Apoi urcase pe ră care ducea pe acoperişul hangarului. Justiţiarul trecea în revistă tot ceea ce vedea: arme în Sri Lanka automate, muniţii, grenade, mai multe tipuri de rachete şi sute de butoaie cu o substanţă atât de veche asemănătoare cu napalmul. Cumpărătorii trebuiau să fi plătit de peste zece ori valoarea acestui arsenal chinezesc rămas

1! – w: „—m Hnr Bolan ştia că pe cale altul, ca la tir.

eliminarea celor cinci tamili Această idee se împiedica de o

problemă majoră: tipii erau nişte luptători antrenaţi şi nu ar fi stat pe loc, aşteptând să fie omorâţi unul după erau cumpărătorii acestui im, avo

Înarmeze noii recruţi pentru armata pe care o pregăteau şi care devenea din zi în zi mai numeroasă.

Trebuia să ai relaţii solide ca să poţi achiziţiona atât de repede o aşa cantitate de arme, apoi să aranjezi ca încărcătura să treacă de controalele guvernului. Trebuie – x”: „r, O mituj insoectorii vamali şi pţ peste zece or. valoa «a acesta pe Macarae, e începură să se îndepărteze de vas. după războiul din Vetnam Bănuia ca Tigrii tamili Oamenii din echipaj se răspândiră pe pod, fixând oficială nu puteau fi Porc, a mare nevoie să prelatele şi stivuind diverse echipamente. Bolan îl văzu erau cumpărătorii acesiu Q pregăteau pe căpitan, un chinez bărbos la vreo cincizeci de ani, mergând pe pasarelă şi alăturându-se gărzilor. Se uitară toţi la ceas.

Bolan simţi atunci muşchii cefei încordându-se. „impui de gândire trecuse. Inspiră profund, închise ochii îi vamali şi pt Ş se forţă să se destindă.

Câteva secunde mai târziu, deschise ochii. Era gata minte era cel al la să treacă la acţiune.

Mai întâi, va pune explozibil C-4 pe camioane şi va porni detonatoarele cu ceas. Îi va elimina apoi pe căpitan? i gărzile de corp, iar vacarmul rafalelor îi va speria pe Jocheri. Odată împrăştiaţi, va putea lansa o rachetă. OW 80 spre navă, chiar deasupra liniei de plutire

După aceea îi va lăsa pe supravieţuitori

II It114. l WMV».

de asemenea să ai cu ce ceilalţi intermediari.

Primul nume care II Thamby. După spusele

1 * „… – i onfi.

Gici v»” –., liderul tam;

Thamby. După spuse e a § conving dispunea de fonduri sutic em spunea

jumătate din guvern să inenro în orice caz, erau destule ar? ucide mulţi nevinovaţi – aceasta destinaţia lor.

pentru siguran]

ltriti Io r-amede mulţi nevinovaţi – aceasta După geeea? aşa supravieţujtori sdeg destinaţia lor… bărbaţi în uniforrt ocoteală

poliţiei când aceasta va veni acolo.

Justiţiarul îi studie pe ce, ci, din Rapidi ridică pe umăr, ansatoru de rachete şi

epozitu (uj şi & g

strecurându-se printre stivele de mărfuri destinate tor nav6] Bo, an ieşi din hgngar şi ajunse g camioanee, are tocmgi fuseseră încărcate Decupă Q bucată dgi Xp02 ibi pastje ş. Q…

DO înfipse detonatorul şi declanşatorul miniaturizat, ™ un timp de cincisprezece minute pentru a termina care, cu privirea mPenetra A" a e* t alături de altele „traliera M 16 pentru a putea coborî de pe acoperişul care dispăreau într-un camion aliniat aia epozitu (uj şi & g

care Bolan nu o înţelegea.

Mintal, făcu un scenariu pos. D Atacând cargoul cu răcnete, va dezvălui şi încărcătura neg.

chei. Şuşoteau din când în cana; strecurându-se printre stivele de măr în confuzia creata echip-u, a, K – d

Putea, de pe poziţia pe care o ocupa. samce

conluzăchipaiu, ar putea dispărea

— Lasă-l pe aici

Repetă procedura şi la celelalte trei camioane, aţ se ridică şi se îndreptă spre pupa navei. Aerul era plin miros de peşte şi de combustibil.

În timp ce se strecura printre lăzi, auzi un clinchet urma lui. Scoţând Beretta, făcu un salt înainte şi văzu tamil scoţând un pistolet automat din toc.

— „–. x!; „* tomiini în enaleză. L-am prin:

asarela. Justiţiarul apucă mitraliera M-16 şi privi spre nălţătorul reglat cu grijă. Estimând distanţa, mătură Asarela cu o rafală de gloanţe.

Căpitanul întoarse capul, surprins, apoi căzu în apă; e auziră ţipete la bordul vasului şi, imediat, motoarele orniră.

tu…

— L-am găsit! ţipă tamilul în engle nemernicul!

Când tamilul vru să apese pe trăgaci, Bolan trăsea deja. Trei gloanţe îi străpunseră pieptul atingându inima. Fără să scoată un sunet, bî –".

podul de lemn.

— Hei, Yanu! L-ai prins? întrebă cineva în engle

Fata, la telefon, m-a întrebat dacă l-ai prins.

O femeie? gândi Bolan. Singura persoană e; cunoştea destinaţia lui era Madi Kirbal… Dar se va gâi la asta mai târziu.

Trase cadavrul în spatele cutiilor, după care apropie de ceilalţi soldaţi. Când ga bun, îşi pregăti materialele.

Din nou îl strigară pe omul doborât de Justiţiar.

Justiţiarul auzi un zgomot în spatele lui şi înţelese că ineva se apropia de el. Atunci când se întoarse şi se ascunse mai bine, îl reperă pe tamil. O rafală scurtă îl le în două.

Justiţiarul tocmai apuca un încărcător plin când simţi nouă prezenţă în spatele său. Aruncându-se lamânt, se rostogoli în spatele unei stive de lăzi chiar în lomentul în care un al treilea tamil trăgea înspre el.

Bolan apucă o grenadă agăţată de harnaşamentul de iptă şi îi smulse siguranţa. Se ridică, aruncă grenada pe lub cutiile după care era ascuns, după care se adăposti. după câteva secunde, explozia grenadei îl făcu bucăţi de observae tamil. Carne şi oase cădeau peste tot.

yaia pe – … – american, omule. Trebuie să plecăm d

Bolan îi putea vedea pe docherii care alergau f puntea navei pentru a coborî şi auzi pe cinei apropiindu-se de el.

Profitând de agitaţie şi a lucrătorii care se îndreptau în direcţia lui, urcă îns1

cargou.

Imediat după aceea izbucni un strigăt de alar cadavrul fusese descoperit.

Bolan îl văzu atunci pe căpitan urcând în f

Nemişcat şi nevăzut, Justiţiarul scoase pistolul Desert agle din toc şi, ţinându-l cu amândouă mâinile, aşteptă.

Aştepta un singur om. Adversarul său se apropia cum încet, cu prudenţă. Bolan întoarse capul în direcţia e unde venea zgomotul. Mai aşteptă puţin şi, brusc, ieşi apăsă pe trăgaci.

Ipul, destul de corpolent, care se îndrepta spre el, cu mestecându-se prinţi 45 ACP în mână, păru surprins când îl loviră oanţele. îl privi pe Bolan ca şi cum nu-i venea să adă, după care căzu la pământ, într-o baltă de sânge.

Ridicându-se, Bolan îşi adună sacul cu materiale şi rgă spre chei strecurându-se printre lăzi.

Cargoul începuse să se depărteze de ponton. Fără să apese pe

trăgaci, se opri brusc. Celălalt îşi ridicase ţeava pistolului H & K la tâmplă! în clipa următoare, bucăţi de culoare cenuşiu-gălbui ţâşniră din cap. Ultimul soldat tamil preferase mai degrabă să-şi pună capăt zilelor decât să rişte să fie capturat.

În această ţară, conversaţii amicale nu aveau loc… Dar nu mai era timp de filosofie fiindcă nu mai rămăseseră decât două minute înainte ca infernul să se dezlănţuie în acea parte a portului.

Alergă spre maşina împrumutată de Madi Kirbal, sări la volan, puse contactul şi făcu roţile să scârţâie, în câteva secunde Land Roverul ajunse pe şosea.

În timp ce mergea în direcţia oraşului, Justiţiarul simţi cum se cutremură pământul, apoi auzi o explozie [formidabilă. Cerul se lumină cu jerbe încrucişate în timp ce muniţiile care explodau creau o incredibilă trepidaţie pe podul din lemn care se scufunda încet în mare.

Misiunea discretă de recuperare a lui John Vu lua o l întorsătură explozivă…

mâi piardă vremea, Justiţiarul desfăcu aruncătorul de rachete şi estimă distanţa. Ţinti cu grijă, apăsă uşor pe trăgaci şi racheta ţâşni spre vas cu un şuierat puterniq.

Proiectilul străpunse metalul ruginit chiar deasupra liniai de plutire, făcând o gaură imensă.!

Câteva secunde mai târziu o serie de explozii din interiorul calei zguduiră nava veche iar Justiţiara! înţelese că ceea ce spera el se produsese: rachete atinsese muniţiile aflate la bord.

Atunci când cargoul începu să ia apă, Bolan aruni tubul lansatorului în mare. Dacă anchetatorii îl vor ga; or să creadă că făcea parte din încărcătura vasului.

Îşi aminti în acel moment că numărase cinci gărzi aruncă o privire la ceas. Nu mai avea decât câtej minute pentru a-l găsi pe al cincilea şi să-l elimine şi acesta, înainte ca tot cheiul să dispară sub trupa

ăla exploziilor.

Încărcându-şi pistolul se îndreptă prudent prea dintre lăzi. Când auzi în depărtare sirenele poliţii înţelese că avea şi mai puţin timp la dispoziţie dec estimase.

Îl descoperi în cele din urmă pe cel pe care îl căi ascuns după o stivă de lăzi. Avea nevoie de informaţii]

Încercă să negocieze:

— Lasă arma şi vino aici, îi zise. Nu îţi voi face nici rău.

Cu ochii fixaţi pe chipul omului, putu urmări crispai muşchilor faciali în clipele în care lua hotărârea. Că trăsăturile oglindiră răutatea, înţelese că celălalt faci deja alegerea.

O alegere proastă.

Soldatul ridică arma, dar, când Bolan se pregăte;

Clădirea, cu un singur nivel, se afla pe Old Moor Street, aproape de cartierul de lângă bazarul Pettah.

Capitolul IX

Bolan parcă maşina lângă trotuar. Verificându-şi armele, se asigură că încărcătoarele erau pline, înainte de a-şi agăţa pistolul Uzi la umăr. Arma de fabricaţie israeliană era utilă. Cântărind puţin peste trei kilograme şi jumătate, acest puternic pistol mitralieră nu măsura mai mult de patruzeci şi cinci de centimetri de la vârful. Ţevii până la crosa metalică pliabilă. Fiecare încărcător w – T

aniversar. Această impresie emana de la clădirile placaie cu gresie roz, cu bolţi victoriene şi coloane albe. Ici-colo „hoteluri mari, în stilul Regency, erau decorate1 cu statui austere ale Reginei Victoria şi alte relicve ale Ceylonului din secolul al XIX-lea.

Maiestuoasa Galle Road servea, de pe timpul dominaţiei engleze, drept loc de promenadă pentru tineret, iar această seară nu era mai diferită faţă dd altele. Tinere mignone şi zâmbitoare, unele dintre ele purtând sariul tradiţional iar altele haine occidentale, aruncau ocheade timide tinerilor care aşteptau la colţurile străzilor pentru ca să-i vadă lumea sau să admir r lombo semăna cu un torfţ conţinea douăzeci şi cinci de cartuşe. Şi, dacă era

Centrul oraşului emana de la clădirile placate nevoie puteai trage cu o singură mână. Era una din

— Xoocta imnmfii armele în care Justiţiarul avea o încredere totală în timpul luptei.

Clădirea era cufundată în întuneric. Bolan încercă să arunce o privire prin ferestre, dar lumina din interior era prea slabă. Se hotărî atunci să adopte altă tactică. Lovi puternic de două ori în uşă cu crosa pistolului, apoi se refugie imediat în umbra de la colţul clădirii şi aşteptă.

străzilor pentru spectacolul setacou.

În timp ce parcurgea străzile oraşului, Bolan’s întrea că trebuie

să accepte ideea că Madi Kirbi gândea că trebuie să

Uşa se deschise, se aprinse un bec, luminând slab în prag, şi doi asiatici în uniformă se iviră, privind în toate părţile. Strigară ceva ce Bolan nu înţelese deloc. Rămase în umbră, nevăzut şi nemişcat. Cei doi paznici făcură câţiva paşi în direcţia lui pentru a verifica împrejurimile. Prudenţi, mergeau unul în Datele celuilalt la trei metri distanţă, pândind.

Dar, înainte se a o imiuma, loc, al doilea depozit, cel în care ducă armele de contrabandă. Era clar că şi alte aml erau deja adăpostite acolo, pistoale, puşti, grenade „hotQ o tot felul, destinate tuturor grupărilor arma

Justiţiarul, ţinând în mâna dreaptă Uzi echipat cu imortizor de sunet, lansă o rafală susţinută şi-l văzu pe i îl doilea paznic privind cu stupoare spre partenerul său, J; are se prăbuşea.

rachete de tot felul, destinate fără nicio deosebire.

Celălalt era la mai puţin de cinci metri de Bolan, dar u reuşise să vadă de unde venise rafala, în acea clipă, ustiţiarul, ieşind din umbra protectoare, apăru ca un în Sri L-ar demon şi sări pe adversarul său care, deja, ridica un AK

47 spre el. Cu o mişcare bruscă Justiţiarul lovi cu muchia!

palmei gâtul adversarului. Auzi cartilagiile cum se rupeau sub presiunea loviturii în timp ce carotida era ruptă!

Corpul, care era deja un cadavru, se răsuci şi căzu de-ai lungul peretelui înainte de a se prăbuşi la pământ.

Atunci apăru un al treilea paznic, dar nu putu decât să-l privească la cadavrele camarazilor săi, înainte de ai descoperi silueta mare şi neagră din ţaţa lui.

Pistolul aruncă un val de gloanţe care însângera faţ; paznicului înainte ca acesta să mai apuce să ridici arma. Maxilarul şi tu practic dezintegrat atunci când gloanţele îi atinseră gura. Căzând cu faţa la pământ-muri la picioarele Justiţiarului.

Bolan se opri şi ciuli urechea, în căutarea celui m; mic zgomot care i-ar fi putut indica prezenţa altor paznie care aşteptau în clădire. Dar un calm aproapeire; domnea. Atunci, intră calm înăuntru, evitând să treaci pe sub lumina slabă a becului, încăierarea durase mai puţin de două minute şi, dacă mai erau şi alţi nemernici în depozit, aceştia, nu apucaseră să audă zgomotul armei.

În afară de stivele înalte de lăzi aliniate în ordine, clădirea părea

goală, dar Justițiarul, totuși, era pregătit pentru orice eventualitate.

Cu precauție, înainta în interior. Liniștea era așa de adâncă încât își auzea fâsâitul tălpilor pe podele.

Bolan se opri brusc când auzi un zgomot de pas deasupra lui. Ridicând ochii, văzu doi soldați cu pistoal mitralieră calibru 7, 62 mm model 85 în mână, car escaladau o stivă de lăzi mari din lemn pentru a ajunf în vârf, în cealaltă parte a clădirii, înainte ca Justițiarul poată reacționa, cei doi se lăsară pe burtă și se pregăteau să tragă.

Bolan trase din instinct o rafală de șase gloanțe care își găsiră ținta, explodând în capul atacatorilor.

Auzind zgomot de bocanci care se îndrepta spre el, Bolan desfăcu o grenadă cu fragmentație, ridică siguranța și o aruncă ușor deasupra stivei de lăzi. Aruncându-se pe cimentul prăfuit, își acoperi capul cu mâinile în timp ce grenada explodă într-o mulțime de fragmente de metal mortale prin tot hangarul. Urmă apoi o serie de alte explozii care zguduiră violent stivele de lăzi și declanșară un foc de artificii colosal. Munițiile depozitate în jurul locului unde căzuse grenada se aprinseseră!

Puțin câte puțin, exploziile se răriră, până se stinseră complet.

Aplecându-se pe după lăzile mari din lemn care îl apăraseră, Justițiarul nu așteptă deloc noul val de atacatori. Nouă bărbați în uniformă tocmai se adunaseră, căutându-l pe inamicul invizibil. Justițiarul descrise cu Uzi o mișcare strânsă, circulară care îi doborî pe atacatori.

Doar unul singur dintre ei mai dădea semne de viață și gemea când Bolan se aplecă asupra lui.

— Unde este reținut negociatorul indian? întrebă Justițiarul în engleză.

În loc de răspuns, ucigașul schiță o mișcare spre pistolul lui automat. Boian opri tentativa disperată a adversarului său cu două gloanțe care îi străpunseră pieptul. Nu avea să afle niciodată dacă interlocutorul său înțelesese întrebarea…

Acum, că își eliminase inamicii, lui Bolan nu îi mai rămânea decât un lucru de făcut. Din buzunarele combinezonului său negru scoase fâșii de explozibil plastic-C-4, precum și detonatoare și ceasuri.

Programând ceasurile la cinci minute, le așeză metoi clic în lăzile cu muniții și rachete, prin tot depozitul, dupăf care ieși alergând din clădire pentru a urca în Landi Rover.

Atunci când tocmai dădea colţul străzii şi intra pe o stradă perpendiculară, auzi prima explozie zguduind ferestrele din jur. Se opri o clipă şi privi în urmă.

Cerul era plin de flăcări, fragmente de lemn, piatră şi metal. Un moment, acest incendiu spectaculos lumină tot cartierul, apoi un nor de fum începu să se împrăştie pe stradă.

Bolan, aşezat pe margine patului în garsoniera care îi servea drept ascunzătoare, se gândea la situaţia sa. De acord, trimisese în iad câţiva nemernici, distrusese o mare cantitate de arme şi dăduse semnale puternice adversarilor săi, dar nu avansase niciun pas în direcţia care conta cel mai mult pentru el: să-l recupereze pe John Vu şi să-l ducă în viaţă în Statele Unite.

Nu ştia dacă pista oferită de Madi Kirbal îl putea duce undeva, dar, oricum, avea de încheiat o socoteală cu ea. O sunase de mai multe ori, dar nu răspunsese.

Bolan reluă lista pe care i-o dăduse ea. cea cu toate persoanele care erau interesate ca John Vu să rateze misiunea. Ministrul Securităţii Interne figura în capul listei.

Din ceea ce Madi Kirbal scrisese în legătură cu el, nu era nimic nou faţă de ce ştia de la Brognola. Mai mult de un milion de dolari fuseseră transferaţi în contul elveţian al ministrului.

Ca să-l convingă pe Bolan, Brognola utilizase toate legăturile sale pentru a afla banca unde ministrul îşi strângea liniştit profiturile de pe urma aranjamentelor sale. Fără prea mare greutate, informaticianul de la Black Warriors, Aaron Kurtzman, reuşise să ajungă la această informaţie.

Restul listei date de Kirbal era conformă cu ceea ce ştia şi Bolan – oameni de afaceri şi funcţionari ai guvernului care furnizau asistenţă şi informaţii confidenţiale diferitelor grupuri de presiune, încercând să-i împiedice pe tamili să obţină orice putere politică. Toţi aceşti oameni trebuiau să plătească.

Dar lista cuprindea o omisiune evidentă. Numele lui Thamby lipsea, în comparaţie cu cei doi complici ai săi, Neelan şi Konamalai.

Era o greşeală infantilă. Asta însemna că domnişoara Kirbal îl proteja pe liderul Tigrilor. Această femeie era mai importantă decât lăsa să se înţeleagă. Şi, aşa cum bănuise de la început, era extrem de periculoasă.

Capitolul X

Rolls-Royce-ul lui Allan Bandaran aştepta în fa hotelului Lank Oberoi din Colombo, pe Galle Road. L bărbat impozant era la volan. Fost cadru al vestitul MI5, Archie MacDougall lucra ca asistent şi gardă e corp pentru ministrul stilankez de mai mulţi ani.

Englezul cu trăsături dure scruta figurile pietonilor! căutarea persoanei pe care trebuia să o întâlnească, în ciuda căldurii şi umidităţii apăsătoare, purta o cămaşp scrobită, un fular la gât şi un pantalon de lână gri.]

O femeie indiană elegant îmbrăcată ieşi pe uşia hotelului. Privind în jurul ei, văzu limuzina şi se îndrept

spre ea.

— În spate, îi şopti şoferul pe un ton nu tocmai călduros.

— Ei bine, Archie! îi zise ea supărată. Ce formal eşti

— Gata, Madi, mormăi englezul. A trebuit să ies e furiş ca să vin să te văd. Ce era aşa de important?

Ea se urcă în maşină şi închise portiera.

— Aveam chef pentru o întâlnire, susură ea.

În realitate, Thamby îi ordonase să afle ce şti ministrul Securităţii Interne în legătură cu diplomaţii american şi misiunea lui.!

MacDougall îşi scoase fularul de la gât şi i-l arătă:

— De acord, dar fără zgârieturi. Nu este deloc plăcii să dai explicaţii.!

Madi Kirbal nu scoase un cuvânt în timp ce limuzina lungă neagră traversa oraşul în direcţia apartamentului ei.

Tocmai fusese anunţată de explozia din ajun, pe chei, şi se întreba dacă agentul american supravieţuise. Mulţumită apelului ei, oamenii, preveniţi, putuseră fără îndoială să-i întindă o cursă. Era uimită că nu primise mesajul codificat care să-i confirme moartea lui Belasko.

Avea oricum alte probleme pentru moment, cum ar fi informaţiile pe care englezul le raporta ministrului. Aplecându-se spre geamul care separa partea din faţă a maşinii de partea din spate, rupse tăcerea:

— Tocmai am aflat ceva care trebuie să-l intereseze pe şeful tău.

„… care îl va face să intre în panică”, adăugă ea pentru sine.

— Chiar dacă diplomatul american este ucis, continuă ea, guvernul său este pregătit să-l trimită pe secretarul de Stat pentru a-l înlocui şi a relansa negocierile de pace.

Ea văzu că MacDougall încerca să-şi ascundă surpriza.

— Este adevăr sau este doar un zvon? întrebă el.

— Adevăr, afirmă ea forţându-se să zâmbească.

Ştia că informaţia va ajunge până la Allan Bandaran şi că reacţia sângeroasă a trupelor sale de şoc se va transforma într-o victorie mediatică pentru Thamby şi Tigrii tamili.

Contrar celor spuse de el lui Madi, înainte de a se fitâlni cu amanta sa, MacDougall îi raportase superiorusău că tânăra voia să-l vadă.

— O altă întâlnire romantică dureroasă? întrebase Bandaran fără să zâmbească.

şi estul oraşului. La rândul său, celălalt, Konamalai, era gras şi mic, cu un nas coroiat şi ochi cu privire dură şi rece. Era responsabil cu taberele de la nord şi vest de Jaffna.

Thamby încercă să rămână calm, dar, în final, nu îşi putu abţine curiozitatea.

— Ce faceţi aici, amândoi?

l Konamalai îi făcu semn din cap să iasă. Apoi, iânchizând uşa celulei, îl fixă pe şeful Tigrilor cu privirea.

— N-ai aflat?

— Ce anume?

— Vasul care ne aducea echipamente a fost distrus.

— Un accident în golf?

— Un mercenar american care a plasat exploziv în camioane şi a scufundat vasul! răspunse Konamalai cu o furie vizibilă.

— Cel puţin ne rămâne depozitul chinezului, sublinie

Thamby.

Neelan clătină din cap.

— Şi acesta a fost distrus. De acelaşi om, după cum se pare.

Acum, Thamby înţelegea mai bine mesajul pe care Madi i-l lăsase lui Lalith, asistentul său, în legătură cu acest mercenar care era mai periculos decât crezuse ea. El încercase să o sune, ca să-i spună că nu putea veni la Colombo, aşa cum plănuiseră. Dar ea nu mai răspundea la telefon.

— Trupele noastre nu mai au arme şi muniţie, re arcă Konamalai fără să clipească. Dacă vrem să ne idunăm forţele pentru o ofensivă pe durata musonului, om avea nevoie de ceea ce este în depozite. Thamby ştia că hangarele, chiar dacă erau pline, se r goli

într-o lună, având în vedere ritmul cu care se! fectuau recrutările.

— Trebuie să fim atenţi, dumneavoastră mi-aţi ordonat să o seduc. Nu cred că Madi face ceea ce face fără o motivaţie profundă.

— După specialiştii mei în comunicaţii, domnişoara

Kirbal a transmis nişte apeluri spre nordul ţării, chiar a şi primit. Corespondentul ei nu se identifică deloc, dar este mereu acelaşi bărbat. O bănuiesc că va continua să transmită mesaje. Se joacă cu focul.

— Şi contaţi pe mine ca să se ardă?

— Exact.

— Consideraţi că s-a şi ars, domnule ministru afirmase uriaşul blond.

Şeful tamililor se învârtea prin celula lui John Vu”. – Nicio veste rjână acum de la guvernul dumneavoastră! ţipă el. În timp ce noi vă oferim adăpost şi mâncare, preşedintele dumneavoastră ne lasă să aşteptăm ca pe nişte idioţi. Diplomatul rămase calm.

— Nu este sarcina nici a Statelor Unite, nici a O.N.U. să ia o decizie. Divizarea Sri Lankăi în regiuni autonome depinde de guvernul dumneavoastră şi de cetăţenii ţării, cu ajutorul şi garanţia O.N.U. Acesta era de altfel şi scopul misiunii mele aici, dacă nu m-aţi fi împiedicat dumneavoastră.

— De parcă guvernul american este proprietarul ţării noastre! replică Thamby cu furie. Ca şi al restului planetei! Am văzut…

Uşa celulei se deschise brusc şi intrară doi bărbaţi.

Thamby păru surprins.

Neelan, cel mai robust dintre ei, purta ochelari fără] rame. O pată din naştere îi acoperea aproape toată partea stângă a feţei. Controla bazele gherilelor din sudu1

— Chinezul nu poate aranja rapid o altă livrare?

— L-am contactat, zise Neelan, şi mi-a spus că i-ar trebui cel puţin patru săptămâni înainte ca guvernul său să ne poată reînnoi comanda.

Thamby reflectă o clipă.

— Există un mod de a ne procura arme şi materiale, declară el în cele din urmă.

Intră din nou în celulă, invitându-i şi pe ceilalţi doi, Arătă spre Vu şi anunţă pe un ton de batjocură:

— Lată omul pe care americanii l-au trimis ca să ne convingă că

ei vor să ne ajute să negociem cu guvernul.

— John Vu, domnilor, zise diplomatul întinzându-le mâna.

Neelan ignoră gestul lui şi arătă cu mâna spre scaun.

— Aşezaţi-vă, domnule Vu.

— Cât valoraţi dumneavoastră în ochii guvernului american, după părerea dumneavoastră? întrebă Thamby.

Diplomatul păru dezorientat de întrebare.

— Nu înţeleg.

— Un reprezentant al guvernului dumneavoastră distrus noaptea trecută armele şi materialele care pentru noi aveau o importanţă vitală. Guvernul dumneavoastră trebuie să le înlocuiască.

— Ce cantitate de puşti, muniţie, grenade, lansatoar şi vehicule militare ar fi dispus să ne cedeze în schimbi eliberării dumneavoastră? continuă Neelan.

Făcu o pauză şi adăugă:

— În viaţă.

Thamby simţi în privirea lui Konamalai dezaprobări Bărbatul cu nas coroiat îşi păstrase principiile morale privinţa mişcării Tigrilor, în ochii lui Thamby, era ce nobil, dar ireal.

— Aş vrea să vorbesc cu acest om, amân

Konamalai pe un ton rece. Singur.

Thamby ştia că nu îl poate împiedica să vorbească cu îl.

— Poţi să discuţi cât vrei în celula lui.

Bărbatul îndesat şi mic aşteptă ca ceilalţi să iasă din; ameră, apoi întrebă:

— De ce sunteţi aici?

Diplomatul păru uluit.

— Credeam că ştiţi!

— Spuneţi-mi! insistă Konamalai pe un ton sec.

— Preşedintele Statelor Unite ale Americii, la cererea

O.N.U., m-a trimis ca să încerc să negociez o împăcare între guvern şi voi, pentru a pune capăt crimelor şi a deschide calea unor negocieri veritabile.

— De ce? întrebă Konamalai, sceptic.

John Vu se simţi ca şi cum era frate cu bărbatul din faţa sa şi hotărî să vorbească deschis.

— O.N.U. are responsabilităţi în toată lumea în privinţa conflictelor. Acesta este rolul său. Pentru noi, iste puţin diferit. Englezii

aveau până nu de mult o bază navală pe coasta de nord-vest a ţării dumneavoastră, explică el. Am întrevăzut posibilitatea de-a o prelua noi, o închiriem, bineînţeles. Guvernul dumneavoastră era de acord, dar militarii noştri nu vor să audă de instalarea unei baze de o aşa mare importanţă într-o ţară zguduită de revoluţii permanente. Motivaţiile noastre sunt diverse, dar această ţară nu va găsi pacea decât dacă >eligeranţii se aşază la masa tratativelor, şi ştiţi la fel ca; i mine că nu o vor face fără o mediere internaţională. Tamilul îl fixă îndelung, apoi dădu din cap.

— Pare plauzibil, zise el în cele din urmă.

— În schimb, nu cred că Preşedintele meu vă va da singur cartuş în schimbul eliberării mele. Nu este său de a proceda.

Fără să facă niciun comentariu, Konamalai îl privi dil nou pe american, înainte de a spune:

— Este momemN să ne întâlnim cu ceilalţi.

*

— În

Thamby aşteptă ca John Vu să se aşeze, apoi repetă întrebarea:

— Cât va da guvernul dumneavoastră în schimbul eliberări?

— Nici măcar un pistol, mă tem. Guvernul meu nu negociază cu teroriştii – mai ales cu arme.

— Toate guvernele vând arme, replică Thamby.

Facem afaceri cu un anumit număr de ţări care se bat pentru banii noştri. De ce Statele Unite ar fi diferite?

Americanul ridică din umeri.

— Totuşi încercaţi, dar nu veţi obţine nimic în schimbul vieţii mele. M-am oferit voluntar pentru a veni aici să îndeplinesc o misiune de pace. Nimeni nu m-ai obligat şi ştiam ce riscuri îmi asum.

— Atunci, trebuie să aşteptăm pentru a vedea cil valoraţi pentru guvernul dumneavoastră.)

— Am venit aici cu intenţii pacifiste, îi reamin diplomatul.!

— Să sperăm că răspunsul guvernului dumneavoastră nu le va schimba, răspunse Thamby cu u [

zâmbet de gheaţă. Altfel, vă trimitem înapoi. Mort.

— Poate, zise o voce ameninţătoare.

Thamby se întoarse pentru a vedea cine vorbise. Ei

Konamalai.

Capitolul XI

Tabăra Boosa consta într-o serie de clădiri văruite, destul de joase. Noaptea cădea. Cu uniformele pline de transpiraţie, bărbaţii cu feţe întunecate patrulau prin tranşeele de dincolo de gardul electric. Aici Bolan spera să găsească o primă pistă care să-l ducă la Thamby şi John Vu.

Gunoaie erau la tot pasul pe aleile aproape pustii şi un grup de prizonieri cu haine murdare se deplasa cu paşi leneşi, cu gamelele în mâini. Paznicii înarmaţi îi supravegheau de cealaltă parte a gardului. Bolan îi studie. Toţi aveau feţe inexpresive şi o privire goală de oameni care au ucis prea mulţi semeni de-ai lor pentru a mai avea emoţii.

Justiţiarul aşteptă ca o patrulă înarmată să treacă prin dreptul lui, apoi luă o piatră şi o aruncă spre ultimul din şir.

Se lăsă după un dâmb şi privi spre paznicul care se °prise şi privea în jurul lui, înainte de a-şi chema camarazii. Ceilalţi zâmbiră unii la alţi, gestica lor indicând 'nipede că îşi lăsau tovarăşul să-şi regleze conturile inelul său, apoi îşi continuară traseul de patrulare.

Ultimul din şir îşi puse pistolul AK-47 pe umăr, după Pare scoase un baston negru şi lung de la centură şi se întoarse, încet, căutând ascunzătoarea celui care aruncase piatra.

Cu pumnalul de luptă în mâna dreaptă, Bolan aşteptă ca soldatul, furios, să-l depăşească, după care se ridică şi îl cuprinse cu braţul în jurul gâtului.

Lăsându-şi bastonul, celălalt încercă să se elibereze, dar fără succes. Bolan strânse destul pentru ca bărbatul să-şi piardă cunoştinţa. Cât mai posibil, spera ca ceilalţi să creadă să fusese un accident, împingând corpul fără vlagă înspre sârma ghimpată, nu aşteptă mult reacţia contactul provocă o jerbă de scântei care parcaj străpunseră pe soldat. Curentul electric îl ţinu lipit de gard.

În secunda următoare, Bolan auzi o alarmă care începu să ţipe. Ştia că ceilalţi se grăbeau să vadă ce se întâmplase. Se refugie repede în tufişuri şi aşteptă.

Văzând cum paznicii recuperau cadavrul şi îl duceau spre barăcile lor, înţelese că electricitatea fusese întreruptă temporar. Exact ceea ce aştepta. Scoase un cleşte din combinezonul negru şi ajunse imediat lângă gard. Făcu o deschizătură, după care puse firelf aproximativ la locul lor după ce trecu.

Bolan, care cunoştea modul de gândire al pazniciloi era aproape sigur că, dacă vor descoperi mai târziu deschizătura, vor crede că au

de-a face cu o evadar fără nicio legătură, cu accidentul tovarăşului lor. Cine a fi fost nebun să vrea să intre într-o tabără de prizonieri?

Sergentul de la F.S.I. era dezbrăcat până la braţ Adolescenta care era în faţa lui, cu o privire indiferentă, înjura încontinuu. Nenumăratele lovituri de bici pe care se primise pe spate îi plesniseră pielea şi o baltă de sânge se formase în jurul picioarelor ei goale.

— Măcelarule! ţipă ea. Nenorocit de călău! Fiu de târfă!

Se făcuse o oră de când Raja încerca să o facă pe tânără să spună că era sora conducătorului Tigrilor.

— Dacă eram sora lui, îi răspunse ea, de mult ar fi venit şi ţi-ar fi smuls testiculele cu mâinile lui!

Sergentul încercase totul. Ordinele colonelului erau de a nu o omorî, dar voia să afle unde se ascundea Thamby.

Poate mai era o soluţie. Lăsându-şi biciul pe un scaun, se duse la uşă, o deschise şi strigă către unul din paznici să vină.

Puţin după aceea, un fel de brută cu faţa acoperită de cicatrice apăru în cameră.

— M-aţi chemat, sergent?

— Unde sunt cei doi cu care stai în cameră?

— Dorm, sergent.

Raja desfăcu legăturile de la mâinile fetei şi o ajută să stea în picioare.

— Ia-o. Este a ta. Şi a celorlalţi.

Ochii îi începură să lucească în timp ce o apuca de Tiijloc pe fată. Cum aceasta începu să protesteze urlând, sergentul adăugă:

— Când v-aţi terminat toţi trei treaba, vreau să fie în stare să-mi spună unde este fratele ei. Şi nu o lăsaţi să scape!

Celălalt începu să râdă.

— Nu vă faceţi griji, sergent. Odată ce a intrat pe mâna noastră, va fi gata să spună tot ce vreţi.

Bolan se deplasa fără zgomot printre clădirile albe, în căutarea celui mai mic sunet care să-i indice ce se petrecea înăuntru. Majoritatea clădirilor erau cufundate în linişte. Planul său era simplu: să găsească un ofiţer şi să-l facă să spună unde era tânăra pe care o căuta, sora liderului tamil.

Brusc, ţipătul unei femei, la două barăci mai departe] îi atrase atenţia. Un ţipăt de teroare şi ură. Era o şansă la un milion să fie fata pe care o căuta, dar o şansă care merita încercată.

Verificând încărcătorul de la Beretta, se îndreptă spre clădirea respectivă.

Ferestrele erau acoperite pe alocuri de un strat praf şi de noroi. Prudent, Justiţiarul aruncă o priv1

Înăuntru.

O tânără dezbrăcată, doar cu un mic colier cu trei nu-ţi în jurul gâtului, era imobilizată pe un pat de e panie de un fel de brută care, deasupra ei, încerca să; depărteze picioarele sub privirile excitate a doi paznici!]

uniformă.

Ca o pisică sălbatică, tânăra îl zgârie pe agresor d faţă. Furios, acesta o lovi cu pumnul iar adolescente leşină. Fără să mai aştepte, bărbatul îi depărta picioarelf şi se desfăcu la pantaloni.

Bolan-încercă să apese pe clanţa uşii, dar ei încuiată.

Reglând pistolul Beretta pe foc automat, Justiţiai forţă cu cele optzeci şi cinci de kilograme de muşchi uş; care nu rezistă violenţei şocului.

Atunci când uşa cădea în faţă, bărbatul de pe pat se ridică şi îşi trase pantalonii, căzuţi la genunchi. Cei doi camarazi, trecând peste efectul surpriză, se aruncară spre puştile agăţate în cuierele de lemn de pe perete.

Cu o rafală scurtă, Justiţiarul îl opri brusc.

Privind cu stupoare gaura mare pe care o avea în locul stomacului, primul începu să protesteze, după care se prăbuşi lângă patul de campanie. Colegul său, nefiind rănit, se ducea spre arma sa.

Bolan se debarasa de el cu un glonţ care îi fărâmă craniul.

Ultimul, încercând să se ascundă sub pat, scăpă din buzunarul pantalonului copia chinezească a unui Makarov 9 mm.

Tânăra, care se trezise, se aplecă şi reuşi să apuce arma, pe care o îndreptă spre agresor. Un glonţ, practic tras de foarte aproape, îi sfârtecă testiculele brutei.

Nenorocitul coborî privirea şi văzu jetul de sânge care îi ţâşnea dintre picioare, în ciuda durerii, găsi forţa să smulgă pistolul din mâinile fetei şi îl întoarse spre ea.

Nu mai avu timp să tragă: Bolan îndreptă ţeava pistolului spre capul bărbatului, care se prăbuşi.

Justiţiarul privi atunci spre fată.

— Merge? întrebă el.

Întrebându-se dacă ea înţelegea engleza, repetă întrebarea.

Fata se întoarse fără niciun cuvânt.

— Vă voi duce la familia dumneavoastră, îi propuse

Bolan.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă dând din cap.

sunt toţi aici. Morţi.

campion în ultimii cinci ani, dar tineri, mai rezistenţi ca el sudoare, era la mai puţin de doi – r?) Paznicul lac de trphnifin să intrp. În nnmnetitie. Din fericire, nici unjse mişte, cu faţa deformată d „6” aşteptând să trebuiau să intre în competiţie. Din fericire, nici um dintre ei nu avea experienţa lui. În trecut, în luptă cu el – o să te omor cu mâirââie mt i mai mulţi bărbaţi fuseseră trecuţi în rezervă din cauzongleză stricată. be

— Nu aveţi un frate care să aibă grijă de dumneavoastră?

— Oh! Este o cursă! Aţi venit ca să îl trădez pe fratele meu! exclamă ea cu o voce plină de un sentiment de singurătate.

Ea apucă colierul din sticlă pe care îl avea la gât şi, înainte ca Justiţiarul să o poată opri, îl duse la gură şi muşcă.

Bolan îi băgă un deget între dinţi şi simţi un parfum de migdală în respiraţia ei.

Cianură.

Foarte repede, deveni moale în braţele lui. Atunci, cu grijă, o culcă pe pat şi îi acoperi corpul cu o pătură.

Sergentul se întreba dacă oamenii săi reuşiseră să-i facă pe fată să vorbească, în timp ce mergea prinin barăci, lovea cravaşa scurtă de pereţii clădirilor.

„Nu suntem nişte animale!” îl avertizase funcţionarul guvernului.

Sergentul nu voia decât să-l pună la punct. Ei; ocupat cu pregătirea pentru competiţia de lupte libefi care urma să aibă loc peste o săptămână. Fuseşi gravelor afecţiuni fizice. Raja ştia deja că întrecerea săptămâna următoare nu va fi diferită.

Firul gândurilor fu întrerupt brusc când observă umbră mare trecând prin dreptul ferestrei. Ce căuta] străin în tabăra Boosa?

treacă prin dreptul lui Apucându nu K K °SCU – tul să ieşi din clădire şi astentă pă no p K K °SCU – tul să

Paznicul credea că îi rupsese gâtul rea.

Şi slăbi strânsoa-Era reacţia pe care Justiţiarul o aştepta. Lovind

cu piciorul prin spate, îl dezechilibra pe cinghalez, înainte de a-l arunca peste umăr.

Sergentul era extrem de rapid pentru un bărbat cu corpolenţa sa. Ridicându-se, lovi cu gamba dreaptă sperând că îşi dezechilibrează adversarul. Dar, înainte ca piciorul lui să-l atingă pe acesta, străinul se retrase cu o mişcare suplă.

Într-o explozie de furie, Raja se aruncă spre adversar, concentrându-şi forţa în braţele imense. Nu era momentul pentru fineţuri. Tot ceea CP. mnta –

ceea ce conta era să câştige. Bolan începu să şi aruncat la r A r… – aşteptând să mormăi Raja într-o

Sergentul identifică accentul. American. m

Doar că nu

Să vedem mai întâi dacă ştii să te baţi la fel de pine cum vorbeşti.

prea momentul să i va omorî.

se întrebe cine putea fi tipul. Se va cupa de asta după ce II îl studie o clipă şi lovi înainte ca celălalt să apuce să ridice braţele. Pe moment, sergentul se întrebă dacă nu se lăsase atras într-o cursă când americanul îl lovi uşor cu mâna la nivelul inimii.

Dar era prea târziu ca să-şi facă griji – abia simţise lovitura, îşi trecu gamba în spatele genunchiului drept al adversarului, îi răsuci braţul şi îl trânti la pământ.

Americanul rămase lungit, ca şi cum nu se putea ridica, întinse chiar un braţ în semn de capitulare.

Sergentul se hotărî să-l termine cât mai dureros posibil. Ridicând piciorul stâng, ţinti urechea bărbatului cu vârful metalic al ghetei. Ştia că durerea depăşea cu mult pragul de toleranţă a unui om. După aceea, îi va strivi traheea cu o lovitură de toc în gât.

În timp ce îşi întindea piciorul pentru a-şi pune planul în aplicare, sergentul simţi o slăbiciune neaşteptată care îl cuprindea. Nu avea niciun sens, adversarul abia îl atinsese.!

Totuşi, când încercă să lovească cu piciorul înaint se dovedi incapabil să-şi coordoneze mişcările.!

Apoi nu mai simţi nimic în timp ce se prăbuşeaf pământ.

Lovitura de kung-fu pe care Bolan i-o administrase plin în inimă îl omora, încet.

Capitolul XII

Clădirea administrativă se găsea la un capăt al taberei, aproape de porţile din grilaj de la intrarea principală, în apropiere, o parcare adăpostea vehicule militare.

Atenţia lui Bolan se îndreptă spre o uşă încuiată, păzită de doi oameni în uniformă care dormitau. Justiţiarul gândi că trebuie să fie vorba de armele din tabără. Dacă voia să-şi ducă planurile la capăt, îi trebuia, ca putere de foc, ceva mai mult decât Beretta şi Desert Eagle.

Mergând de-a lungul clădirii, Justiţiarul se aplecă şi adună o mână de pietriş, pe care o aruncă înspre peretele cel mai apropiat de el. Un truc simplu, dar care funcţiona imediat.

Unul din paznici deschise brusc ochii.

— Ce-a fost, zgomotul acesta?

Celălalt clătină din cap.

— Nu ştiu. Mergi să vezi.

— De ce eu?

— Fiindcă eu sunt cel mai în vârstă. Eşti subordonatul meu, nu?

Dezgustat, celălalt îşi luă AK-47 sub braţ şi merse ’neet spre colţul clădirii.

Bolan îl aştepta, cu pumnalul în mână. Înainte ca adversarul să poată striga, Justiţiarul îi tăie carotida.

Lăsând încet corpul să cadă, îl aşteptă răbdător pe al doilea.

O voce nu întârzie să se audă de după colţul clădirii. Justiţiarul nu trebuia să ştie cinghaleza pentru a înţelege ce se întâmpla.

Al doilea paznic apăru în secunda următoare, îl observă pe Bolan şi ridică AK-47, gata să ţipe.

Două gloanţe direct în frunte îl aruncară la pământ.

Fără să piardă timp, Bolan trase cele două cadavre lângă perete, unde erau mai puţin vizibile. Căută în buzunarele celor doi şi găsi o legătură de chei. Una: dintre ele, ştia, deschidea rezerva de arme şi muniţie.

Dacă încăperea era de înălţime mică, ascundea puşti, pistoale, lăzi cu muniţie în stive înalte lângă perete, în cele din urmă Bolan găsi ceea ce căuta: o ladă cu dinamită. O lădiţă cu detonatoare era în apropiere.

Acţionând rapid, Justiţiarul împrăştie batoanele de dinamită prin încăpere şi le puse capsele de amorsare!

Ataşă explozibilul la un fir lung, pe care îl întinse până la uşă şi legă de el un detonator.

O ladă cu grenade îi atrase atenţia, precum şi o arma pe care nu se aştepta să o găsească, dar care putea exact ceea ce îi lipsea: un lansator de grenade MM-1 Bolan îl luă la verificat. Cineva îl încărcase cu u amestec de grenade cu fragmentaţie şi grenadă incendiare. Ultima era cu fragmentaţie.

Luând arma pe umăr, Bolan ieşi din încăpere şi căută o cale de a intra discret în clădirea mare.

Văzu o fereastră de care se putea folosi. Se aple> sub ea, ridică uşor capul şi privi în interior: o cam mobilată cam luxos pentru un asemenea loc. În spat biroului se afla un bărbat mic de statură, cu o figură du îmbrăcat în uniformă. Un colonel, după epoleţi. Fără îndoială, era comandantul acestei tabere mizerabile.

Bolan lovi scurt în fereastră cu crosa pistolului Beretta pentru a sparge geamul şi văzu bărbatul care se întorcea înspre el, apoi duse mâna la tocul de la centură.

Dar înainte să apuce să termine mişcarea, Bolan lansase grenada de 40 mm cu fragmentaţie.

Aruncându-se la pământ, Justiţiarul simţi cum tremură pereţii ca şi cum ar fi fost cutremur de pământ. O ploaie de sânge şi carne însoţi cioburile care cădeau pe jos.

Bolan reveni spre uşa camerei cu armament, programă detonatorul şi alergă spre poarta principală a taberei. Trei gloanţe din Desert Eagle fură necesare pentru a distruge încuietoarea. Atunci când deschise porţile şi începu să alerge, detonaţiile se auziră în urma lui.

Se opri, se întoarse şi văzu o duzină de soldaţi care alergau după el. Ridică lansatorul de grenade şi trase două proiectile spre urmăritorii săi, înainte de a o lua spre dreapta pentru a se feri de eventualele focuri de armă.

Corpurile şi armele adversarilor explodară. Opoziţia era decimată.

Justiţiarul verifică lansatorul, îi mai rămăseseră nouă grenade.

Fixând aruncătorul trase cinci rachete spre acoperişul clădirii administrative, după care se întoarse şi le trase pe ultimele patru spre vehiculele din parcare.

Un adăpost de santinelă liber îi oferi protecţie provizorie în faţa schijelor de metal care zburau peste tot şi a rezervoarele de combustibil care explodau, în depărtare, acoperişul clădirii cu armament se ridică în sus când explozibilul aruncă în aer tot ce era

înăuntru.

Când vacarmul se mai linişti, Bolan lăsă jos lansatorul şi îşi recupera pistolul. Era timpul să ajungă repede la Land Rover şi să o ia către Colombo. Dacă puştoaica era sora liderului tamililor, ceea ce gestul ei confirma, pista era întreruptă şi nu mai avea nimic de făcut aici.

Casa în care trăia tânăra diplomat era situată într-un cartier rezidenţial din Colombo.

Bolan opri Land Roverul în apropierea trotuarului. Clădirea părea a fi prea luxoasă pentru un funcţionari Era posibil ca guvernul indian să-i fi alocat of indemnizaţie de locuinţă; sau cineva o ajuta să plătească chiria.

Când bătu la poartă nu primi răspuns, încercă să apese clanţa, dar era încuiată.

Dădu ocol clădirii. Uşa culisantă de la parter era închisă şi perdelele trase. Când Bolan ajunse la colţul clădirii, ciocăni la ceea ce credea el a fi fereastra camerei. Nici acolo nu primi răspuns.

Baia şi bucătăria erau în spate. Justiţiarul le examina: era lumină în baie, dar descoperi că fereastra cu ghilotină de la bucătărie era întredeschisă şi nu trebuia decât să o ridice pentru a intra.

În interior, fu întâmpinat de un miros familiar, puternic şi neplăcut. Prudent, ajunse în salon.

În semiîntuneric, o putu vedea pe Madi Kirbal, trântită pe o parte, pe mocheta albă imaculată. Era moartă.

Cineva o înjunghiase.

Pe masa joasă era o fructieră şi un teanc mic de şerveţele. Tânăra, vizibil, primise pe cineva în vizită. O scrumieră mare, pe aceeaşi masă, conţinea resturile unui măr tăiat în patru. Cineva folosise un cuţit pentru a curăţa fructul… şi pentru a o înjunghia pe tânăra. Mânerul cuţitului care îi ieşea din spate lăsa să se înţeleagă ce se întâmplase.

Bolan traversă încăperea până în dormitor. Păturile de pe pat fuseseră aruncate pe jos, sertarele deschise şi răscolite. Cineva căutase ceva. Justiţiarul se întreba dacă acel cineva – ucigaşul – găsise ceea ce căuta.

Restul apartamentului fusese răscolit cu aceeaşi insistenţă. Dar nimic nu permitea să-şi facă o idee despre identitatea asasinului.

Mai rămânea baia. Ascultând la uşa pe sub care se vedea lumină,

Bolan auzi un zgomot de clipocit neuniform.

Scoţând Beretta din toc, apăsă uşor clanţa şi privi în interiorul băii.

Un blond lat în spate era instalat confortabil în cadă, ca la el acasă. Bolan remarcă zgârieturile paralele pe care le avea la gât – unghiile lui Madi Kirbal, fără nicio îndoială, atunci când se zbătuse pentru a scăpa.

— Nu mişca! ordonă Bolan.

Bărbatul încercă să se întoarcă.

— Uşurel! adăugă Justiţiarul. Cu mâinile pe cap, ca să le văd bine.

Blondul se întoarse spre el şi Bolan descoperi şi zgârieturile de pe faţă.

— A încercat să se apere, nu-i aşa?

— Nu, aşa făcea mereu când era în pat, explică bărbatul cu un accent londonez. Era violentă. Făcea dragoste ca şi cum se lupta.

— Păcat că este moartă.

Celălalt dădu din cap.

— Când am terminat mi-am dat seama că era moartă. A fost un accident.

— Cu un cuţit în spate? Să lăsăm poliţia să decidă, replică Bolan.

— Eu sunt poliţia, Archie MacDougall. Cel puţin, lucrez pentru ministrul Securităţii Interne; el este şi şeful poliţiei.

Bolan, care privea fix la personajul din faţa sa, era gata să parieze că moartea nu avea legătură cu sexul şi nici cu el însuşi. Dar cu ce anume?

Aruncă un prosop prizonierului său şi, unul după altul, ajunserăm salon.

— Îl veţi suna pe şeful dumneavoastră şi îi veţi spune ce s-a întâmplat.

Când traversau camera, MacDougall păru că set prăbuşeşte la vederea cadavrului. Scoţând un ţipăt, se; lăsă pe jos, lângă corpul tinerei.

— Îmi pare rău, Madi. Nu era decât un joc!

Bolan nu simţea nicio simpatie pentru acest tip iar numărul său îi displăcea profund.

— Hai, zise Justiţiarul pe un ton rece, avem şi altele de făcut şi eu nu prea am timp.

MacDougall se întoarse şi îl privi o clipă, înainte de a întinde brusc mâna dreaptă spre abdomenul lui. O mână în care era cuţitul cu care fusese omorâtă tânăra şi pe care îl smulsese din cadavru!

Cu o mişcare reflexă, Bolan sări înapoi şi văzu lama trecând la mai puţin de un centimetru pe lângă el.

Instinctiv, apăsă pe trăgaciul pistolului, trimiţând două gloanţe în pieptul masiv al lui MacDougall. Niciunul din gloanţe nu păru să aibă vreun efect asupra englezului care se redresa şi se precipită spre el, cu cuţitul.

Bolan ridică uşor ţeava pistolului şi apăsă trăgaciul: de trei ori. Gloanţele penetrară faţa şi gâtul adversarului: care scăpă cuţitul şi se prăbuşi la pământ, aproape decapitat.

Justiţiarul scotoci imediat prin buzunarele cadavrului şi găsi într-unul din ele un număr de foi îndoite. Ers vorba de scrisori adresate de un anume Rajiv lui Madi Kirbal.

Bolan le studie mai atent. Scrisori de dragoste. Nu putu citi conţinutul scris în cinghaleză, dar câteva fraze erau în engleză – corespondentul era un om cultivat şi snob – lăsând să se înţeleagă sensul general. Era ceva în legătură cu viaţa celor doi iubiţi când naţiunea independentă a Eelamului va deveni o realitate.

Dintr-un alt buzunar, Bolan recupera o invitaţie la o recepţie pe care Allan Bandaran o dădea de aniversarea sa. Puse invitaţia în buzunar, curios să afle de ce Madi Kirbal era printre invitaţii lui Bandaran. Tânăra părea că nu se mulţumea cu un joc dublu, ci cu unul triplu sau chiar mai mult…

Odată ieşit, ezită în privinţa Land Roverului şi se hotărî să abandoneze maşina. Era prea uşor de reperat şi nu voia să-şi forţeze norocul.

În timp ce mergea să caute un taxi, se gândi la nenumăratele întrebări care rămăseseră fără răspuns – cel puţin nu tânăra diplomat îi putea răspunde la ele.

Un lucru era sigur, în schimb: dacă ea era cea care alertase gărzile tamile, pentru a-i preveni de prezenţa sa în port, era ultima dată când trădase pe cineva.

Capitolul XIII

Clay Atwater, care fusese ofiţer în serviciul Maiestăţi Sale, fu surprins să-l vadă pe ministru. Oameni ca Alia Bandaran veneau rar să-l viziteze în biroul său minuscul Mai ales neînsoţiţi.

Trase un scaun în faţa măsuţei de lemn uzat şi, accentul său englez, întrebă:

— Ceva nu merge, domnule ministru?

Bărbatul gras şi chel luă loc.

— Poate, în orice caz, este posibil să aveţi oportunitatea să vă sporiţi patrimoniul personal.

Atenţia lui Atwater crescu. Pentru cât ştia el, Bandaran nu era dintre cei care fac promisiuni deşarte.

— Ce ştiţi despre dispariţia unui diplomat american?

Atwater cântări puţin situaţia pentru a se hotărî dacă trebuia să spună adevărul sau să mintă. De. când trecuse în civilie, era singura dată când prima variantă putea fi cea care se plăteşte.

— Am auzit vorbindu-se de un diplomat venit aici pentru a încerca să negocieze o înţelegere între guvern şi Tigri, spuse el în cele din urmă.

— Ştiţi că americanii ai trimis pe cineva să găsească?

Atwater vru să zâmbească, dar aborda nu se gânditor.

— Am auzit şi asta, recunoscu el. Un agent CIA, dacă am înţeles bine.

— Nu suntem siguri. Se numeşte Michael Belasko şi nu a venit în ţară pe căile obişnuite.

— Aveţi o fotografie a lui?

— Clişeul nu este prea bun, mi-e teamă. Fotografia a fost făcută la lăsarea serii, cu un blitz.

Traficantul îl fotografiase în timp ce traversa strâmtoarea Palk, dinspre India.

Bandaran îi întinse lui Atwater clişeul.

Trăsăturile erau greu de distins. Atwater desluşi un bărbat impunător, musculos, cu trăsături ascuţite. Belasko era un profesionist. Avea acea aparentă răceală caracteristică ucigaşilor cu sânge rece.

— Nu aveţi nicio idee asupra armelor pe care le transporta? întrebă el.

Bandaran dădu din cap.

Atwater vedea în această poveste o ocazie de a a-şi umfla contul său din bancă.

— Va costa o avere să conving pe cineva să accepte un contract atât de riscant, comentă el pentru a încerca să vadă unde ceda Bandaran.

— Cât?

— Patruzeci de mii de dolari americani, propuse Atwater.

— Treizeci.

— Treizeci şi cinci şi nu veţi fi dezamăgit

— De acord, spuse Bandaran ridicându-se.

— Îmi trebuie cel puţin un avans de jumătate.

Ministrul se îndreptă spre uşă, se opri şi se întoarse.

l – Sunteţi aici diseară, la ora 18?

f-Voi face tot posibilul, promise Atwater dând din cap.

— Cineva vă va aduce un plic mare. Dacă reuşiţi, s-ar putea să vă aranjez un contract mai important.

Ministrul Securităţii Interne nu se hotărâse încă cine era următorul pe listă – diplomatul american sau preşedintele Sri Lanka. Trebuiau oricum ca amândoi să dispară dacă voia să continue să conducă această ţară şi să ducă acelaşi nivel de trai.

Atwater se reaşeză la biroul său şi îşi încrucişa mâinile la ceafă.

Să se debaraseze de agentul CIA era desigur dificil, dar nu imposibil.

Pentru această treabă avea omul nimerit – Fernandol DaSilva – şi motivaţia perfectă – banii. Mercenarul avea nevoie disperată de bani.

Brusc, ceva îi reveni în minte: că asta putea să-i calmeze pe colectorii de fonduri de la cazinourile din Macao şi mai mult chiar…

Ridică receptorul şi lăsă un mesaj, apoi închise. Când cel căutat se întorcea, îl va suna, Atwater era sigur de asta.

Bolan ceru un apel de distanţă lungă iar operatoarea îi promise să-l sune imediat ce avea legătura. Numărul pe care i-l dăduse, în Statele Unite, era prima etapă din lunga serie de metode complexe care îi permiteau să-l contacteze pe Hal Brognola, indiferent unde se găsea.

După zece minute telefonul sună. Justiţiarul ridică şi activă dispozitivul de bruiaj.

— Striker? întrebă vocea lui Brognola.

— Eu sunt.

— Cum este?

— Putea fi şi mai bine. Legătura noastră s-a dovedit a fi un agent triplu. Lucra pentru Tigrii tamili, pe lângă guvernul indian… şi pentru noi. Şi, cine ştie, şi pentru ministrul de interne de aici. O adevărată

perlă! Este moartă.

— Drace! Nu aveai de ales?

— A fost înjunghiată de garda de corp a ministrului Securităţii Interne. Pe el l-am omorât eu.

Un moment de linişte, înainte ca Brognola să întrebe:

— Ce aştepţi de la mine?

— Am nevoie de indicii în legătură cu locul unde John Vu este ţinut. Sunt în beznă.

— Dezolat, dar nu avem nimic pentru moment. Ştim mai puţine ca tine. Dar sper să întâlnesc puţinii oameni care ar putea avea informaţii şi voi încerca să te ajut cât mai repede posibil. – M-ai aruncat în iad şi nu am nicio şansă la un milion să-l găsesc pe omul tău.

— Îmi pare rău, Mack. Fă ce poţi şi, din partea mea, voi încerca cu oamenii mei.

Închiseră, unul mai pesimist decât altul. Dificultăţile pe care le întâmpina Brognola nu îl surprindeau pe Bolan. Cei care îl ţineau prizonier pe diplomat, oricine ar fi fost, erau sprijiniţi din interiorul ţării. Cu o urmă de frustrare, Justiţiarul se gândi că John Vu poate era deja mort.

Avea posibilitatea să-l întâlnească pe ministrul Securităţii Interne, dar, oficial, Mike Belasko nu intrase niciodată în Sri Lanka…

Bolan îşi aminti atunci de numele acelui importator chinez. Chen. Fără nicio îndoială, el era proprietarul depozitului pe care Justiţiarul îl distrusese. Madi Kirball spusese că era specialist în componente electronice şi” călătorea prin toată Sri Lanka pentru a le vinde. Pista era singura de care dispunea în acel moment.

Clay Atwater îşi puse capul în mâini şi fu cuprins de milă pentru el însuşi. Era atât de uşor să obţină bani când aparţinea serviciilor secrete engleze – înainte de a pleca. Acum, era mereu cineva gata să plătească pentru informaţii – un arab, un israelian, un sud-african, unul din IRA…

Chiar şi în perioada în care şefii săi îl trimiseseră să-i antreneze pe ofiţerii de poliţie stilankezi, banii continuau să-i pice de sus. Grupele de rebeli tamili aveau nevoie de informaţii pentru a şti când echipele F.S.I. Încercau să-i atace, în privinţa ministrului Securităţii Interne, acesta îi vărsa bani în fiecare lună pentru a putea fi informat personal de fiecare dată când Atwater era contactat de tamili.

Apoi, în cursul ultimelor şase luni, situaţia prosperă se dusese

pe apa sâmbetei. Nimeni nu mai părea că este interesat de informaţiile pe care le deţinea el.

Banii ministrului nu erau suficienţi pentru a acopăr cheltuielile sale şi datoriile către mesele de joc.

Îi rămânea totuşi o sursă posibilă de fonduri.

Telefonul sună. Atwater era sigur că sursa sa era cea care îl suna. Ridică. Era important să dea impresia că este calm şi sigur pe sine.

— Am auzit spunându-se că rezervele dumneavoastră au fost distruse noaptea trecută, zise el persoanei de la celălalt capăt. Poate sunt în măsură să vă ajut să înlocuiţi ceea ce aţi pierdut.

Ascultă în linişte ceea ce interlocutorul său avea să-i spună, apoi încheie:

— Voi fi în biroul meu până, la miezul nopţii şi chiar mai mult.

Thamby se lăsă pe spătarul scaunului şi privi spre fostul ofiţer englez, cu faţa lipsită de orice expresie.

Clay Atwater estimă că aerul supărat nu îi făcea sarcina mai uşoară pentru a se concentra asupra negocierilor.

— Pot să vă obţin o mie de arme de ultimă generaţie

M-16 şi douăzeci de mii de cartuşe 5.56 mm, repetă el.

În plus, vă putem furniza cele mai bune grenade americane şi cele mai noi lansatoare de grenade.

Evident, astea vor costa mult. Să le introduci pe toate în Sri Lanka nu va fi uşor. Guvernul este foarte vigilent. Mai ales de când oamenii voştri au trecut la o nouă etapă de violenţă.

— O necesitate politică, domnule Atwater, îi reaminti

Thamby cu cel mai mare calm. Pentru ca nimeni să nu uite că suntem hotărâţi să avem propria noastră naţiune, independentă – chiar dacă trebuie ca pentru aceasta să sacrificăm destui oameni.

Atwater dădu din cap. Avea o relaţie, un comerciant de arme din Macao, care încerca de câteva săptămâni să scape de un transport de arme americane furate. Sergentul american şi cei doi soldaţi responsabili pentru zborul în Coreea fuseseră arestaţi de poliţia militară. Traficantul de arme era nevoit să vândă cât mai repede armele pentru a dispărea înainte ca identitatea şi adresa să fie divulgate de complicii săi.

Un comision gras îi fusese promis lui Atwater dacă reuşea să-i convingă pe tamili să cumpere armele. Aproape că putea simţi deja

parfumul dulce al banilor.

Numai că tamilul tocmai îi umbrea visurile.

— S-ar putea să nu mai avem nevoie de arme, dacă reuşim să-l convingem pe diplomatul ONU să coopereze.

— Nu contaţi pe asta. Cinghalezii nu vor reveni

niciodată asupra anumitor pretenţii.

— ONU a trimis acest negociator pentru a aranja înţelegere.

— Şi alte ţări au mai încercat deja… îi reaminti

Atwater.

— De această dată, am avut discuţii în particular ci diplomatul, astfel încât să ştie până unde suntem pregătiţi să mergem, declară tamilul.

— Şi unde au avut loc aceste discuţii?

— Acolo unde nimeni nu îl poate găsi pe domnul Vu.

Şi vor dura până ce vom decide să-l trimitem pe negociator la cinghalezi. Viu sau mort.

Atwater bătu cu degetele în birou.

— Iar armele?

— Va trebui să aşteptăm să primim un răspuns din partea guvernului SUA la revendicările noastre.

— Îmi imaginez că aţi auzit vorbindu-se de omul pe care americanii l-au trimis ca să-l elibereze? întrebă

Atwater atunci când Thamby încercă să se ridice.

Tamilul se aşeză la loc şi-l privi pe Atwater cu un ochi îngheţat.

— Am auzit vorbindu-se ceva, confirmă el pe un ton monoton.

Singura fiinţă pe care o iubise vreodată era la morgă şi aştepta să fie trimisă în India – totul din cauza acestui agent american. Dar avea şi el vina lui.

Madi nu ar fi fost atât de expusă pericolului dacă acest Michael Belasko nu ar fi venit până acolo.

— Cred că pot să scap de el definitiv, anunţă Atwater.

— Bine, făcu Thamby.

Ştiind că are de-a face cu un veritabil mercenar, întrebă:

— Cât?

— Cât valorează, mort, pentru voi?

— Suntem săraci, dar ar trebui să pot aduna cinci mii de dolari americani pentru a vă plăti.

— Cheltuielile mele sunt importante. Aţi putea ajunge la zece?

— De acord, zise Thamby ridicându-se de pe scaun.

Banii vă vor fi plătiţi începând cu această seară. Dar vreau rezultate imediate.

Ameninţarea din această ultima frază nu îi scăpă lui Atwater. Ori reuşea, ori murea.

— În ce priveşte armele? întrebă el nonşalant. Şi alte persoane sunt interesate… şi nu sunt aliaţii voştri. Chiar în cazul unei înţelegeri, veţi avea nevoie de ele.

Şeful Tigrilor oftă.

— Când puteţi efectualivrarea?

Atwater ştia exact unde se afla cargoul cu arme.

— În patru ore după ce vei trimite banii partenerului meu, armele vă vor aştepta în portul Jaffna.

— Dacă preţul era mai rezonabil… comentă Thamby.

Fostul ofiţer englez calculă rapid până unde va putea scădea preţul vânzătorul, pentru a scăpa mai repede de arme. Propuse un preţ.

— Afacere încheiată, zise Thamby. Banii pentru arme vor fi daţi odată cu restul.

— Îl voi contacta pe partenerul meu. Oamenii dumneavoastră pot să se pregătească deja să ducă în portul Jaffra camioanele.

După plecarea vizitatorului său, Atwater se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi savura o clipă averea, după care îşi aminti că trebuia să treacă la acţiune. Nu trebuia să-l aibă pe urme o bandă de teroriști, nici trupele guvern-i amentale sau serviciile americane care să-i ia pielea.

Un telefon rapid la un intermediar de la ambasadaj thailandeză îi permise să-l anunţe pe vânzător că puteai trimite armele. După care, Atwater se concentra asupra celei mai bune variante de a scăpa de agentul CIA.

Cu cât trebuia să-l plătească pe ucigaş? Ştiind căi Dasiiva era lefter, îşi zise că patru sau cinci mii de dolarif americani ar fi suficient. Poate chiar trei mii…

Ceea ce însemna că îi rămâneau lui mai bine de cincizeci de mii de dolari pentru a-şi plăti datoriile la Macao şi să-şi cumpere un bilet pentru Anglia.

Atwater ridică receptorul şi formă un număr local.

Fernando Dasiiva avea la originile arborelui genealogic al familiei sale aventurieri portughezi care conduseseră Sri Lanka cu

mulţi ani înainte ca olandezii să preia controlul. Dar această „aristocraţie” nu schimba cu nimic faptul că fusese întotdeauna un neisprăvit şi un mincinos.

Se trezise într-o poziţie imposibilă când cinghalezii şi tamilii începuseră să se omoare între ei. Ca unul care nu aparţinea nici unei părţi nu avea de lucru – mai ales că singurele lui aptitudini erau cele care şi le descoperise în Vietman ca mercenar.

Nimeni nu voia să angajeze un mic asasin profesionist fără recomandări şi susţinere, nu când FSI şi Tigrii erau implicaţi într-o carnagiu de masă. Atunci, da Silva luase decizia să încerce să-şi închirieze cunoştinţele în alte ţări, poate credincioşilor sikh, în India, în Punjab. Ei aveau întotdeauna pe cineva de ucis.

Era doar o problemă: îi trebuiau bani pentru a ajunge în această parte a Indiei şi, în aceste condiţii, telefonul lui Atwater era miracolul pe care îl aştepta.

Trei mii de dolari americani pentru a găsi şi ucide un american. Floare la ureche. Şi un mic ajutor – oameni pe care îi putea cumpăra de pe drum, pentru o sută de dolari fiecare – îi făceau sarcina şi mai uşoară.

Îşi va îndeplini contractul în câteva zile, apoi îşi va face bagajele şi va părăsi definitiv Sri Lanka.

Atwater avusese chiar bunătatea de a-i sugera o idee.

— Trebuie să aibă o ascunzătoare în Colombo. Nu ai decât să verifici dacă americanii nu s-au întors în Statele

Unite, recent, şi că mergi la apartamentele lor.

— Voi începe cu asta.

— Foarte bine. Treci pe la biroul meu. Am o fotografie a agentului. Nu chiar genială, dar îţi va folosi.

Atwater închise, lăsându-l pe de Silva să profite de bucuria momentului: în câteva zile, va obţine banii necesari pentru a părăsi această ţară nenorocită.

Aplecându-se sub pat, aristocratul decăzut scoase o valiză din piele uzată şi o deschise, înăuntru era un Colt 45 Government Model, o amintire de la cineva pe care trebuise să-l omoare, şi cinci încărcătoare pline. Alături, un pistol-mitralieră de 9 mm Skorpion. Băgă cele două arme într-un sac sport şi părăsi şi camera de hotel.

Trebuia acum să recruteze rapid oameni, să închirieze arme şi vehicule, să-l găsească pe american şi să-l omoare.

Bolan era sub duş când auzi că cineva ciocănea la uşa de la intrare. Luând un prosop, pe care şi-l înfăşură în jurul taliei, ieşi din baie, se aplecă peste pat şi îşi recupera Beretta 93-R, din toc.

Persoana de dincolo de uşă continua să ciocănească.

Stând lângă tocul uşii, Bolan întrebă:

— Cine este?

— Am un plic pentru dumneavoastră, răspunse o voce feminină.

— Aţi confundat apartamentul.

— Nu, dacă sunteţi domnul Michael Belasko.

Justiţiarul analiză posibilitatea ca vocea să aparţin;

unui curier al ambasadei. Nu era decât o cale de a afla.

— Un minut, zise el.

Se duse să-şi ia pantalonul şi cămaşa apoi, luând pistolul Uzi pe care îl ascunse sub braţul stâng, se duse spre uşă. Descuie şi se dădu într-o parte. Beretta 93-I era în mâna dreapta.

— Intraţi, zise el.

Uşa se deschise, lăsând să treacă o tânără care privi în jurul ei. Când îl descoperi pe Justiţiar şi arsenalul săuj chiar în spatele ei, făcu un salt surprinsă.

— Cine sunteţi? o întrebă el.

Timp de o secundă, ea nu răspunse, apoi îi explică e o voce nervoasă:

— Mi s-a cerut să vă aduc asta personal, domnul

Belasko.

Cine v-a cerut?

— Mă ocup de faxurile confidenţiale la ambasada americană. Mesajul pe care l-am primit spunea să nu trimit plicul prin agenţi de informaţii de la post, ci să-l aduc personal.

Bol, an nu eliminase toate bănuielile. – Cum aţi aflat unde mă găsiţi?

— Era explicat în mesaj: folosiţi apartamentul domnului Kendrick în lipsa lui.

Prudent, Bolan privi prin deschizătura uşii: părea că tânăra era singură. După ce închise uşa, lăsă automatul Uzi să-i atârne la umăr şi întinse mâna stângă. Vizitatoarea lui îi dădu plicul.

— Luaţi loc, zise Bolan arătând spre un mic fotoliu.

Femeia făcu câţiva paşi în spate până ce se lovi de fotoliu şi se lăsă în el. Ochii îi erau aţintiţi la Beretta.

Bolan deschise plicul. Faxul era de la Brognola şi conţinea doar trei propoziţii.

„Veşti bune vin pe această cale. Chandra este de mare încredere. Şi mai ales, Striker, fă ce ştii mai bine!”

Justiţiarul zâmbi, lăsă plicul şi faxul pe pat, după care îşi îndreptă atenţia spre curier.

— Cum vă numiţi?

— Chandra Sirindikha.

— Sunteţi născută în Sri Lanka?

— Nu, în Fresna, California. Familia mea a părăsit tara acum treizeci de ani.

— Erau tamili sau cinghalezi?

— Nici unii, nici alţii. Strămoşii mei au venit din

Malayesia odată cu primii exploratori portughezi.

— De ce sunteţi aici?

Tânăra nu luă în seamă întrebarea lui Bolan.

— V-am spus: am primit ordin să vă aduc…

— Nu, vreau să ştiu de ce sunteţi va post în Colombo.

— Îmi pare rău, făcu ea, încurcată. Credeam că…

Atunci când am obţinut diploma, speram că

Departamentul de Stat mă va trimite în Europa sau

America de Sud. Nu am părăsit niciodată pământul american. Dar ofiţeul cu repartiţiile a studiat biografia mea şi a hotărât că aş fi mai utilă în Sri Lanka.

— Ce ştiţi despre situaţia actuală?

— Ce doriţi să aflaţi?

— Este vorba de John Vu.

— Ştiu. Mesajele care ajung la ambasadă şi sunt trimise au sporit ca număr, de ceva timp.

Sirindikha ridică ochii spre Bolan.

— Credeţi că mai este în viaţă?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Justiţiarul dând din cap, dar intenţionez să aflu.

— Poate vă pot ajuta, domnule Belasko.

El se aşeză pe pat.

— Cum?

— Aud unele lucruri. Ştiţi, oamenii tratează un angajat de la comunicaţii ca pe un fel de mobilă. Ca și cum nu

şi-ar da seama de prezenţa mea. Mai ales doi dintre specialiştii în informaţii ataşaţi la ambasadă: au vorbit de un anume Thamby. Cred că ei ştiu unde să-l găsească.

— Cine sunt aceşti agenţi de informaţii?

— Vă pot da numele lor, dar nu cred că v-ar folosi la ceva. La două ore după ce au expediat o solicitare de informaţii în privinţa unui anume Michael Belasko, au pri

mit ordin de părăsire a ţării şi de revenire în Statele

Unite. Chiar acum, trebuie să fie la bordul unui avion pentru Tokyo, unde vor schimba pentru a ajunge

State. Dar este în Colombo un om pe care aceşti agenţi îl foloseau pentru a obţine informaţii confidenţiale…

Tânăra scotoci în geantă şi scoase o bucată de hârtie.

— Se numeşte Clay Atwater. A făcut parte din serviciile secrete engleze pe perioada cât antrenam trupele FSI. Acum, dacă am înţeles bine, lucrează pe cont propriu. Iar după cum am auzit, ar şti unde se află

Thamby.

Îi întinse peticul de hârtie lui Bolan, care îl privi. Adresa de acasă şi cea de la biroul lui Atwater erau scrise pe bilet.

— Aveţi idee despre sursele sale de venituri?

— Aparent, este capabil de orice pentru bani. Chiar să şi ucidă, în fine, cred că agenţii noştri de informaţii l-au plătit pentru asta în trecut.

Capitolul XIV

Bolan primise un apel de la Chandra Sirindikha: aflând alte informaţii, îi sugerase să se întâlnească într-un mic salon de ceai discret în apropierea ambasadei.

Ea i-a comunicat că mai multe apeluri fuseseră primite la ambasadă de aceeaşi persoană, care nu îşi dădea nici numele, nici numărul şi care îl căuta pe Michael Belasko. Operatoarea de la centrală, de la care Sirindikha aflase totul, îi indicase şi că acelaşi bărbat ceruse să vorbească cu unul dintre agenţii de informaţi transferaţi în Statele Unite. Când a aflat de plecarea celui căutat, a insistat să-i fie dată legătura la înlocuitorul lui.

— Cineva pare că este foarte interesat să vă găsească, domnule Belasko.

— Spuneţi-mi Mike, îi propuse Bolan. Oricum, aveţi dreptate. Şi

îi veţi spune prietenei dumneavoastră că, dacă omul nostru mai sună, să-i dea adresa lui Kendrick.

Sirindikha păru uimită.

— Dar s-ar putea ca cineva să vină să vă omoare.

— Sau să fie omorât.

Ieşind afară, Bolan luă nota şi amândoi se îndreptară spre casă. În secunda următoare, o rafală sparse geamul în spatele căruia se aşezaseră mai înainte.

Justiţiarul se aruncă la pământ în timp ce scotea Desert Eagle din toc. Rostogolindu-se spre un colţ al fostei ferestre, observă două siluete care intrau în salonul de ceai trăgând rafale cu AK-47.

— La pământ, strigă Bolan spre ei. Clienţii reacţionară imediat, ca la exerciţii.

„Ce ţară, se gândi Justiţiarul, unde o rafală de armă nu mai miră pe nimeni!”

Sunetul rafalelor se repercuta ca într-un coşmar prin micul salon. Bolan o auzi pe singura ospătăriţă ţipând atunci când un glonţ, ricoşat, îi traversă gâtul. Se mai auzi un ţipăt şi dinspre casier. Cei doi nu reacţionaseră destul de repede…

Ridică Desert Eagle şi-l ţinti pe cel mai apropiat, apăsând pe trăgaci de două ori la rând. Primul glonţ îl atinse pe bărbat în plină faţă şi fu aruncat în spate, ca împjns de o mână invizibilă. Al doilea îi perfora pieptul.

Întorcându-se spre al doilea ucigaş, Justiţiarul trase de trei ori, repede, şi adversarul se răsuci risipindu-şi gloanţele în sus. Apoi, se prăbuşi, ca şi primul, pe capota unei maşini gri.

Acum, Justiţiarul nu se miră de atacul venit din spate. Se răsuci peste umărul stâng şi se întoarse spre un tânăr, ascuns chiar într-un separeu, care trăgea în toate direcţiile cu un pistolet de 7, 62 mm, Tokarev.

Justiţiarul îl opri din elan. Faţa îi explodă într-un val de sânge şi bucăţi de carne.

Dar un complice al acestuia, ascuns sub masă în acelaşi separeu, se ridică, având în mână un Colt 45 Government, îl ţinti pe Bolan, cu o mină transfigurată de Wea şi ură, în acelaşi timp apăsând pe trăgaci. Mori, nemernic de american! urlă el.

Justiţiarul, care anticipase direcţia gloanţelor, se rostogoli în cealaltă parte. Dalele explodară sub puterea gloanţelor împroşcate de

pistol iar Justiţiarul, la nimereală, îndreptă arma Desert Eagle spre pieptul adversarului său şi trase de două ori.

Expresia atacatorului nu se schimbă atunci când

gloanţele îi traversară sternul apoi explodară în fragmente care îi sfâşiară măruntaiele, aruncându-l sul

masa de unde nu mai putea să iasă.!

Sufocându-se din cauza norului gros de praf, Bolal se ridică şi privi în jurul lui".

Văzu ospătăriţa prăbuşită peste tejghea, cu o gaură oribilă în gât şi alta la tâmplă. Fără să mai verifice, îşi dădu seama că era moartă.

Se apropie apoi de atacatori şi se aplecă pentru a le verifica pulsul. Niciunul nu supravieţuise. Cine erau? Şi ce căutau?

Sirene de poliţie lăsară momentan aceste întrebări fără răspuns. Bolan o ajută pe Sirindikha să se ridice.

Ceilalţi clienţi, cuminţi, rămâneau ascunşi sub mese, fără a încerca să afle ce se întâmplase. Era timpul să dispară.

— Cred că cel care mă caută ştie deja unde să mă găsească, comentă Justiţiarul grăbindu-se să iasă afară.

— Aveţi o intrare pe o latură a clădirii, conduceţi-mă, spuse Bolan când ajunseră la ambasadă.

— Da, urmaţi-mă.

Tânăra îl conduse pe o alee, apoi pe o cărare îngustă.

— Aici, zise ea arătând o uşă metalică, în imensa clădire din gresie roz. Dar nu am cheie.

— Am eu, replică el.

Dar privirea Justiţiarului fu imediat atrasă de trei adolescenţi care păreau că aşteaptă lângă poartă. Puştanii erau acolo din întâmplare sau ucigaşi, asemenea celor pe care tocmai îi înfruntase? Nu era sigur de nimic. Puteau fi şi unii, şi alţii.

Cel mai mare dintre cei trei, un vlăjgan de optsprezece, douăzeci de ani, musculos, se apropie de Bolan cu un zâmbet strâmb.

— Dacă ne dondănim puţin pentru a o impresiona pe femeie? zise el în engleză.

Justiţiarul înainta spre el, după care se întoarse brusc cu spatele, îl simţi cum, surprins, celălalt se aruncă spre el. Atunci când mai avea puţin să-l atingă, Bolan lovi cu piciorul în spate.

Cu un urlet de durere, tânărul se legănă şi căzu în faţă.

Bolan strânse pumnul şi lovi în clavicula adversarului. Trosnetul

răsună cu putere în întuneric sub privirile uimite ale celorlalţi doi vagabonzi.

În ciuda durerii intense, vlăjganul se ridică şi se năpusti. Justiţiarul îl evită fără probleme, înainte de a-l prinde de încheietură şi de a-l arunca peste umăr. Puştiul se lovi de asfalt.

Ceilalţi doi se îndreptară spre Bolan, din două direcţii diferite.

— Nu, prindeţi fata! strigă la ei cel de jos. Bolan trebui foarte repede să aleagă: să-l oprească pe adolescentul care alerga spre Sirinkidha sau pe cel care venea spre el, cu un cuţit mare în mână. Preferă să se ocupe mai întâi de al doilea.

Sări cu agilitate într-o parte şi lăsă braţul înarmat să treacă prin faţa lui. Apoi îl apucă, de încheietură şi lăsă mişcarea adversarului său să-l dezechilibreze.

Îl aruncă atunci peste umăr, apoi îl lovi cu piciorul în faţă. Sângele ţâşni din gura puştiului.

Bolan crezu că va insista, dar îşi dădu seama că era inconştient.

Se întoarse atunci pentru a o ajuta pe Sirindikha şi descoperi cu surpriză că cel de-al treilea dintre atacatori era la pământ, gemând cu o mână între picioare. Cu cealaltă mână liberă încerca să apuce glezna tinerei, dar aceasta se depărta uşor şi îl lovi cu vârful ascuţit al pantofului în ureche. Cu un urlet de durere, acesta se chirci şi începu să plângă.

Bolan o privi. Nu părea nici emoţionată, nici bulversată, ci foarte calmă, senină, ca şi cum nimic grav nu se petrecuse.

— Un an de autoapărare la facultatea din Fresno, explică ea aranjându-şi hainele. Sunt mulţumită că nu am uitat chiar tot ce am învăţat.

DaSilva transpira abundent.

Mai întâi, cei patru ţipi pe care îi angajase pentru a-l urmări şi omorî pe american fuseseră masacraţi în salonul de ceai. Un adevărat măcel, al cărui autor era cu siguranţă americanul. Oamenii săi fuseseră instruiţi să aştepte afară şi să-l atace la ieşire. Nemernicii se grăbiseră şi o păţiseră.

Iată că acum, cei trei puştani pe care îi recrutase pentru situaţia în care prima echipă dădea greş, pentru a-l urmări pe american, tocmai îl sunau de la urgenţă, de la Colombo General Hospital. Cel care îi adusese pe cei trei se autointitula expert în mânuirea cuţitului, motiv pentru care Qasilva îl angajase.

Atwater nu va fi mulţumit.

DaSilva trebuia să găsească rapid înlocuitori pentru toţi cei care eşuaseră. Singura sa consolare era că nu îi plătise în avans.

Căutând disperat prin memorie, îşi aminti de o bandă specializată în recuperarea datoriilor, nişte tipi care lucrau pentru mafia locală, dar care puteau fi angajaţi pentru sume consistente de bani. Răscoli cartea de telefon de pe noptieră şi găsi numărul care-i trebuia. Suma care trebuia să-i rămână lui se reducea acum, dar jumătate din ceva era mai bun decât nimic…

Se hotărî ca, de această dată, să direcţioneze personal operaţiunile.

Capitolul XV

DaSilva nu ştia de ce trebuie să-l omoare pe Belasko. Şi, la urma urmei, nu îl interesa: nu era problema lui. Pentru el, singurul lucru care conta era bonusul de trei mii de dolari pe care Atwater i-l promisese dacă reuşea lovitura.

În comparaţie cu multe alte sarcini care îi fuseseră date, aceasta părea floare la ureche. Dar tipul era mai tare decât îşi închipuise…

Îşi întrerupse firul gândurilor când îi văzu apărând pe cei zece bărbaţi pe care îi angajase. Toţi aveau genţi sport în care se afla câte un Skorpion SMG'S, făcând tot posibilul pentru a nu atrage atenţia, în ciuda timpului scurt de care dispunea, DaSilva se străduise să-l verifice pe fiecare în parte.

Acţiunea lor trebuia să pară un act terorist, un masacru ordonat de Tigri tamili sau de altă grupare revoluţionară stilankeză. Americanul nu va fi singurul ucis, dar panica şi confuzia care vor rezulta trebuia să le faciliteze misiunea.

Descoperirea şi identificarea americanului nu fusese o problemă. Mai mulţi oameni de-ai să-i împânziseră toată zona din jurul ascunzătorii lui şi acum era urmărit permanent. Tocmai fusese avertizat că se îndrepta spre bazarul Pettah iar capcana fusese întinsă. Inevitabil, trebuia să se deplaseze pe Chatham Street. Nu putea să dureze mult şi toată strada va fi încercuită. Nu mai avea decât să aştepte ca vânatul să cadă în laţ.

DaSilva supraveghea toate vehiculele care treceau. Traficul era intens şi se circula greu, ceea ce îi uşura munca. Brusc, un Nissan roşu apăru în stradă, condusă de un bărbat impunător, cu trăsături dure. Bingo!

Un fior de excitaţie îl străbătu pe DaSilva. Se ridică şi, cu mâna, făcu un semn spre o Toyota gri parcată lângă trotuar să pornească. Apoi se aşeză lângă peretele unui butic pentru turişti şi îngenunche ca să-şi desfacă sacul.

Privind cu atenţie feţele trecătorilor, Justiţiarul nu remarcase Toyota Corolla care se depărtase de trotuar pentru a-l urmări, până ce era gata-gata să intre în spatele maşinii lui. Un mic accident de circulaţie…

Bolan tocmai deschidea portiera, când văzu o veche Datsun lângă trotuar la câţiva metri în faţa lui, cu motorul pornit. Trei tipi erau alături întorşi spre intrarea unui restaurant. Un al patrulea era aşezat la volan. Bolan îşi dădu imediat seama cu cine are de-a face – ucigaşi profesionişti.

Unul dintre ei îl observă şi le făcu semn celorlalţi. Justiţiarul se întoarse şi recupera pistolul Desert Eagle de sub haină pentru a-l băga la centură.

Apoi, coborî şi se îndreptă calm spre grupul celor care-l aşteptau. Brusc, începu să alerge în direcţia lor.

Ucigaşii de lângă Datsun rămaseră o clipă surprinşi să-l vadă alergând spre ei în loc să fugă de ei. Cel care se găsea mai aproape de Justiţiar scoase un pistol mitralieră Skorpion, p armă compactă capabilă să golească în câteva secunde un încărcător plin cu gloanţe de 9 mm.

Sprijinind arma de portbagajul maşinii, începu să tragă înspre Bolan.

Acesta scoase arma de la centură, adăpostindu-se în acelaşi timp după un vehicul şi, ţinând pistolul cu amândouă mâinile trase în două reprize.

Primul glonţ perfora umărul unui tip cu figura plină de cicatrice, care ţipă şi se răsuci. Al doilea ricoşa din garnitură metalică a lunetei din spate şi-l atinse pe trăgător în plin în faţă. Skorpion-ul căzu pe jos în timp ce tipul dispărea sub maşină.

Ceilalţi doi ucigaşi se lăsară în jos în spatele berlinei gri. Unul îi făcu semn colegului său să o ia prin dreapta în timp ce el îşi va încerca norocul prin stânga.

În Datsun, puştiul de la volan, terifiat, se lăsă în scaun. Reuşi să apuce pistolul AK-47 de lângă el, dar tremura atât de tare încât scăpă arma şi fu nevoit să se aplece din nou ca să o recupereze.

Bolan o luă spre stânga şi trase în al doilea ucigaş, pe care îl atinse într-o parte. Cu un urlet de durere, acesta căzu şi mătură cu gloanţele zona.

Gloanţele ricoşară în maşini, în pereţii de cărămidă şi în asfalt, rănind câţiva pietoni şi pasageri din maşini. Bolan detesta acest gen de luptă de stradă, care, invariabil, făcea victime printre civilii inocenţi.

Trebuia să termine cât mai repede posibil. Trase iai în nemernic, în plin.

Înfuriat, asasinul răspunse trăgând ca un nebun Două din gloanţele de 9 mm trecură prin haina şi prii cămaşa Justiţiarului, oprindu-se violent în vesta de Kevlar.

Forţa şocului îi salva viaţa Justiţiarului proiectându-l la pământ şi ieşind astfel din raza vizuală a adversarului.

Cu respiraţia oprită, aşteptă să-şi revină, după care se aplecă şi îşi recupera pistolul.

În ciuda sângelui care îi acoperea faţa, adversarul lui Bolan era încă în picioare şi cu arma în mână. Apoi, brusc, se prăbuşi.

Rămânând cât mai aproape de sol, Bolan se apropie încet de vehiculul ciuruit de gloanţe.

Unul dintre asasinii stilankezi nu era mort. Plin de sânge de la rănile de la faţă şi piept, aştepta. Se ridică brusc, cu pistolul Skorpion în mână, şi cu toată furia concentrată asupra omului care îl împuşcase, ţinti.

Dar Justiţiarul fu mai rapid ca el şi trase două gloanţe. Tipul murisemainte de a ajunge la pământ.

Şoferul maşinii îşi dădu brusc seama că era unicul supravieţuitor al micii bande. Intrat în panică, băgă în marşarier şi apăsă pedala de acceleraţie. Intră în plin în vitrina restaurantului, înnebunindu-i pe toţi din jur.

Oamenii alergau în toate părţile, mai mulţi se aruncară la pământ, încercând să iasă din traiectoria autovehiculului.

Şoferul, terorizat, frână şi, băgând în prima treaptă, demară cât putu de repede pe strada pustie.

Bolan era pe direcţia lui. În ultimul moment sări într-o parte, în timp ce trăgea înspre tânărul ucigaş.

Bătrâna Datsun îşi încheie cursa într-un Mercedes 450 SEL şi fu aproape distrusă de violenţa şocului. Cu aţa rănită de gloanţele lui Bolan, şoferul se trezi 1 17

prizonier într-o grămadă de metal contorsionat. Dar, pentru el, nu mai avea nicio importanţă…

Bolan introduse un încărcător plin în pistol şi îşi îndreptă atenţia spre Toyota. Auzind împuşcăturile, apoi văzând ce li se întâmplase colegilor lor, ucigaşii se refugiaseră după vehicul.

Doi dintre ei îşi îndreptară pistoalele-mitralieră spre Justiţiar, dezlănţuindu-şi furia şi frica în timp ce apăsau pe trăgaciul pistoalelor Skorpion.

Bolan se trânti la pământ printr-o rostogolire înainte şi ajunse lângă maşină în timp ce gloanţele de fabricaţie chinezească ricoşau din asfalt.

Trăgătorul cel mai apropiat mormăi furios când simţi arsura unui glonţ de 44 care îi lăsă o urmă de-a lungul frunţii, întorcându-şi arma spre american, apăsă pe trăgaci şi mătură zona cu o rafală.

Dar Justiţiarul scăpă de torentul mortal rostogolindu-se din nou pe o parte, la un metru de locul în care stătuse. Continuând să se rostogolească, ridică arma şi trase alte două gloanţe spre ucigaş, ratându-l de fiecare dată.

Sub efectul şocului, ultimul dintre ucigaşi, un tip chel şi puţin grăsuţ, nu făcuse altceva decât să privească buimac cadavrele celor care îl însoţiseră.

Bolan profită de avantaj ca să se ascundă în spatele unui Ford de fabricaţie englezească, evitând la fix gloanţele trase spre el de cel care se trezise din toropeală.

Justiţiarul nu avea cum să-l atingă pe stilankez fără să se expună, dar trebuia să rişte.

Băgă un cartuş pe ţeava şi se ridică, trăgând rapid spre adversarul său acum dezmeticit.

Glonţul trecu prin abdomenul omului, sfâşiindu-i tot. Fragmentele de oase, împinse de jetul de sânge, ţâşniră ca dintr-o fântână. Celălalt înjură în engleză, apăsă pe trăgaci şi apoi se prăbuşi.

O tânără îmbrăcată cu un taior gri elegant fu aruncată în mulţime, practic tăiată în două de ultimele gloanţe ale ucigaşului. Bolan auzi un zgomot în dreapta sa şi observă un tip care voma. Pietonii aflaţi în apropiere se aruncară asupra lui şi începură să-l linşeze, ca nişte câini înfuriaţi.

Întorcându-se iar, Justiţiarul observă un bărbat cu părul cenuşiu care îndreptă brusc ţeava pistolului Skorpion în spatele unei femei

indiene, terorizată.

Panica şi confuzia se înstăpâniră atunci pe stradă. Bărbaţi şi femei, în cea mai mare dezordine, alergau spre uşile cele mai apropiate, ale magazinelor sau restaurantelor, doborând pe oricine le stătea în drum.

Bolan, îşi concentra toată atenţia spre criminal şi ostaticul său. împinsă în spate de ţeava pistolului, femeia înainta încet spre Justiţiar, cu figura răvăşită de teamă.

Bolan rămase nemişcat până ce ostaticul ajunse la mai puţin de doi metri de el. Ca şi cum presimţise, bărbatul o îmbrânci brusc pentru a putea trage.

Justiţiarul aşteptase exact ultima mişcare pentru a trece la acţiune. Cu uşurinţa datorată anilor de practică, sări înainte, rostogolindu-se pe un umăr. Deasupra lui, auzi rafalele, ţipetele femeii, apoi ajunse în spatele ucigaşului.

Acesta se întoarse, vru să tragă o nouă rafală, dar, chiar înainte să poată apăsa pe trăgaci, un glonţ de 44 îi trecu prin gât.

Constatând că ostaticul scăpase şi profitând de panica generală, Bolan se grăbi să caute prin buzunarele 1 19

cadavrului. Găsi în portofelul său un permis de conducere pe numele Fernando DaSilva, şi o agendă în care era notat în dreptul datei: „Azi: Clay Atwater pentru bani”.

Domnul Atwater va fi deci următorul pe carnetul de bal al Justiţiarului.

Capitolul XVI

Biroul lui Clay Atwater, în faţa căruia îl lăsă taxiul, se găsea într-un mic imobil cu două etaje. Amărât, situat în cealaltă parte a oraşului, pe o străduţă jegoasă.

Parterul clădirii era ocupat de cabinetul unui medic chinez, cabinet închis de mai multă vreme. Era o uşă de metal la un capăt al imobilului, fără nicio firmă. Bolan apăsă clanţa şi uşa se deschise.

Fără nici cel mai mic zgomot, Justiţiarul urcă treptele slab luminate de o plafonieră de la nivelul etajului.

Cinci uşi din sticlă se aliniau de-a lungul holului. Primele patru aveau plăcuţe pe ele – cu nume şi activităţi care nu aveau nicio legătură cu ce căuta el – dar a cincea nu avea nimic scris. Şi se vedea o lumină slabă, printr-o crăpătură pe sub uşă. Băgând mâna sub haină, Bolan scoase Beretta din toc.

Clanţa se deschise fără niciun efort, împinse uşor uşa, aşteptă o eventuală reacţie şi, cum nu se întâmpla nimic, intră prudent într-un fel de sală de aşteptare mizerabilă, cufundată în semiîntuneric şi goală, cu excepţia unui birou metalic vechi şi a câtorva scaune pliante.

Sursa luminii era într-o cameră alăturată, a cărei uşă era întredeschisă, înaintând, Bolan privi înăuntru. Un strat gros de praf şi mizerie acoperea totul, foile de hârtie erau răspândite pe jos, la fel şi cutiile de bere goale.

Un tip chel şi bondoc părea că doarme, cu capul pe birou. Când se apropie, Justiţiarul putu vedea sângele care curgea dintr-o rană mare pe o parte a corpului.

Cineva se ocupase deja de Clay Atwater. Nu era nimic pe birou, cu excepţia unui mic robot telefonic pe care nu se ştie cine îl făcuse bucăţi. Atwater rămăsese cu o bucată de hârtie on mână – ca şi cum cineva încercase să i-o sustrage. Privind mai de aproape, Bolan desluşi un nume: John Vu. Justiţiarul scotoci în hainele mortului şi găsi un portofel în care erau bani şi un permis de conducere cu numele de Atwater.

Aruncând o privire în jur, Justiţiarul îşi dădu seama că nu erau multe locuri unde bărbatul ar fi putut ascunde ceva important. Singurele piese de mobilier erau biroul, trei scaune de lemn şi un dulap cu sertarele goale.

Bolan ocoli biroul şi verifică sertarele. Erau şi acestea goale.

Fotoliul în care zăcea Atwater era cu rotile iar Justiţiarul îl dădu înapoi cu ocupant cu tot pentru a deschide sertarul central. Gol, cu excepţia unui pachet cu şase mini casete noi pentru robotul telefonic.

Bolan tocmai ieşea, când auzi portiera unei maşini trântindu-se în stradă şi, după un moment, paşi urcând scările, apoi îndreptându-se spre biroul lui Atwater. Ţinând mâna la centură, lângă Beretta, se duse în sala de aşteptare.

O voce îndepărtată, cu accent puternic stilankez strigă în engleză. Persoana care urcase la etaj îi răspunse, cu acelaşi accent:

— Cobor imediat. Vreau doar să verific că nu am uitat ceva în urma noastră.

Un poliţist stilankez, scund şi musculos, intră în sala de aşteptare şi îl descoperi pe Bolan în mijlocul camerei. De uimire era gata să scape pistolul Type 54 din mână.

Strânse pleoapele, încercând să vadă mai bine în

semiîntunericul din cameră.

— Cine sunteţi?

Bolan se gândi o clipă să apuce pistolul – dar nu obişnuia să tragă fără somaţie într-un poliţist. Se hotărî deci să încerce un bluff.

— Domnul Atwater şi cu mine aveam o întâlnire, dar am întârziat mai mult. Cred că nu va mai veni aici, acum.

— Sunteţi unul din prietenii lui?

— Nu. M-a ajutat să rezolv… o problemă. Poliţistul se depărta de Bolan pentru a se duce la uşa de la biroul lui

Atwater. Dădu un picior pentru a o deschide, apoi se întoarse şi îl studie pe străin.

— Cred că îi voi lăsa un bilet, zise Justiţiarul ducând mâna la haină. Dacă găsesc un stilou… De fapt, aştepta un moment de neatenţie pentru a părăsi camera fără zgomot.

Poliţistul ridică receptorul şi formă un număr.

— Sunt Conrad, domnule comandant, anunţă el cu o voce plină de respect, îi puteţi spune ministrului că ne-am ocupat de el în urmă cu jumătate de oră. Nu erau bani în birou. Am revenit totuşi pentru a mai căuta şi am dat peste un american aici.

Făcu o pauză şi ascultă ceea ce îi spunea corespondentul.

— De ce nu aici? întrebă el, aparent contrariat. Unul în plus sau în minus… De acord, îl vom duce în pădure.

Închise şi îndreptă arma spre Justiţiar.

— Vom merge să facem o plimbare. Cineva vrea să te întâlnească!

Bolan înţelese că o păţea dacă nu găsea pe loc o soluţie.

— Îi las un bilet lui Atwater şi sunt al vostru.

Celălalt zâmbi satisfăcut.

— Bineînţeles.

Justiţiarul duse mâna încet la haină, ca şi cum ar căuta ceva de scris, dar scoase un Beretta.

Poliţistul, uimit, vru să apese pe trăgaci dar nu mai avu timp. Bolan trăsese deja trei gloanţe, urcând de la piept la gât. Fără să piardă timpul, se ridică şi dădu cu piciorul în armă pentru a o îndepărta de cadavru.

Văzuse prea des un inamic, pe care îl credea mort, trezindu-se însă brusc şi fiind gata de luptă…

Poliţistul era corupt. Niciun altul nu ar fi vorbit de o plimbare în

pădure. Totuşi, Justiţiarul ieşi pe fereastră pentru a evita să-l omoare şi pe al doilea poliţist, care nu avea să întârzie să apară cu arma în mână. Erau destule cadavre ca acesta în urma sa.

Chandra Sirindikha aştepta în faţa uşii când Bolan se întoarse la ascunzătoarea sa. Neliniştea de pe faţa ei dispăru când îl văzu.

— Am auzit la ştiri că a fost un masacru în cartierul

Pettah. Speram că nu sunteţi implicat.

Bolan fu surprins să o găsească acolo şi mai surprins de neliniştea sinceră.

— Ceva mai important, adăugă ea întinzându-i mai multe foi de hârtie, şi o hartă. Am găsit asta. Era în biroul unuia din agenţii de informaţii, care au fost transferaţi.

Bolan studie dintr-o privire documentele. Foile erau o ciornă a unui raport pe care agentul trebuia să-l trimită la Langley şi care se referea la locul unei tabere a Tigrilor, abandonate de teroriști. Iar pe hartă, cineva înconjurase o zonă de pădure care se afla la aproximativ o sută de kilometri de Colombo.

Bolan se întrebă dacă informaţia era autentică sau nu. În orice caz, trebuia să verifice.

— Mulţumesc, zise el tinerei. Trebuie să plecaţi de aici, acum, înainte ca cineva să vă repereze.

— Vin cu dumneavoastră, anunţă ea cu o autoritate surprinzătoare. Cunosc drumul cel mai scurt pe care să ajungem în această regiune şi vorbesc şi limba. De altfel, sunteţi cea mai bună protecţie pentru mine, căci sunt complet descoperită.

Avea dreptate în toate privinţele iar Bolan nu încercă nici măcar să discute. Că îi plăcea sau nu, avea companie.

Nu bătea vântul. Foşnetul uşor care se auzea era provocat probabil de mersul unui animal. Dar putea fi, aşa cum bănuia, şi comitetul de primire.

Apucând puşca M-16, echipată cu lansator de grenade M-203, Bolan se ascunse după un tufiş de tec. Privi spre însoţitoarea sa şi distinse un amestec de surpriză şi confuzie în ochii ei. Era clar că nu ştia că îl conducea drept într-o ambuscadă. Altcineva organizase totul.

Posibilii vinovaţi erau numeroşi, începând de la oamenii CIA care fuseseră repatriaţi, dar împrejurările nimerite rezolvării acestei enigme. Problema cea mai urgentă era să scape de luptătorii de gherilă care îi înconjurau. Bolan avea totuşi o certitudine: John Vu nu era ţinut

prizonier în apropiere. Nu l-ar fi trimis pe aici, dacă era cazul.

Scrutând întunericul, Justiţiarul luă repede o decizie.

Venise momentul să-i facă pe inamici să se mişte. Stătu o clipă pe gânduri, puse jos M-16 şi scotoci în sacul de pânză pe care îl căra cu el.

— Orice s-ar întâmpla, îi zise el lui Sirindikha, rămâneţi ascunsă. Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute, vă duceţi repede la maşină şi plecaţi de aici.

Cât tânăra îl privea fără să înţeleagă prea multe, Bolan îşi recupera arma, încarcă lansatorul cu o grenadă M-40 şi lansă primul proiectil spre dreapta, descriind un arc. Chiar înainte ca grenada să explodeze, făcu la fel şi înspre stânga, apoi drept înainte.

Cele trei explozii se succedară rapid, acompaniate de urlete de agonie. Lăsând M-16, Justiţiarul luă Uzi 9 mm, cu un încărcător de 35 de cartuşe, apoi ciuli urechea şi ascultă.

Când simţi că se apropie, chiar în spatele tufişului care îi masca, se ridică şi mătură toată zona din faţă cu câteva rafale perfect controlate.

Urletele şi ţipetele care se înălţară în noapte demonstrară precizia tirului. Dar un zgomot îl avertiză că mai erau supravieţuitori.

— Aşteptaţi aici, îi zise el fetei încărcând din nou automatul.

Înaintând, descoperi o duzină de cadavre răspândite pe jos, înţepenite în poziţii groteşti ce dovedeau violenţa morţii.

Bolan auzi un zgomot în urma lui şi se întoarse, gata să tragă.

Era Sirindikha.

— V-am spus să aşteptaţi, ei drace!

— Nu. Eu v-am condus în această cursă. Voiam să văd feţele celor pe care i-aţi omorât.

Se depărta şi scrută întunericul, în căutarea celei mai mici mişcări, în timp ce tânăra trecea de la un cadavru la altul, studiind fiecare figură cu grija înainte de a trece mai departe.

— Nu recunosc pe niciunul, anunţă el. Par… oameni normali.

Ea lăsă să-i scape un sughiţ de surpriză examinând de aproape un cadavru.

— Dar este o femeie! exclamă ea, şocată.

— Sunt oameni normali, confirmă Justiţiarul: bărbaţi şi femei care devin pioni ai unei cauze care le controlează viaţa, într-un fel sunt nevinovaţi. Cei care îi conduc, care – îi manipulează, sunt nişte

nemernici în căutarea puterii şi banilor. Aceşti bieţi oameni cred că se bat pentru libertatea lor şi mor pentru a îngraşă mafia, chinezească sau cinghaleză, nu contează.

Bolan auzi atunci un zgomot uşor, asemenea unui geamăt. Puse un deget pe buze, după care o împinse pe Sirindikha şi se apropie de sursa geamătului.

Un luptător se ascunsese într-un tufiş, cu mâinile la abdomen, ca şi cum spera că aşa opreşte măruntaiele şi sângele să mai curgă. Bolan se lăsă în genunchi lângă el.

— Vorbeşti engleza?

— Destul pentru a vă înţelege.

— Cine v-a trimis?

— Eram mai mulţi. Sunteţi singur. De ce rămâneţi mereu în viaţă?

— Unde este diplomatul american? făcu Justiţiarul, ştiind că bărbatul nu mai avea mult de trăit.

Faţa de puştan a muribundului se umplu de confuzie.

— Americanul? Sunteţi singurul american, aici.

— Bărbatul care a venit să negocieze, insistă Bolan.

De această dată, o lumină de lămurire traversă privirea bietului om.

— Şefii au spus că nu va fi niciodată pace atât timp cât noi nu vom fi liberi, şuşoti el. Ei încearcă să-l convingă pe cel pe care îl căutaţi…

Tânărul se opri din vorbit. Ochii priveau dincolo de Bolan şi privirea îi deveni sticloasă.

Rafalele care fuseseră mai devreme nu îi permiseseră lui Bolan decât să afle un lucru: John Vu era fără îndoială încă în viaţă. Dar puştiul murise şi pista se oprea încă o dată înaintea Justiţiarului.

Capitolul XVII

Ministrul Securităţii Interne îşi descărca furia pe comandantul Forţei Speciale de Intervenţie.

— Cu greu se putea imagina o misiune mai simplă!

strigă el. Să găsiţi mercenarul şi diplomatul dispărut.

Oamenii dumneavoastră nu l-au găsit nici pe unul, nici pe altul.

Marele şef al trupei de elită, generalul Kumartanga, se simţea jignit.

— Sursele noastre obişnuite nu au fost capabile – voluntar sau

nu – să ne spună ceva în legătură cu diplomatul, în privinţa mercenarului, este un diavol.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Clay Atwater ne-ar fi fost mai util în viaţă.

— Este un reproş, o acuzaţie? exclamă Allan

Bandaran fixându-l cu privirea. Atwater nu ar fi fost în stare să găsească niciun sac plin cu aur, chiar dacă ar fi fost pus pe masă, în faţa lui.

— Dacă ne ghidăm după teoria că Tigrii îl ţin ostatic pe diplomat, putem lansa atacuri-surpriză asupra bazelor lor şi să îl eliberăm.

Colonelul Senanayake, adjunctul generalului, venise cu această sugestie.

Bandaran evalua ideea un timp. FSI cunoştea localizarea tuturor taberelor Tigrilor – sau aproape a tuturor. Ori, dacă Tamilii vedeau că erau atacaţi, fără să vizeze ţinta corectă, vor trece la represalii, omorându-l probabil pe reprezentantul ONU.

Ministrul nu îşi putu abţine un zâmbet. Astfel, gândi el, tamilii vor face ceea ce forţele sale erau incapabile să ducă la bun sfârşit.

— Excelentă sugestie! aprobă el. Vom pune imediat planul în aplicare.

May Ling, secretara sa, îl aşteptă pe domnul Chen la aeroportul Katuyanake, la douăzeci de kilometri nord de

Colombo.

Seducătoarea tânără îi luă valiza din mână şi îl conduse spre locul unde lăsase Mercedesul.

— Aţi călătorit bine, domnule? întrebă ea.

Dacă ameninţările, acuzaţiile şi întrebările constante ale ministrului Afacerilor Externe al Chinei Populare erau elementele care alcătuiesc o călătorie plăcută, atunci

Chen făcuse aşa ceva.

— Călătoriile de afaceri sunt mereu obositoare, explică el fără alte comentarii.

Tânăra puse valiza în portbagaj, după care se urcă la volan.

— La dumneavoastră acasă?

— Până ce vom găsi un nou depozit, domiciliul meu va fi şi birou.

l se încredinţase o nouă misiune: să-l găsească şi să-l omoare pe

americanul care venise să-l salveze pe negociator. Superiorii săi cereau răzbunare pentru toate materialele de valoare pe care mercenarul le distrusese. Cât timp nu îşi îndeplinea misiunea, bănuielile cădeau asupra lui Chen. Trebuia deci să treacă la acţiune imediat.

— Trebuie să lucrezi până târziu „în seara asta, o anunţă pe asistentă. Avem multe de pregătit.

— În legătură cu diplomatul?

— Nu, el este următorul pe listă. Trebuie să-l găsim pe omul de la CIA care a distrus bunurile de valoare, proprietatea poporului chinez.

May Ling îi întinse şefului ei o foaie de hârtie.

— Trebuie să vă intereseze, domnule.

Chen studie documentul şi întrebă:

— Cum aţi obţinut-o?

— O tovarăşă de încredere lucrează ca femeie de serviciu la ambasada americană. Căutând prin coşul de gunoi, a descoperit că unul dintre funcţionari s-a reîntors în ţara sa pentru o perioadă dar apartamentul său este folosit de un altul.

— Americanul, Mike Belasko! exclamă Chen pe un ton triumfal. Acum, vom putea să-l eliminăm pe acest inamic al poporului.

— Când?

— Începând din această noapte!

Bolan tocmai termina de curăţat armele când simţi un miros de ars venind de pe hol. Luându-şi pistolul Desert Eagle, îi băgă un încărcător plin, apoi deschise uşor uşa.

Holul era pustiu şi era mai mult fum decât flăcări. Cineva împrăştiase un lichid inflamabil pe mochetă după care dăduse foc. Voluntar, desigur.

Luând cearşafurile şi păturile de pe pat se duse şi înăbuşi începutul de incendiu, îşi adună toate armele şi începu să le încarce.

După ce îşi luă combinezonul negru, plin cu încărcătoare şi grenade, Justiţiarul băgă pumnalul în teacă şi îl fixă pe antebraţ. Puse tocul de la Beretta la umărul stâng, apoi pe cel de la Desert Eagle la centură.

Focul era o metodă veche pentru a scoate inamicul din ascunzătoare. Acum, înainte de a trece la acţiune, trebuia să afle cine voia să-l oblige să iasă.

Căutând în sac îşi recupera binoclul Zeiss şi-şi trecu cureaua

după gât.

Cu sacul în mână, ajunse pa acoperişul imobilului, de unde avea posibilitatea să observe ce se petrecea jos. Când cercetă strada, observă un camion şi un Mercedes oprite lângă trotuar – două vehicule pe care nu le văzuse niciodată pe această stradă liniştită şi puţin circulată.

Chiar cu binoclul, cu greu distingea feţele, dar cuplul din Mercedes părea a fi asiatic.

Se deplasă pe acoperiş, privi din nou în jos şi văzu, pe strada perpendiculară o camionetă parcată lângă imobilul vecin şi mai mulţi bărbaţi discutând pe trotuar. Erau toţi chinezi.

Justiţiarul schiţă un zâmbet de gheaţă. Domnul Chen venise să ceară socoteală pentru pierderile suferite.

Maşina lui, Nissan-ul roşu, era oprit la celălalt capăt al parcării, într-un unghi mort, în spatele imobilului. Vizibil, nimeni nu îl putea băga în seamă.

Era sigur că oamenii erau înarmaţi, bine antrenaţi şi că nu folosea la nimic să aştepte să deschidă ostilităţile. Dacă voia să iasă din capcană, el trebuia să preia iniţiativa.

Uşa de acces pe acoperiş se deschise brusc şi apăru un ego: Chandra Sirindikha.

Ea oftă liniştită că-l vedea pe Bolan.

— Când am văzut toţi aceşti oameni în faţa casei, am preferat să intru prin uşa de la pubele. Dar nu eraţi în apartament şi era tot fumul în hol. Am înţeles că nu v-aţi băgat în gura lupului şi am venit să vă caut aici…

Tânăra ţinea în mână un automat de 9 mm Heckler & Koch.

— Nu ştiam că angajaţii de la comunicaţii livrează arme la domiciliu, remarcă Justiţiarul.

— Eh! Ţara nu este prea sigură, ştiţi… M-am gândit că veţi avea nevoie de el.

Tânăra nu era lipsită de umor. Făcu gestul că îi dă arma lui Bolan.

— Păstraţi-o, îi zise el. V-ar putea fi de folos când vă veţi întoarce.

— Dar eu rămân aici! exclamă Sirindikha cu un aer nervos. Poate veţi avea nevoie de ajutor.

În acel moment, tânăra era un bagaj în plus, dar era inutil să o

convingă să plece.

Bolan se întoarse la marginea acoperişului. Ea îl urmă şi şuşoti:

— Cum ieşim de aici?

— Mulţumiţi-vă să priviţi, îi răspunse el. Şi staţi liniştită.

Ridicând puşca M-16, introduse o grenadă cu fragmentaţie de 40 mm în lansator, puse arma pe marginea acoperişului şi ţinti atent un punct situat între camionetă şi grupul de bărbaţi din parcare.

Trase grenada, apoi prinse mâna fetei pentru a o forţa să se lase în jos.

— Acoperiţi-vă urechile! îi ordonă el.

O explozie răsunătoare se repercuta în stradă, urmată de o alta când benzina din rezervor se aprinse.

O duhoare de benzină aprinsă şi carne arsă umplu rapid aerul.

Tânăra angajată a ambasadei păru că este gata să vomite, dar se abţinu băgând mâna în gură.

— Trebuie să-i omorâţi în felul acesta? întrebă ea, terifiată.

— Ei sau noi, fetiţo.

Bolan se ridică şi studie, cu ajutorul binoclului, ce se întâmplase.

Parcarea parcă fusese zguduită de un cutremur. Corpuri omeneşti erau presărate pe asfaltul din faţa maşinii în flăcări.

Alergând pe marginea acoperişului, Justiţiarul constată că pasagerii din Mercedesul, de la colţul străzii vecine, coborâseră din maşină încercând să afle ce se petrecuse. O tânără şi un bărbat. Un supravieţuitor alergă şi începu să vorbească tare făcând gesturi isterice din mâini, îi povestea măcelul.

Bolan îl văzu pe bărbatul în vârstă făcând un semn. Patru ţipi ieşiră din camion şi veniră lângă el. Arătă spre acoperişul clădirii şi dădu ordine.

Doi dintre luptători se precipitară în spatele vehiculului şi se întoarseră cu un lansator de rachete RPG-2.

— E timpul să plecăm de aici, anunţă Bolan.

Să coboare prin clădire era sinucidere curată.

Aplecându-se peste marginea acoperişului Justiţiarul găsi ceea ce căuta: o scară metalică ruginită fixată pe peretele clădirii. Era exact ce avea nevoie, îşi recupera sacul şi aplecându-se peste margine, reperă o mică peluză sub scară. Bolan lăsă sacul şi-l privi în timp ce cădea şi se rostogolea în iarbă. Aşteptă câteva secunde, dar nimeni nu se arăta în spatele clădirii. Cel puţin nu încă.

Justiţiarul îşi atârnă M-16 şi apucă Uzi cu mâna stângă înainte de a pune piciorul peste margine şi apoi pe prima treaptă a scării.

— Urmaţi-mă, îi zise el fetei, începu să coboare, prudent.

Scrutând permanent întunericul de dedesubt, căuta semne ale inamicului care ar fi venit să-l caute. Dar nu era nimeni.

Bolan se oprea la fiecare etaj pentru a se asigura că niciun lunetist nu îl aştepta, ascuns în interior.

În cele din urmă, ajunse la ultima treaptă a scării, de la care trebuia să sară aproape un metru optzeci până la pământ. Atârnat de mâna stângă, privi în jurul său pentru a verifica încă o dată că nu îl aştepta nimeni, apoi sări.

Sirindikha mai avea cinci trepte de coborât când Justiţiarul auzi un sunet cunoscut.

— Săriţi! strigă el.

Fără nicio ezitare, tânăra se lăsă în gol. Bolan o prinse din zbor, după care o lipi de clădire”.

În acea clipă, acoperişul clădirii păru că se dezintegrează şi un amestec de cărămizi şi gresie căzu cu viteza unei tornade.

— A murit, fără îndoială, o anunţă Chen pe secretara lui, dar îmi voi trimite oamenii să caute cadavrul. Vreau să-l văd cu ochii mei.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— Nu văd cum ar fi supravieţuit cineva unei asemenea explozii.

Comentariul secretarei fu întrerupt brusc de scârţâitul pneurilor, când Nissanul roşu ieşea în viteză din parcare şi ocolea camionul.

— Distrugeţi-mi această maşină! ordonă chinezul într-un urlet de furie.

Apoi se urcă în Mercedes, aşteptând nerăbdător ca May Ling să i se alăture pentru a porni în urmărirea Nissanului roşu.

Sirindikha ocoli camionul mare şi acceleră din nou. Conducea ea pentru a-i permite lui Bolan să tragă în eventualii urmăritori.

— Am face bine să te laşi mai jos, strigă Bolan.

Prin luneta din spate, putea vedea camionul care se străduia să reducă distanţa până la ei. Doi oameni erau în cabină: şoferul şi un tip cu trăsături de mongol. Un al treilea reuşise să se caţere pe acoperişul vehiculului cu o armă mare în mână.

Bolan îl văzu că se aşeza şi ducea arma la umăr. După Justiţiar, arma era una din acele mitraliere uşoare chinezeşti, calibru 7, 62 mm.

Se duse în spatele Nissanului şi sparse luneta cu crosa de la M-16.

Chiar în acel moment, mongolul scoase o puşcă automată prin fereastra portierei.

În timp ce Sirindikha şerpuia cu viteză pentru a evita gloanţele adversarilor, Bolan trăgea fără încetare în camionul care îi urmărea. Dacă rata de fiecare dată, ştia că nici măcar puternicele proiectile 5, 56 mm nu veneau de hac radiatorului sau motorului. Şi, cu traiectoria şerpuitoare a Nissanului nu avea nicio şansă să atingă pneurile camionului.

Brusc lumina strălucitoare a unei grenade incendiare de 40 mm lansată de camion explodă pe şosea, între Nissan şi vehiculul care îl urmărea, orbindu-i momentan pe Justiţiar.

Nu mai avea decât câteva cartuşe în M-16. Cu toată străduinţa posibilă, Justiţiarul ţinti acoperişul cabinei camionului şi trase o rafală. Trăgătorul lăsă mitraliera pentru a-şi duce mâna la faţă, înainte de a cădea pe şosea.

Bolan profită pentru a reîncărca M-16. Apoi, din nou, scoase arma prin lunetă şi ţinti în dreptul pasagerului. Auzi urletul acestuia când glonţul îi lovi craniul.

Insensibil la moartea camaradului, şoferul camionului continuă să accelereze.

Atunci, pentru a încheia, Bolan scoase o grenadă cu fragmentaţie şi, după ce îi trase siguranţa, o rostogoli spre camion.

Explozia asurzitoare trimise un val de metal spre cabină şi Justiţiarul văzu vehiculul părăsind şoseaua pentru a se opri în şanţ.

— Opriţi maşina! ordonă el. Şi adăpostiţi-vă după ea.

Luând pistolul mitralieră Uzi, deschise portiera în acelaşi timp cu trei atacatori plin de sânge care trăgeau în toate direcţiile.

Justiţiarul mătură zona cu un torent de gloanţe de 9 mm, văzu trioul prăbuşindu-se deodată şi chircindu-se.

Dar, în momentul în care Bolan îşi revenea, o armă automată începu să tragă înspre el. Unul dintre supraviețuitori îşi găsise adăpost după resturile camionului.

Înaintând pe coate, Justiţiarul ajunse lângă partea dreaptă a vehiculului. Făcu o pauză, cât să bage un încărcător nou în Uzi, apoi continuă să înainteze până într-un punct unde îl putea vedea pe atacator. Acolo avu marea surpriză să descopere Mercedesul pe care,

ascuns după camion, nu-l observase.

Trăgătorul era bărbatul bine îmbrăcat şi mai în vârstă decât ceilalţi, pe care îl remarcase la început şi care părea că dirijează acţiunea.

Avea un Ingram calibru 45 Motel 10 nou-nouţ şi nu o copie chinezească.

— Lăsaţi arma, Ghen! strigă Bolan.

Răspunsul bătrânului amator de artă şi muzică, fu o rafală de gloanţe în direcţia locului de unde se auzea vocea Justiţiarului. Dar acesta se mişcase deja aproape doi metri spre stânga.

Îi lăsase inamicului o şansă de scăpare. Acum era terminat. Justiţiarul se ridică şi trase o rafală scurtă. Gloanţele sfâşiaseră costumul impecabil al criminalului. Sângele ţâşni din toate părţile şi bătrânul căzu pe spate pentru a sfârşi în şanţ.

Atunci Bolan auzi un clic în spatele lui – unul de la o armă.

Se întoarse încet, cu Uzi în poziţie de tragere şi descoperi o chinezoaică elegantă, care ţintea spre el un 357 Magnum Colţ Python.

— Vei muri, câine american! strigă ea.

Ar fi trebuit să tragă imediat, în loc să înjure. Justiţiarul ştia că va fi moartă înainte să apuce să apese pe trăgaci. Dar, în clipa în care se pregătea să tragă, se auziră două împuşcături şi expresia tinerei chinezoaice trecu de la ură la surpriză. Apoi, când căzu înainte cu faţa la pământ, îşi pierdu orice expresie.

Chandra Sirindikha ţinea pistolul HSK cu ambele mâini şi privea cu stupoare cadavrul de la picioarele ei. Îi întinse arma lui Bolan.

— Nu îmi place deloc această parte, şopti ea. Nu credeam că voi omorî pe careva vreodată.

— Când alegerea se face între dumneavoastră şi un altul, răspunse Bolan, este doar o decizie. Pe de altă parte, mi-aţi salvat viaţa. Mulţumesc.

Tânăra sughiţă, păru că era gata să leşine, apoi se aruncă în braţele Justiţiarului, plângând, în timp ce o consola, acesta nu se putu abţine să gândească, în privinţa femeilor din această ţară, că erau slabe de înger…

Capitolul XVIII

Vestea morţii surorii sale ajunse până la urmă la conducătorul Tigrilor.

— Cum a murit?

Lalith, asistenta lui, ezită, apoi răspunse:

— Sirimavo a murit ca o eroină! A înghiţit o capsulă de cianură.

— De ce a luat otrava?

— Are importanţă, Thamby?

— Da, are.

— A fost torturată de gardienii taberei.

— Atunci cum a găsit ocazia să înghită capsula?

— După cum mi s-a raportat, un american a reuşit să intre în tabără şi i-a omorât pe torţionari.

Şeful Tigrilor ştia cine este acest om: Michall Belasko. Chiar el îi dăduse lui Madi Kirbal ordin să ofere americanului informaţiile referitoare la sora sa.

Deci, omul CIA nu reuşise să le salveze pe niciuna dintre femeile pe care le iubea. Pentru asta, va muri.

— Ştii unde îl putem găsi pe american, Lalith?

— Nu, se mişcă tot timpul. Dar l-am surprins împreună cu un angajat al ambasadei americane. O

putem aduce pe femeie aici.

— Nu, răspunse Thamby după ce analiză sugestia.

Nu va face decât să complice mai mult raporturile noastre cu Statele Unite, îi veni o altă idee.

— Cum au aflat măcelarii din tabăra Boosa care dintre prizonieri era sora mea?

— Le-a spus cineva. Cineva care are un membru al familiei în tabără…

Thamby dădu din cap.

— Vreau o listă completă a tuturor Tigrilor care au familiile în tabăra Boosa.

Atunci când Bolan o aştepta pe Sirindikha în faţa apartamentului ei, îşi repeta că făcea o greşeală acceptând implicarea tinerei în lupta lui. Privind în jurul său, în lumina intensă a acelei înserări, îşi căuta inamicul dar nu văzu nimic suspect. Doar un camion de mobilă, oprit lângă trotuar.

Sirindikha ieşi din imobil, îmbrăcată cu o rochie neagră scurtă şi coborî repede treptele, alergând spre maşina lui Bolan.

În timp ce urca îl studie atentă.

— Dar arătaţi bine, în civil!

Ea îi sugerase lui Bolan să facă un tur prin magazine şi să-şi

cumpere haine care să-i permită să meargă la petrecerea mondenă.

Ceea ce şi făcuse, după care închinase un Nissan, de culoare gri. Nu îşi putea folosi insigna, nici maşina ambasadei. Era prea riscant.

Când demară, întrebă:

— Înainte să ne despărţim, noaptea trecută, aţi spus ceva de o legătură pe care o aveţi, la Jaffna. Aţi putut să o contactaţi?

— Nu era acasă, dar i-am lăsat un mesaj. Este o pistă foarte importantă. Trebuie să mergem acolo. Voi avea veşti pe seară. Se pare că ne va putea duce pe urmele lui John Vu.

— Aveţi dreptate, trebuie să mergem în nord, dacă

Bandaran nu ne va duce pe altă pistă. Dar observ că, pentru un angajat al ambasadei, sunteţi la curent cu toate.

— Sunt într-un post strategic şi Departamentul

Justiţiei m-a însărcinat cu misiunea de a vă sprijini.

Justiţiarul nu mai puse alte întrebări. Era evident că Brognola încerca să-l susţină discret, prin intermediul tinerei, fără nicio legătură cu el…

Depărtându-se de trotuar, îi ceru să-i spună cum pot ajunge la proprietatea lui Bandaran.

— Este spre nord, la treizeci de kilometri de oraş. Şi-i sugeră să o ia pe şoseaua de centură. Era mai puţin circulată.

Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, Bolan văzu camionul de mobilă plecând de pe loc. Nu credea în coincidenţe şi-aşa că îşi spori atenţia.

Hotărî să încetinească şi să vadă dacă nu cumva camionul intenţiona să-l depăşească. Aşa cum se aştepta, camionul încetini la rândul lui şi menţinu distanţa dintre ei.

Întorcând capul, Justiţiarul văzu doi bărbaţi în uniformă şi cu feţele încordate.

Scoase revolverul Beretta d «sub haină şi îl puse pe genunchi. Tânăra îl urmări cu privirea, dar nu spuse nimic.

Circulaţia pe şosea era practic inexistentă. Doar o maşină – o Toyota mică – se zărea venind din sens opus. Nu era niciun vehicul în urma camionului.

Bolan apăsă brusc pedala de acceleraţie şi vehiculul se smuci în faţă ca o ghiulea.

Sirindikha fu împinsă în scaun de acceleraţia bruscă şi vru să întrebe ceva, când văzu expresia de pe chipul Justiţiarului. Se întoarse

să privească prin luneta din spate şi înţelese.

Auzind motorul puternic, Bolan privi în oglinda retrovizoare şi văzu vehiculul în urma lor.

În prezent, nu mai avea nicio îndoială: tânăra şi cu el erau urmăriţi.

Momentul era prost ales pentru o lovitură rapidă. Nu se putea prezenta la recepţia ministrului într-un costum sfâşiat. Trebuia deci să scape de urmăritorii lor. Mai ales că tocmai văzu apărând o mână înarmată pe geamul pasagerului.

Frână brusc.

Vehiculul care îi urmărea l-ar fi strivit şi pentru a-l evita făcu un derapaj care îl puse de-a curmezişul şoselei. Astfel, cabina camionului ajunse exact în bătaia tirului. Ca de obicei, Bolan apăsă de două ori pe trăgaci şi cei doi nemernici îşi dădură sufletele diavolului. Camionul, cu motorul calat, rămase în mijlocul şoselei ca un caşalot eşuat.

Câteva secunde mai târziu, mergeau în direcţia periferiei rezidenţiale unde locuia ministrul Securităţii (interne. Niciunul nu mai vorbi. Nu prea mai aveau ce.

La subsolul unei clădiri de la perferia oraşului Jaffina, un bărbat de patruzeci de ani era înlănţuit de un perete din cărămizi iar torţionarul său, scund şi cu spatele lat, utiliza, pentru a-l face să vorbească, o maşinărie rudimentară şi eficace: două bare de cupru legate cu fire la o baterie de maşină.

De mai multe ore cel torturat se afla pe mâinile călăului său şi îşi pierduse de două ori cunoştinţa din cauza durerii insuportabile.

Jayewar Vămii oftă. Era unul dintre principalii locotenenţi ai lui Thamby. Un bărbat la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în uniformă pe măsura lui. Şi nu-i plăceau. torturile inutile.

Thamby şi el tocmai ieşeau din sala de interogatoriu când călăul apăsa electrozii pe pleoapele prizonierului.

Thamby începu să vorbească ca şi cum gândea cu voce tare.

— Chiar şi printre Tigri, sunt destui care sunt gata să ne trădeze.

Cu degetul, arătă uşa de la sala de interogatoriu.

— Ca acest angajat de la bancă, acolo.

— Am auzit şi eu vorbindu-se de acest negociator al

ONU. Dar trebuie să fie doar un zvon fals, altfel aţi şti, sublinie Vămi], perplex.

Şeful lui izbucni în râs.

— Eu? Dar ştiu! Este în tabăra mea, la vest de oraş.

Şi acum, discută cu mine. Dar Tigrii nu sunt pregătiţi pentru pace. Se bat de prea mult timp cu cingha. lezii pentru a înceta acum, aşa, deodată. Sângele trebuie să curgă în continuare pentru a spăla păcatele budiştilor.

Era părerea lui Thamby şi era şi interesul lui, dar ştia că nu era şi părerea celorlalţi.

În cameră, urletele bărbatului înlănţuit se succedau, acoperind zgomotul electrozilor. Apoi, după câteva minute, se făcu linişte.

Bărbatul care lua interogatoriul ieşi din încăpere, trăgându-şi o cămaşă pe el şi se îndreptă spre cei doi.

— Gata, anunţă el. A mărturisit şi a murit. Altceva?

Vămii îi zâmbi lui Thamby.

— Mai aveţi nevoie de mine sau de oamenii mei?

Aşteptă un răspuns care nu veni.

Se întoarse să plece. Avea de dat un telefon. Mama sa urma să primească în continuare un tratament preferenţial în tabăra Boosa când îi va anunţa pe cei din FSI că Thamby îl ţinea ostatic pe diplomat în tabăra sa din Jaffna.

— Încă ceva, îi zise liniştit şeful Tigrilor.

Vămii se întoarse.

— Da?

— Vreau adevărul.

— În legătură cu ce? întrebă Vămii încruntând sprâncenele.

— Aş vrea să ştiu de ce ai acceptat să lucrezi pentru ucigaşii lui Bandaran.

Faţa locotenentului rămase blocată. Se pregătea să nege, când descoperi un SIG-Saver 9 mm în mâna dreaptă a lui Thamby.

Acesta apăsă uşor pe trăgaci, de două ori, când Vămii încerca să se dezvinovăţească.

— Nu…

Fără să poată termina fraza, căzu. Doar privirea arăta confuzia.

— Niciun alt sfârşit pentru trădători, spuse calm

Thamby. Când vor găsi cadavrul, vor crede că te-au omorât cei din FSI.

Şeful Tigrilor îngenunche şi puse ţeava pistolului la urechea cadavrului. Apăsă din nou pe trăgaci şi se depărta când materia cenuşie-gălbuie ţâşni din gaura pe care o făcuse glonţul.

— Cheamă pe cineva să ia cadavrele, ordonă el celui care se ocupa cu interogatoriile.

După un minut de gândire, Thamby adăugă:

— Descurcă-te singur şi află unde sunt soţia şi copilul lui. Te vei ocupa de ei şi vezi dacă lepădătura le-a spus ceva.

Privi la ceas. Era timpul să-i cheme pe cei doi bărbaţi cu care conducea mişcarea rebelă şi să-i avertizeze ce se întâmplase cu trădătorul de Vămii.

Neelan şi Konamalai aveau idei depăşite asupra modului în care trebuia dusă lupta. Credeau că aveau de respectat regulile unui cod de onoare.

Într-o zi, trebuia rezolvată şi problema divergenţelor lor. Chiar dacă era nevoie pentru asta să rămână doar unul singur…

Capitolul XIX

Căpitanul unui mic vas de pescuit era aşezat la un bar de pe ţărmul mării Madras, sorbind o bere. Când deţinea informaţii valorând milioane de rupii… nu avea cui le vinde.

Chen era mort. Atwater mort. Se murea mult…

Tot ceea ce obţinea, erau banii pe care americanii îi vor plăti pentru a-l duce pe străin la Whelped Beach.

Drace! Trebuia să intereseze pe careva această întâlnire. Poate pe maniacii cinghalezi care lucrau pentru FSI sau pe tamili.

Era posibil ca toţi aceşti oameni să fie dispuşi să-i dea bani pentru informaţie. Cu acest gând, se simţi deodată mai bine.

Avea legături în ambele tabere. Bineînţeles, va insista să fie plătit în avans. Nu avea niciun sens să ai încredere în oameni pentru ceva atât de fragil ca informaţia.

Tot căutând câteva bancnote în fundul buzunarului, se îndreptă spre tejghea pentru a cere fise de telefon.

Chandra Sirindikha opri maşina în faţa porţii proprietăţii. Un ofiţer al FSI se apropie şi se aplecă spre ea.

— Invitaţia dumneavoastră, vă rog, ceru el întinzând mâna.

Ea îi dădu cartonul pe care Bolan îl găsise în apartamentul lui Madi Kirbal şi pe care acum era trecut numele tinerei.

— Numele dumneavoastră?

— Chandra Sirindikha, de la ambasada Statelor

Unite.

Cel de la FSI întrebă atunci de Bolan.

— Şi dumneavoastră?

— Însoţitorul meu, domnul Daniel Boone, răspunse

Sirindikha zâmbind.

Paznicul în uniformă îl studie pe bărbatul foarte elegant de lângă ea. Apoi, vizibil mulţumit, le arătă o zonă delimitată…

— Veţi parca acolo, vă rog.

Când coborî din maşină, Bolan întrebă din priviri.

— Daniel Boone?

— A trebuit să găsesc repede un nume, îi zise ea. Nu vă plângeţi: am intrat.

— Nu mi-aţi explicat cum aţi învăţat să ieşiţi aşa uşor din orice situaţie, reveni Bolan.

— Presupun că nu credeţi partea cu facultatea din

Fresna, răspunse ea încercând să diminueze tensiunea care apăruse între ei.

— Nu, de această dată.

— Momentul nu este cel mai potrivit pentru a discuta despre asta, zise tânăra. Acum trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce ne-a adus aici.

În mintea lui Bolan era o mulţime de posibilităţi, care începeau cu CIA şi treceau pe la diverse servicii secrete străine. Gândindu-se la Kirbal, Bolan crezu că Sirindikha putea lucra şi ea pentru mai mulţi. Doar că ea părea în regulă şi îi furniza informaţii care nu puteau veni decât de la Hal Brognola.

— Cred că nu va fi nici urmă de tamil aici, declară el.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse Sirindikha aruncând o privire către bărbaţii în uniformă din imensul salon de recepţie şi împrejurimi. Dar nu se ştie niciodată…

Allan Bandaran era furios. Dacă Preşedintele nu s-ar fi hotărât să se invite în ultima clipă, recepţia de aniversare ar fi fost un succes complet. Mai ales dacă invitatul-surpriză îşi făcea apariţia aşa cum era prevăzut.

Totuşi, nu putea să-i ceară primului bărbat al ţării, ales în urmă cu două luni prin sufragiu electoral, să se întoarcă la el acasă.

Simon Alphamundai era un om slab şi laş. Bandaran încercase să-l oblige să lanseze războiul total împotriva tamililor, dar bătrânul refuza. Continua să se încăpăţâneze în speranţele iluzorii de pace trădându-şi propriul popor. Bandaran ştia că pacea, adevărata pace, nu

va fi obţinută decât atunci când tamilii vor fi toţi omorâţi sau expulzaţi din Sri Lanka.

În aşteptarea acestei zile, îşi asigura puţin câte puţin suportul oamenilor politici. Alphamundai nu va rămâne permanent acolo şi nimeni nu era mai potrivit decât el, ministrul Securităţii Interne, să ajungă preşedinte. Chiar dacă, pentru asta, trebuia să-i cumpere pe jumătate din membrii Consiliului.

Tot ceea ce trebuia întreprins erau câteva raiduri tamile asupra civililor cinghalezi şi poporul îl va asculta, şi astfel Alphamundai va trebui să demisioneze.

Bandaran ştia că era foarte aproape de a obţine funcţia pe care şi-o dorea atât de mult.

Îl primi pe preşedinte fără o curtoazie excesivă, şi îl încredinţa rapid şefului de protocol care îl însoţi până la bufet, în mijlocul unei adunări atât de importante, ministrul îşi permitea luxul să-l ignore pe Alphamundai.

De cealaltă parte a sălii, o tânără seducătoare, cinghaleză, probabil, se întreţinea cu un bărbat, bine făcut, frumos chiar, dar cu trăsături dure, un occidental.

Acest bărbat îi era cunoscut lui Bandaran de undeva. Poate că îl văzuse, dar nu ştia unde.

În acel moment, un grup de invitaţi intră în holul casei. Ministrul îl dădu uitării imediat pe necunoscut şi zâmbi pentru a-i întâmpina pe cei veniţi.

Sirindkha îl urmări pe ministru cu privirea în timp ce acesta se ducea spre intrare. Bolan se uita la bătrânul uscat şi ţeapăn cu care Bandaran se întreţinuse în urmă cu câteva momente.

— Unul din prietenii ministrului?

— Nu chiar. Simon Alphamundei este preşedintele proaspăt ales al ţării şi este cunoscut ca un om onest.

Cred că Bandaran l-a invitat datorită presiunilor celor din sectorul militar-industrial.

— În orice caz, par a fi de acord într-o privinţă:

eliminarea tamililor, comentă Bolan.

— Nu sunt de acord în nicio privinţă. Mai ales în privinţa asta. Preşedintele a declarat în public autonomie asupra părţii în care locuieşte majoritatea lor. Singura sa condiţie este să nu se facă separatism în Sri Lanka.

Atenţia lui Bolan se întoarsrse spre Bandaran.

Ministrul, care se apropiase de unul dintre ofiţerii F.S.I., îi şopti acestuia ceva la ureche, după care dispăru într-o altă cameră.

Justiţiarul se întrebă din ce motive părăsea el petrecerea.

— Se va întâmpla ceva, acolo…

— Nu m-ar surprinde, îi şopti partenera sa.

Veniseră la recepţia ministrului cu gândul că, poate.

Bandaran putea să-i conducă spre o pistă bună. Justiţiarul nu putea rămâne prea mult în ţară existând riscul de a-i fi blocate acţiunile. Trebuia neapărat să-l găsească pe John Vu, dar repede. Venind aici, trebuia să afle ce se întâmplă cu adevărat în timpul acestei recepţii care nu părea să-l pasioneze pe sărbătorit şi care ascundea" altceva.

Astfel, avea noroc! Bandaran jubila. Clar, anul acesta era anul său. Cât timp preşedintele se străduia să stabilească în ţară calmul, anul în care O.N.U. avea onoarea de a trimite un negociator, care, de altfel dispăruse imediat ce sosise, contul său în bancă nu înceta să crească, iar influenţa lui la fel. Şi, indiferent ce ieşea din această petrecere, singurul câştigător era el.

Era un an excelent.

Rajiv Thamby era unul din motivele pentru care hotărâse să-şi serbeze aniversarea. Cu ajutorul intermediarilor, liderul tamililor îl contractase pentru a achiziţiona arme şi muniţie şi, pentru plăcerea provocării, îi propusese o întâlnire în acelaşi timp în care sute de persoane se distrau la el acasă în salon!

Pentru Bandaran, să obţină arme pe care apoi să le vândă şefului Tigrilor nu era complicat. Depozitele guvernului erau pline de materiale şi el era cel care le controla…

Conducătorul tamil zâmbi. Din dragoste pentru sora sa, abia aştepta să-l omoare pe grăsanul din faţa sa. Dar prioritate avea cauza poporului său. Va veni şi momentul în care se va răzbuna pentru crimele săvârşite de nemernic.

Acum, Tigrii aveau nevoie să se aprovizioneze cu arme şi muniţie.

În acele clipe, şeful tamililor era dispus să promită orice pentru a obţine armele de care avea atâta nevoie.

— Veţi avea marfa imediat cum primim banii, îi spuse bărbatul gras, după care adăugă: dar nu o vom transporta noi. Vă vom spune de

unde să o luaţi şi vă veţi ocupa de transport. – Cât vreţi?

Când Bandaran spuse preţul, Thamby nu îşi putu ascunde stupoarea.

— Dar este de zece ori mai mult decât valoarea lor!

protestă el, şi nu seamănă cu propunerile pe care le-aţi făcut intermediarilor mei.

— Dacă aveţi o ofertă mai bună, cineva care să vă poată obţine aceste arme şi muniţie…

Thamby ştia că ministrul cinghalez era prudent. Intermediarii în comerţul cu arme care făceau afaceri cu teroriştii tamili se puteau număra pe degetele de la o mână. Şi cel mai important dintre ei Henry Chen, era mort. La fel şi Clay Atwater.

Dar ceva, la bărbatul din faţa lui, îl înfuria pe Thamby. Nu doar suma exorbitantă pe care o ceruse, nici masacrarea surorii lui nevinovate, nici chiar moartea lui Madi Kirbal… Era altceva, respingător, ca şi cum răutatea îi ieşea prin pori.

— Îmi pare rău, plec, declară brusc şeful tamililor. Nu sunteţi un bărbat de cuvânt şi aş fi vrut să mă îndoiesc de asta. Dacă vă decideţi să cereţi un preţ mai rezonabil, voi reveni.

Ministrul zâmbi.

— Iar dacă vă schimbaţi părerea, contactaţi-mă.

Dar Bandaran ştia că şeful Tigrilor nu va face o asemenea alegere. Ministrul voia să continue războiul iar ca să-i înarmeze pe inamicii săi erau lucrul cel mai sigur de reuşită. Dar se pregătise: în cazul în care nu va fi găsit un acord, ar fi masat trupe, de mii de soldaţi din F.S.I., în zona împădurită care se întindea de cealaltă parte a şoselei, în faţa proprietăţii lui. Nu era o problemă că primea teroriști, dar dacă aceştia îi atacau casa…

Aveau ordin să aştepte ca tamilul să traverseze peluza şi să ajungă la gardul din grilaj, pentru a declanşa atacul. Bandaran vedea deja titlurile de-o şchioapă din ziare: „Ministrul Securităţii Interne conduce atacul care duce la eliminarea şefului teroriştilor”. După care, tot poporul tamil va ieşi în stradă şi lui i se va cere să restabilească ordinea.

Bolan reveni în salonul mare pentru a se alătura partenerei.

— Veniţi, îi zise el, trebuie să ieşim de aici. Aveaţi dreptate, a fost o întâlnire în micul birou. Nu am putut intra, dar nu ar fi folosit la nimic. Am surprins însă o discuţie foarte agitată şi care, după intonaţii,

s-a soldat cu un eşec. Nu am înţeles ce se vorbea, dar vreau să aflu cine era interlocutorul lui. Adversarii adversarilor mei ar putea fi prietenii mei.

Tânăra îl apucă de braţ şi, cât mai natural, părăsiră salonul. Când urcară în maşină, Justiţiarul parcă simţea privirea soldatului, responsabil cu paza parcării, trecându-i prin haine.

În acea clipă, Allan Bandaran ieşi afară conducând un cuplu de englezi până la un Bentley. Îi privi îndepărtându-se, apoi se întoarse şi se îndreptă nu spre casă, ci spre stânga.

Acolo se opri, se întoarse şi privi în direcţia lui Bolan. Justiţiarul băgă mâna sub haină şi o ţinu în apropierea pistolului.

Dând din cap, ministrul se întoarse, după care îşi iuţi brusc paşii şi dispăru printr-o portiţă.

Sirindikha îşi ţinuse respiraţia şi acum răsuflă uşurată.

— Era cât pe aici, şuşoti ea ridicând mâinile pexvolan.

Înainte să plecăm vreau să ştiţi că merg în nord cu dumneavoastră.

— Nici gând. Este prea periculos.

— Aveţi nevoie de mine. Nu uitaţi că v-am salvat viaţa. Şi că sunt în legătură cu cineva de acolo.

Justiţiarul zâmbi dar nu o mai contrazise.

— Nu trebuie să mergeţi la serviciu?

— Pot să-mi iau o zi de concediu.

— Sunaţi-mă mâine, îi zise Bolan.

Ştia că, dacă totul decurgea cum prevăzuse, cu mult înainte să se trezească el va fi deja pe drumul spre nord pentru a-l găsi pe căpitanul vasului de pescuit, în timpul discuţiei lor nu scăpaseră din ochi portiţa. Se deschise iar şi Bandaran apăru împreună cu un bărbat înalt şi cu faţa întunecată, îmbrăcat în uniformă, dar care nu îl urmă. Necunoscutul ieşi brusc din penumbră în parcarea luminată. Se opri, privi spre maşină şi îşi continuă drumul, spre un camion care îl aştepta de cealaltă parte a grilajului la o distanţă de vreo cincizeci de metri. Curios mijloc de transport pentru a ajunge la o recepţie.

Bolan văzu că partenera sa părea dezorientată.

— Ceva nu merge?

— Bărbatul care tocmai a ieşit de la Bandaran, adineauri, este Rajiv Thamby, conducătorul Tigrilor. Sau, clona lui…

Justiţiarul nu avu timp să analizeze informaţia. Un paznic în

uniformă se apropie de geamul portierei de lângă pasager şi întrebă politicos:

— Aveţi probleme, domnule?

Bolan nu înţelese, dar tânăra interveni imediat:

— Nu este nimic, domnule ofiţer, nu cădem de acord în privinţa acestui sfârşit de seară minunată. Plecăm acum.

Se deplasară încet pe alee, pe mijlocul peluzei care ducea spre grilaj şi doar ce trecură de ea că se auzi un zgomot infernal de arme automate în urma lor. O clipă, Bolan crezu că ei erau ţinta. Văzu trupele în uniformă ale F.S.I. traversând peluza şi îndreptându-se spre şosea. Şi în fruntea lor, cu pistolul în mână… Allan Bandaran!

Justiţiarul scoase Beretta din toc şi ieşi din maşină, urmat de Sirindikha.

— Să ne adăpostim, zise el trăgând-o spre un şir de copaci de pe cealaltă partea a şoselei.

În timp ce se ascundeau şi aştepta să vadă ce se întâmplă, o duzină de rebeli apărură din pădure.

Răspunzând tirului celor din F.S.I. cu puştile AK-47, luptătorii de gherilă aveau avantajul poziţiei şi, cu o precizie mortală, nimereau ţintele. Opt soldaţi F.S.I. se prăbuşiră.

Se auzi un fluierat şi alţi şase soldaţi se precipitară spre şosea pentru a-şi susţine camarazii înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Îşi goliră încărcătoarele spre grupul din jurul camionului.

Patru dintre tamili căzură, iar un altul se răsuci când o rafală se abătu asupra lor.

Deloc descurajaţi de acest nou atac, tamilii rezistară pe poziţii, trăgând spre adversari, al căror număr nu înceta să scadă. Unul după altul, soldaţii guvernamentali se prăbuşeau în faţa barajului de gloanţe de 7, 62 mm. – întoarceţi-vă, încet.

Vocea, care venea din spatele lor, îl miră pe Bolan. Se întoarse şi văzu un pistol SIG-Sauer pe care Allan Bandaran îl îndrepta spre ei. Avea faţa agitată şi parcă îşi pierduse sângele rece.

Ministrul o prinse pe tânără de braţ şi zise pe un ton sec.

— Tu vii cu mine, zise el.

— Dar lucrez pentru guvernul S.U.A! protestă ea.

— Acum, eşti prizoniera mea.

Se îndepărtă de Bolan mergând cu spatele.

— Lăsaţi arma, îi ordonă el Justiţiarului.

Acesta se prefăcu că lasă Beretta jos lângă el, după care făcu o mişcare înşelătoare, părând că se clatină. Ministrul îşi îndreptă arma în direcţia lui.

Bolan se lăsă să cadă spre stânga când Bandaran trase două focuri iar tânăra profită de mişcare pentru a se îndepărta de el şi a se arunca la pământ.

Cu o mişcare agilă, Justiţiarul trase o rafală triplă, care îl sfârtecă pe adversar. Sângele ţâşni din pieptul celui care fusese ministru de stat.

La cincizeci de metri de ei, bătălia se încheia. Trupa de tamili înconjura camionul iar Justiţiarul îl văzu pe bărbatul spătos urcând pe treaptă. Şeful tamil privi o clipă spre Bolan, apoi se caţără în cabină şi camionul părăsi zona fără grabă.

Bolan îşi puse Beretta în toc. Privind spre cadavrul lui Bandaran, simţi satisfacţia că un canibal fusese redus la tăcere.

Când o ajută pe Sirindikha să se ridice şi să meargă spre maşină, nu regreta decât că nu a putut să discute cu Thamby. Să vii până în bârlogul inamicului era o dovadă de mare curaj sau de inconştienţă. Dacă John Vu era în mâinile lui, confruntarea dintre ei nu avea să întârzie.

Poate, chiar a doua zi.

Capitolul XX

Traseul spre nord fusese lung şi greoi. Când trecu prin sătucurile cufundate încă în beznă, Bolan se gândi la Sirindikha. Era un amestec de naivitate şi de pricepere. Fără a avea o formare specială, părea că ştie cum să iasă cât mai bine din situaţiile cele mai delicate. Dar o amestecase în problemele lui şi nu mai voia să o facă să rişte.

Reorientându-se asupra problemelor imediate, Justiţiarul se gândi la modul cum îşi va pune în aplicare planul de bătaie, îşi va lăsa bagajele aproape de plajă, apoi se va duce în zona turistică, unde va abandona maşina. De la Colombo sunase la administraţia parcului naţional şi întrebase dacă îl putea conduce cineva până la ţărm.

Cererea sa provocase surpriză.

— Este sezonul ploilor, cel mai neprielnic moment pentru a veni aici, îi răspunse o femeie la celălalt capăt al firului, în câteva zile plaja va fi acoperită de ape.

— Ştiu, insistase Bolan, dar redactorul meu vrea neapărat să fotografiez modul cum musonul afectează viaţa sălbatică în parcul

natural Whelped.

Când ajunse la faţa locului, corespondenta sa acceptă să-l conducă cu maşina până la ţărm.

Ascuns în jungla de lângă plajă, Bolan privi norii care se îngrămădeau pe cer şi formau o masă din ce în ce mai compactă, în câteva zile, toată această zonă se va transforma într-o imensă mlaştină în care va fi imposibil de circulat.

Mai avea un sfert de oră până la îmbarcare dar se aştepta la o ultimă surpriză, o ultimă trădare. Prea mulţi alergau după el, pentru a putea trece neobservat.

Se pregătea de ce era mai rău. Deschizând sacul, scoase Beretta şi îl puse în tocul de la umărul stâng, sub impermeabilul pe care îl purta peste combinezonul negru. Desert Eagle, calibru 44 era prins la centură iar pumnalul Applegate-Fairbairn era în teaca de pe braţul stâng.

În buzunare sau agăţate de combinezon, pe sub impermeabilul care îi ajungea aproape de glezne, avea la îndemână diverse accesorii; încărcătoare pentru cele două pistoale, pentru M-16 şi M-203, dar şi pentru automatul Uzi cu amortizor de sunet. Grenade cu explozie întârziată, incendiare şi cu fragmentaţie, erau fixate cu agăţători metalice. Arma de bază era M-16.

În jurul lui, jungla era plină de semnele vieţuitoarelor sălbatice.

În mijlocul acestei capcane de verdeaţă, Justiţiarul simţea că cineva îl aşteaptă – aşteaptă momentul potrivit de atac.

Un zgomot uşor îi atrase atenţia, dinspre copacii din apropiere. Se întoarse şi descoperi o jumătate de duzină de bărbaţi care alerga spre el scoţând ţipete guturale. Nu erau luptători antrenaţi, altfel ar fi aşteptat să ajungă mai aproape pentru a începe să tragă.

Bolan se ascunse în pădure. Ierburile înalte îi ofereau un adăpost provizoriu, cât să-şi pregătească următoarea mişcare.

Justiţiarul se întrebă cine i-ar fi putut trimite – Sirindikhă? Nu – chiar dacă s-ar fi înşelat în privinţa ei.

Sau femeia de la biroul de turism al Parcului naţional Whelped?

Brusc, răspunsul îi apăru clar.

Căpitanul vasului de pescuit! Era un mercenar şi, în schimbul unei sume consistente, era gata să vândă informaţii oricui ar fi fost dispus să plătească.

Bolan hotărî că se va ocupa de el după ce va debarca la Jaffna,

dar înainte ca informatorul să-i poată anunţa pe eventualii clienţi unde se ducea.

În orice caz, Justiţiarul se felicită că decisese să nu îi spună acestui nemernic destinaţia decât când vor fi în larg.

Până atunci, trebuia să rezolve situaţia prezentă.

Bolan aruncă o grenadă cu fragmentaţie M-40 drept înainte, după care apucă M-16 cu amândouă mâinile. Când grenada făcu o breşă în mijlocul trupelor inamicului, ţipete ascuţite sparseră liniştea şi întunericul nopţii. Câteva siluete negre încă în viaţă dispărură după copaci.

Cineva bolborosi într-o limbă pe care Bolan, nu e în –, telese – tamilă, fără îndoială – şi luptătorii reluară atacul, j

Mai erau şase, îmbrăcaţi într-un amestec curios de haine de ţărani şi uniforme de luptă.

Primul din grup trase o rafală de încurajare, urlând. Bolan îşi regla puşca M-16 pe „rafalt”, urmări mişcarea atacatorului şi trase. Valul de gloanţe îl străpunse pe nefericit şi îl aruncă la pământ. Justiţiarul se întoarse atunci pentru a face faţă unui alt atacator, care înainta la rândul lui.

Trăgând din alergare, omul îşi goli încărcătorul puştii de asalt. Bolan se depărta în timp ce trăgea.

Primul glonţ îl atinse pe adversar într-o parte, al doilea îi tăie carotida. Tipul se prăbuşi, iar sângele se amestecă în apa de ploaie.

Ceilalţi patru supravieţuitori se refugiară în desişul junglei, dar nu pentru mult timp. Bolan auzi ţipetele oamenilor când hotărau cine dă următorul atac.

În cele din urmă, cei patru se regrupară şi se mişcară toţi deodată, trăgând rafale de 7, 62 mm.

Bolan se ascunse grăbit în stânga şi se chirci invizibil în spatele unui tufiş, aşteptând ca atacatorii să vină. Când îi simţi în apropiere, se ridică şi nu mai ţinti. Arma fixată pe automat trimise mesajul morţii. Cele patru ţinte rămaseră la verticală o clipă, după care săriră în sus pentru a se prăbuşi, cu corpurile pline de gloanţe.

Justiţiarul se apropie prudent şi, după ce îndepărtă atent armele de lângă cadavre, luă pulsul fiecăruia pentru a se asigura că nu erau supravieţuitori. Acest escadron al morţii nu va mai doborî pe nimeni.

Departe de el, în desişul vegetaţiei, Justiţiarul auzi zgomotul unui motor. Strecurându-se printre tufişuri, merse aproape două sute

de metri şi descoperi un jeep militar şi trei soldaţi în uniformă. Cel de pe locul pasagerului ţinea în mână microfonul unui radio montat pe maşină. Bolan gândi că urma să cheme întăriri.

Cu aceeaşi siguranţă, ridică arma la umăr şi ţinti cu grijă.

Cincizeci de metri îl separau de vehicul. În câteva minute, alţi oameni vor veni, probabil, aici.

Aruncând o grenadă cu fragmentaţie, se aruncă la pământ, lăsă arma jos şi cu mâinile îşi acoperi urechile.

Auzi explozia asurzitoare când grenada ateriza în jeep, după care aruncă în jur, cu forţa unui uragan, un val de metal. Bolan aşteptă ca fragmentele să cadă pe pământ, apoi se ridică pentru a privi locul unde fusese vehiculul.

Nu mai rămăsese decât o carcasă. Restul fusese împrăştiat în toate direcţiile. Bolan era aproape sigur că teroristul nu avusese timp să ia legătura cu centrul de comandă înainte să fi fost sfâşiat de explozie. Şi, oricum, va fi departe când eventualele întăriri vor sosi.

Fără să mai aştepte, îşi luă sacul şi se îndreptă spre plajă unde, agitând o lampă deasupra capului, aşteptă să vină o barcă să-l ia.

Capitolul XXI

Liniştea absolută era întreruptă doar de clipocitul apei care se lovea de vas. Bolan, aplecat peste balustradă, contempla întinderea întunecată.

Sub impermeabil avea combinezonul negru şi armele. Abia dacă simţea greutatea pistoalelor Beretta 93-I şi Desert Eagle sau a pumnalului Applegate-Falrbairn.

Vasul mirosea a peşte vechi şi a mizerie. Vizibil, nu se făcea niciun efort pentru a-l ţine curat. Corzi groase, care în mod normal erau folosite la pescuit, atârnau de cârlige montate sub balustradă pe fiecare latură.

Bolan privi spre ele, după care se întoarse la chestiuni mai presante. Dacă misiunea sa era departe de a se fi terminat, cel puţin acum avea o idee despre locul unde putea să fie diplomatul american.

Chandra Sirindikha reuşise să ia legătura până la urmă cu informatorul ei, care susţinea că John Vu era reţinut într-un mic sat, chiar în afara oraşului Jaffna. Bolan trebuia să-l întâlnească pe informator în portul orăşelului, pentru a obţine ceva mai multe detalii, în ultima clipă dovedise autoritate şi refuzase să o ia cu el pe Chandra. Ceea ce îl surprinsese, era uşurinţa cu care aceasta cedase în faţa

refuzului său…

Justiţiarul simţi o privire în spatele său. Întorcându-se, îl surprinse pe căpitanul vasului privindu-l.

— Ce este? îl întrebă el.

— Nimic, răspunse precipitat celălalt. Mă întrebam cât aveţi de gând să rămâneţi în Jaffna.

— Cred că este problema mea, nu? răspunse Bolan brusc. Poate că nici nu ne vom opri acolo.

— OK, OK, dumneavoastră plătiţi.

Când căpitanul se îndepărtă plictisit, Justiţiarul se uită la secund, precum şi la ceilalţi doi membri ai echipajului. Toţi trei aduceau mai degrabă a ucigaşi decât a marinari.

Dându-şi seama că erau priviţi, dispărură din faţa ochilor lui.

În acelaşi moment, prin ceaţa din ce în ce mai transparentă, Bolan zări lumini drept în faţă. Ajunseseră la destinaţie.

Căpitanul stătea lângă uşa cabinei sale şi zâmbea când îi auzi pe membrii echipajului plângându-se în legătură cu cel pe care îl aveau la bord.

— Tot ceea ce facem este naveta între Tamil Nadu şi

Sri Lanka. Ne-am angajat să pescuim, nu să transportăm mărfuri de contrabandă. Dacă ne prinde garda de coastă, riscăm mai mulţi ani de închisoare. Iar acum trebuie să-l asasinăm pe pasagerul nostru. Jur că nu voi:

mai face meseria asta pentru mult timp!

Căpitanul hotărî că era momentul să împartă cei cincizeci de mii de rupii ea? ele fuseseră promise de tamil pentru a-l asasina pe american. Poate că va da fiecărui câte o mie de rupii, mult faţă de cât câştigau într-o lună o

Astfel că lui îi vor rămâne patruzeci şi opt de mii de rupii.

Poate că într-o zi îşi va cumpăra un vas nou şi frumos de pescuit şi o va lua de la început. i întoarse capul şi îi făcu semn secundului, un bărbat bondoc cu o impresionantă mustaţă neagră.

— Fii cu ochii pe ăştia doi, îi zise el liniştit. Nu am prea, multă încredere în ei.

Celălalt, tăcut, se mulţumi să dea din cap şi plecă să strângă parâma de punte. Ştia că putea avea încredere în ei…

Căpitanul trebuia să le dea un semnal, îi promisese clientului său că îl va anunţa când pasagerul va fi la bord, dacă va scăpa de

comandoul trimis în întâmpinarea lui.

Privind silueta întunecată, se întrebă dacă bărbatul se gândea că mai are atât de puţin de trăit. De când îl transportase pentru prima dată, în urmă cu trei zile, se întreba ce avea în sacul de care nu se despărţea niciodată.

Poate că bani. Sau arme ascuţite. Sau ambele.

Nu prea avea importanţă, fiindcă ce era în sac îi va aparţine lui, când străinul va fi mort, iar cadavrul va pluti în apele golfului.

Asigurându-se că nu era urmărit, nici de cei din echipaj, nici de clientul său, căpitanul se duse în cabină şi porni micul emiţător-receptor pe unde scurte aflat pe masă.

Cât aparatul se încălzi, se uită la ceas. Perfect. Mai era un minut până la ora stabilită pentru mesaj, încet, numără secundele, apoi se aplecă în faţă şi vorbi în microfon.

Mesajul era recepţionat la Malivadi, pe insula Mannar, de unde ajungea apoi până la Jaffna.

Căpitanul opri aparatul şi se lăsă mulţumit într-un scaun. Ducându-şi mâna la buzunar, hotărî să-şi acorde o plăcere rară, una din ţigările cubaneze cumpărate din India.

În timp ce inhala fumul parfumat, se gândi la modul cum va cheltui o parte din banii pe care urma să-i câştige. Era atât de cufundat în gânduri, încât nu auzi când se deschise uşa în spatele lui. Când îşi dădu seama era prea târziu.

Răsucindu-se în scaun, avu timp să zărească silueta unui bărbat înarmat cu un pistol-mitralieră cu amortizor de zgomot şi, înainte să apuce pistolul Tokarev de pe masă, un val de gloanţe se abătu asupra lui.

Bărbatul continuă să apese pe trăgaci până ce peretele cabinei, fu acoperit de sânge. Ocolind cu precauţie balta formată pe jos, secundul ţinu pistolul-mitralieră gata de tragere şi se aplecă spre staţia de emisie recepţie şi o porni. Schimbă frecvenţa, apoi apăsă butonul microfonului şi dădu raportul. O voce îl confirmă recepţia după care opri imediat aparatul, ştiind că mesajul va ajunge la cine trebuia.

Nu ştia de ce Thamby voia să fie omorât căpitanul. Nu îl interesa. Rajiv Thamby era şeful lor şi el lua deciziile. El doar urma ordinele.

Acum, trebuia să se ocupe de american. Verificând încărcătorul armei, văzu că era gol. îl aruncă jos şi luă altul plin. Era pregătit să-şi

îndeplinească misiunea, îşi aranja mustaţă cu un gest maşinal şi ieşi pe punte.

Rajiv Thamby aştepta sosirea tovarăşilor săi de-abia a doua zi de dimineaţă, în zori. Această perspectivă îl exaspera, în timp ce el făcuse toată munca de teren – contactând furnizorii şi găsind bani pentru a plăti armele – iată că Neelan şi Konamalai cereau acum o împărţire egală a stocurilor adunate.

Până în acel moment, săptămâna fusese un adevărat coşmar. Moartea lui Madi Kirbal îl înfuria încă. Iar actele de cruzime care precedaseră sinuciderea surorii sale deschiseseră cicatricele şi aţâţase ura împotriva cinghalezilor şi a aliaţilor lor – ca acest diplomat american închis în celula sa, şi celălalt, tipul de la C.I.A., pe care îl vedea peste tot.

Ei, şi ceilalţi ca ei, erau pregătiţi să facă orice pentru a împiedica guvernul stilankez, să obţină arme care le va permite să masacreze poporul tamil, bărbaţi, femei şi copii.

Cel puţin, omul C.I.A. va fi mort în curând. Oamenii săi se vor ocupa de asta. Iar dacă guvernul S.U.A. refuza să plătească răscumpărarea reprezentantului său, acesta va fi îngropat alături de celălalt.

Dar, în această privinţă, Thamby era încrezător. Guvernul american va da curs cererii lui. Trebuia doar să-i lase timpul necesar pentru a găsi modalitatea adecvată de a o face.

Avea alte probleme urgente, îl preocupa atitudinea celorlalţi doi şefi tamili. Aceşti doi imbecili, care trebuiau să ajungă acolo a doua zi cu oamenii lor, se aşteptau să le încarce camioanele cu ce avea el în depozit…

Încă o dată, Thamby se întrebă dacă nu ar fi mai bine pentru cauza Tigrilor să rămână un singur şef, în loc de trei.

Ceva nu mergea cum trebuie. Bolan simţi vibraţii negative cu fiecare secundă care se scurgea.

Trecuseră aproape zece minute de când căpitanul nu apăruse, şi erau foarte aproape de port.

Chiar şi cu briza care bătea şi risipea zgomotele cele mai uşoare, Bolan ştia că cineva se apropia de el din spate. Să fie un membru al echipajului sau secundul? Justiţiarul rămase pregătit.

Scoţând din teacă cuţitul cu lamă atât de tăioasă, îi înfăşură mânerul plat în mână şi-şi lăsă braţul pe lângă corp.

Putea auzi o respirație înăbușită chiar în spatele său, ca și cum cineva încerca fără succes să nu respire.

Răsucindu-se, îl descoperi pe unul dintre membrii echipajului care tocmai ridica un topor mic. Bolan lovi cu piciorul gamba bărbatului care se legănă în față, lăsă să-i cadă toporul și cu toată greutatea se înfipse singur în lama ucigașă. Bolan smulse arma din trupul marinarului și acesta se prăbuși ca un sac de cartofi.

Ridicându-și ochii, Justițiarul îl văzu pe cel de-al doilea membru al echipajului țintindu-l cu un AK-47 la umăr.

Bolan se aruncă după o legătură de odgoane și scoase pistolul de la centură după care reveni brusc și trase de două ori.

O expresie de uimire apăru pe fața bărbatului atunci când văzu cum țâșnesc din el sânge și fragmente de oase.

Doi mai puțin.

Justițiarul porni să vâneze restul echipajului.

Puntea era pustie, cu excepția colacilor de frânghie și de alte gunoaie. Folosind Desert Eagle, Justițiarul împinse ușa de la cabina căpitanului.

Pe jos numai sânge, iar un corp se lăfăia în mijlocul acestui peisaj macabru. Justițiarul îngenunche lângă cadavru și îl întoarse. Văzu fața lipsită de expresie a căpitanului.

— Acum, este rândul tău, americanule! anunță atunci o voce în spatele său.

Întorcând capul, Bolan îl recunoscu pe secund, cu un pistol-mitralieră în mână.

— Arma, las-o jos, ordonă marinarul.

Justițiarul se supuse și lăsă arma jos.

— Ieși pe punte, acum.

Bolan se ridică, după care o luă înainte, ieșind pe punte.

— Cine te plătește? îl întrebă el.

— Nimeni nu mă plătește. Execut ordinele date de șeful meu.

Avea prea puține opțiuni, se gândi Justițiarul, și doar una avea șansă de reușită. Un om care vorbește în loc să tragă este un om fragil și nu un profesionist, fiindcă nu se întrebase deloc ce putea ascunde Bolan sub impermeabil.

Dându-se înapoi spre balustradă, așteptă câteva secunde, privindu-și adversarul în ochi, înainte de a sări în apă.

Surprins de această mișcare de sinucigaș, asasinul Tigrilor se

grăbi şi se aplecă şi el peste bord.

Nu ar fi trebuit. Chiar sub el, agăţat bine cu mâna stângă de funiile groase ce atârnau pe o parte a vasului, Bolan îl aştepta cu Beretta aţintită în sus. Faţa furioasă nu apăru decât scurt, fiind împinsă de puterea gloanţelor care îi explodară în craniu. Până ce Justiţiarul urcă iar pe punte, bietul tip avu destul timp să moară.

Capitolul XXII

Chandra Sirindikha refuza să cedeze. Trecuse o oră de când parlamenta cu ambasadorul să-i dea un mijloc de transport. Şi de o oră, el o refuza.

— Nu ştiu pentru cine vă zbateţi, domnişoară

Sirindikha, dar nu obişnuiesc să încredinţez mijloace auto din parcul nostru angajaţilor, doar fiindcă ne sunt cerute.

Tânăra se aşteptase la o asemenea reacţie. Acum, singura ei speranţă era ca mesajul radio pe care îl trimisese superiorului ei, la Washington, să ajungă la destinatar.

Telefonul ambasadorului începu să sune, pe birou, dar el îl ignoră.

— Cred că-mi amintesc că Sri Lanka este prima dumneavoastră prioritate după Statele Unite. Aveţi multe de învăţat despre maniera de comportare a unui angajat al Departamentului de Stat.

Telefonul continua să sune. Ambasadorul îi făcu semn tinerei să plece.

— Vom continua această discuţie după ce voi vorbi la telefon.

Frustrată, Sirindikha părăsi biroul mare şi se duse în minuscula ei cuşetă de la serviciul de comunicaţii al ambasadei. Câteva minute mai târziu, cu faţa roşie de ruşine, ambasadorul apăru în faţa mesei ei de lucru modeste.

— Detest asta… începu el cu o voce ezitantă, încercând să evite o scuză. O ambasadă nu este o bază auto a serviciilor secrete! Bun! Vreţi să veniţi la mine în birou?

Bolan trase uşor vasul de pescuit lângă pontonul din lemn. Lăsându-şi sacul pe scândurile putrezite, îl deschise şi găsi ceea ce căuta, după care reveni pe punte.

Motorul mergea încă. Justiţiarul întoarse vasul spre mare, după care fixă direcţia cu o funie.

Cadavrele erau acolo unde fuseseră abandonate – dar nu va dura mult, gândi el presând în acelaşi timp o bucată de explozibil

plastic C-4 pe rezervorul de carburant. Fixă un detonator şi un temporizator, programat să declanşeze explozia după un sfert de oră.

Bolan împinse maneta motorului la viteza maximă apoi alergă spre partea din spate şi sări pe chei în timp ce vasul de pescuit pleca în ultimul său voiaj.

Aşteptând ca vechea carcasă ruginită să dispară în ceaţă, pe apa golfului Mannar, se întoarse şi îşi ridică sa. cul.

Un tip mic de înălţime stătea la capătul pontonului. Nu avea nici acea alură a tamililor pe care Bolan o întâlnise până atunci. Bărbatul purta de fapt o sutană de preot catolic.

— Domnul Beiasko?

Bolan dădu din cap.

— Sunt părintele Thomas. Maşina mea este oprită în apropiere.

Fără să aştepte răspunsul, se întoarse şi îl conduse pe Bolan pe o alee îngustă.

Maşina nu era nouă. Un Armstrong făcut în Anglia, o relicvă din perioada dintre cele două războaie mondiale, de pe timpul când englezii îşi puteau permite o industrie de automobile prosperă şi să fie stăpânii insulei. Era în urmă cu şaptezeci de ani. Bolan se întrebă dacă o astfel de maşină putea să meargă rezonabil. Preotul îi surprinse privirea sceptică.

— Da, merge, afirmă el zâmbind, citindu-i gândurile parcă. Uneori cred că este un miracol. Dar se mai produc şi miracole, nu?

Lăsându-şi sacul pe bancheta din spate, Bolan urcă în faţă şi aşteptă ca părintele Thomas să porneacă motorul.

O serie de explozii înăbuşite se auziră sub capotă atunci când bătrânelul folosi demarorul. Şi, în final, motorul porni.

— Unde este tânăra care m-a contactat? întrebă el.

Credeam că vine cu dumneavoastră.

— Ar fi mai multe de explicat, răspunse Bolan.

— Vom putea vorbi în modesta mea locuinţă, propuse preotul, după care adăugă: tânăra mi-a cerut să vă găsesc un mijloc de transport.

El dădu din umeri…

— Din nefericire, nu avem o agenţie de închiriat maşini în Jaffna. Dar sunt dispus să vă împrumut maşina mea.

— Mulţumesc.

Bolan se gândi că îi mergea din ce în ce mai rău.

Cei doi lideri tamili se întâlniră la o bază situată la aproape cincizeci de km sud de tabăra lui Thamby. O jumătate de duzină de camioane mari, pline cu luptători, aşteptau, în timp ce Neelan şi Konamalai conversau între patru ochi.

— Fratele nostru are o concepţie ciudată despre revoluţie, comentă Neelan în legătură cu Thamby.

— Se zbate de mult timp, completă Konamalai. Mu sunt sigur că vrea într-adevăr încheierea unui acord care să permită crearea unei provincii tamile autonome.

— Reticenţa în a împărţi armele pe care le-a depozitat în tabăra lui nu prevede nimic bun pentru viitorul Tigrilor, iar comportarea lui cu diplomatul O.N. U.

este de neacceptat.

Konamalai dădu din cap.

— Inacceptabilă şi periculoasă. Oamenii mei sunt bine înarmaţi, în cazul în care…

— Şi ai mei, răspunse Neelan, după care se uită la ceas.

Era timpul să pornească spre Kaitadi.

Justiţiarul acceptase să se odihnească pentru câteva ore. Oricum, nu putea pleca la drum noaptea. După o toaletă rudimentară, împărţise cina cu bătrânelul. La sfârşit, preotul curăţă masa şi desfăşură o hartă. Arătând un punct la aproape treizeci şi cinci de kilometri spre nord de oraş, adăugă:

— Este una dintre taberele lui Thamby. Kaitadi. Aici îşi depozitează armele şi celelalte materiale. Era odinioară un sat de agricultori care adăposteşte acum în jur de o sută de oameni antrenaţi să ucidă.

— Unde se află cartierul general al lui Thamby? Unde îşi ţine prizonierul?

Părintele Thomas scotoci într-un sertar şi scoase o fotografie îngălbenită pe care o puse peste hartă.

În fotografie se vedea părintele alături de un bărbat înalt, cu figură dură. În spatele lor, se înălţa o clădire impozantă.

— Lată depozitul taberei, zise el arătând clădirea. Iar aici baraca domnului Vu. Nu prea îmi dau seama de ce nu l-au omorât. Este ţinut într-o cămăruţă, cu gratii la ferestre, aproape de biroul lui Rajiv Thamby. Este păzit tot timpul.

— De ce vă întoarceţi împotriva propriului dumneavoastră

popor?

— În fotografie apar alături de Thamby. Eram foarte apropiaţi pe atunci. El şi partenerii săi erau nişte idealişti.

Şi eu. Când cei din F.S.I. sau din poliţie veneau să-i caute se refugiau aici.

Preotul arătă spre un dulap, unde deschise o uşă. Dând la o parte sacul lui Bolan, se aplecă şi ridică o trapă care ţinea loc de podea.

— Se ascundeau în camera de dedesubt până ce autorităţile plecau. Aveam un scop comun: poporul tamil să devină independent şi unit.

Umerii părintelui Thomas se lăsea. Deodată, era din nou preotul catolic fără iluzii.

— S-au schimbat toţi, oftă el. Poate doar Konamalai nu, dar ceilalţi doi, da. Unica lor motivaţie, acum, este puterea personală. Şi, la un moment dat, în această nebunie, vor abandona idealurile poporului tamil.

— Aceste opinii v-ar putea costa viaţa, sublinie Bolan.

— Prea mulţi oameni au fost deja omorâţi fără niciun motiv. Cel puţin eu cred în ceva.

În acea clipă se auziră bătăi în uşa căsuţei şi conversaţia lor se opri brusc. Scoţând Beretta din toc, Bolan îi făcu semn preotului să deschidă.

Îmbrăcată cu un pantalon şi o cămaşă albastră, Chandra Sirindikha apăru în cadrul uşii.

— Pot să intru? întrebă ea.

Mâna lui Bolan se relaxa pe mânerul pistolului.

— Ce faceţi aici?

— M-am gândit că v-ar plăcea să aveţi o parteneră, răspunse ea cu un ton dezinvolt.

Când Justiţiarul se pregătea să răspundă ceva, fu uimit de apariţia feţei.

— Cum aţi ajuns până aici?

— Ambasadorul a fost atât de amabil ca să mă aducă până aici cu unul din elicopterele ambasadei.

Respectul lui Bolan faţă de tânără spori. Nu ducea lipsă de resurse.

O prezentă preotului, care îi recunoscu imediat vocea.

— Da, este tânăra cu care am vorbit de mai multe ori la telefon.

Cea care a făcut investigaţii pentru guvernul american.

— De fapt, nu este datoria mea, explică ea scuzându-se.

— C. IA? întrebă Bolan.

— Nu chiar. Serviciul de cercetare şi informaţii al

Departamentului de Stat. Domnul Vu era un diplomat bun înainte de a ieşi la pensie. Ne place să avem grijă de oamenii noştri. Şi cum dumneavoastră nu vorbeaţi nici cinghafeza, nici tamila, domnul Belasko mi-a spus că aş putea să fiu de folos.

Mack Bolan prinse ideea.

— Poate sunt paranoic, dar cred că riscul este prea mare ca să vă implicaţi în această situaţie.

— Chiar şi paranoicii au inamici, interveni părintele

Thomas, şi au nevoie de tot ajutorul. Când se va lăsa noaptea, vă voi călăuzi până la un drum potrivit pentru a ieşi din oraş.

Sirindikha încruntă din sprâncene.

— Şi cum vă veţi întoarce? îl întrebă ea pe preot.

— Oh! mă voi duce la unul din credincioşii mei care se va bucura să mă însoţească.

În timp ce Bolan conducea bătrânul Armstrong, însoţitoarea sa se ocupase să încarce pistolul H & K P-5.

— Fiindcă ţineţi neapărat să veniţi cu mine, pregătiţi mai multe încărcătoare, îi zisese el. Pentru orice eventualitate.

Tânăra aprobă cu o mişcare din cap, după care începu să împingă cartuşele în încărcător. Maşina continua să se hurducăie pe drum.

— Nu puteţi merge mai atent cu această grămadă de fiare?

— Drumul e de vină, replică Bolan.

Părintele Thomas, care era în spate, dădu câteva explicaţii:

— A fost o vreme când Jaffna avea drumuri excelente şi străzi pline de turişti.

— Iar acest oraş amărât a cunoscut vremuri nâai bune, comentă Sirindikha.

— Sunt de acord. Nu mai lipseşte mult ca această vechitură să fie capabilă să mă lase în drum.

Sirindikha păru jenată.

— Este maşina dumneavoastră?

— Da, răspunse preotul Thomas. Credeţi-mă, am mai multă încredere decât în alte maşini aduse din Statele

Unite sau Japonia.

Câteva minute mai târziu, preotul îl bătu pe umăr pe Bolan.

— Vă las să mergeţi singuri de aici. Ţineţi-o pe drumul acesta. La vreo treizeci şi cinci de kilometri, chiar înainte de a ajunge la Kaitadi, veţi vedea un drum de pământ, pe partea dreaptă. Luaţi-o pe acolo şi veţi ajunge la tabăra Tigrilor.

Bolan opri lângă trotuar şi-l privi pe preot în timp ce cobora din maşină şi se îndepărta încet spre oraş, cu paşi apăsaţi.

Viaţa sa atârna de reuşita misiunii lor şi el ştia asta…

Bolan încerca să ţină maşina pe axul drumului.

În afară de vreun animal care şi-ar fi riscat viaţa în timp ce ar fi vrut să traverseze drumul, nu putea fi nicio mişcare.

Încetini când descoperi pe partea dreaptă drumul de pământ de care îi vorbise părintele Thomas.

— Iată-ne! anunţă el.

— Sunt pregătită! răspunse Sirindikha.

Justiţiarul băgă maşina pe cărarea îngustă. Vehiculul începu să se agite şi să sară în toate direcţiile când intrară pe cărare. Tufişurile de pe margine atingeau caroseria.

Bolan privea în jurul său. Se vedea lipsa de apă de pe câmp. Dar norii groşi care se adunau pe cer erau ca un răspuns la rugăminţile fermierilor.

Ceea ce îl contraria pe Bolan, era lipsa de agitaţie în Jaffna şi în împrejurimi. Acasă la preot, acesta îi explicase că era poya, ziua lunii pline. Ori, în Sri Lanka, toată lumea sărbătorea luna plină, mai ales când pica într-o zi de luni sau joi.

În ciuda acestora, Bolan ştia că fermierii rar se aventurau foarte departe de câmpurile lor, doar dacă era sărbătoare.

Siluetele încă neclare ale căsuţelor apărură imediat, în depărtare. Justiţiarul gândi că era ultimului şansă de a-l găsi pe John Vu. Dacă aceşti nemernici nu îl omorâseră deja.

Brusc, ridică piciorul de pe acceleraţie.

— Ceva nu e în regulă? întrebă Sirindikha.

— Ba da, perfect, răspunse Justiţiarul cu un râs zgomotos, sinistru. Dar nu mai putem continua drumul cu maşina. Vom fi reperaţi.

Oprind maşina într-un boschet, lângă şosea, Justiţiarul luă binoclul şi se caţără într-un copac pentru a cerceta zona din faţa lor. În

depărtare, un numeros grup de bărbaţi în uniforme se agitau pe porţiunea de teren din faţa depozitului. După cum vedea el, toţi cei de acolo erau la masă. Nicio altă agitaţie specifică nu anima câmpul.

Putea fi posibil, măcar o dată, să aibă avantaj faţă de inamic.

Justiţiarul se decise să se apropie.

— Aşteptaţi aici, îi zise el tinerei. Voi cerceta împrejurimile.

Şi, fără să mai stea pe gânduri, se strecură printre plantele dese.

— În cât timp vă veţi întoarce?

— În mai puţin de o oră. Iar dacă nu revin sau auziţi focuri de armă, plecaţi de aici.

Justiţiarul consideră că era de preferat să cerceteze satul, înainte de a trece la acţiune. Trebuia să afle care era cabana în care era ţinut diplomatul, printre celelalte cabane, care semănau între ele.

În secunda următoare, această problemă nu mai conta pentru ei. Patul unei puşti tocmai îl lovi în cap şi nu mai văzu nimic.

Capitolul XXIII

Mack Bolan trebui să se forţeze pentru a reuşi să deschidă ochii. Durerea care îi cuprinsese capul îl chinuia. Totul părea aiurea.

Când ceaţa care îi împăienjeni privirea se ridică puţin câte puţin, îşi aminti că fusese lovit din spate. Simţea şi sângele care îi umezea încă rana.

Încercă să se mişte uşor, coborând privirea. Văzu cătuşele care îl fixau de un stâlp vertical, un burlan folosit drept scurgere pentru apa de pe acoperiş. Zeci de lăzi din lemn erau deschise peste tot şi putu simţi mirosul uleiului de armă.

Se întrebă dacă ţeava putea fi ruptă şi începu să mişte din mâinile încătuşate, zgâriindu-se la fiecare mişcare. Eforturile lui erau fără niciun efect, dar cel puţin trebuia să încerce.

Thamby explodă de furie când asistenta lui, Lalith, veni să-i raporteze că paznicii capturaseră un străin şi îl închiseseră în depozit.

— De ce nu l-au omorât?

— Asta şi intenţionau să facă, dar am preferat să vă cer părerea…

Şeful Tigrilor era gata să dea ordinul când zgomotul mai multor vehicule îl întrerupse. Ridică ochii şi văzu două maşini Land Rover care intrau în tabără, urmate de camioane. Convoiul continuă să înainteze până la clădire şi se opri.

— Vor scăpa de el imediat ce vor putea, murmură

Thamby.

Apoi merse în întâmpinarea nou-veniţilor. Forţându-se să fie amabil, îi îmbrăţişa pe cei doi parteneri ai să”, când aceştia coborâră din maşini.

— R Să mergem să aruncăm o privire la armele pe care le vom împărţi, zise el jovial.

Se pregătea să-i conducă pe cei doi la depozit când Lalith se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Nu uitaţi că este străinul acela înăuntru.

Liderul tamil uitase deja.

— La oameni cu tine şi scoateţi câte o ladă de arme şi una de muniţie, ordonă el.

Întorcându-se spre Neelan şi Konamalai, adăugă:

— Le puteţi examina la fel de bine şi afară, mai ales că în depozit este o căldură sufocantă. Şi cum ştiu că vă place să le încercaţi, va fi perfect.

Neelan privi în jurul lui.

— Zgomotul nu va atrage nimănui atenţia?

— Nu, răspunse Thamby. Nu este nimeni pe o rază de câţiva kilometri. Populaţie ni s-a alăturat nouă sau a fugit.

Unul dintre paznici ieşi din depozit la volanul unui motostivuitor. Deschisese deja cele două lăzi. Thamby se aplecă spre cea de deasupra, scoase o M-16 A-2 şi o întinse lui Konamalai.

— Cea mai bună armă americană produsă vreodată!

m «wu – wwip”.

anunţă el. Relativ uşoară, precisă, capabilă să golească un încărcător de treizeci de cartuşe în câteva secunde. Şi, în plus, nu se decalibrează niciodată, ca armele chinezeşti. Ultimul punct… nu costă nimic.

— Nimic?

Unul dintre locotenenţii lui Thamby găsise cadavrul lui Atwater când venise să aducă avansul din banii ceruţi.

Tigrii se duseseră să ia marfa care aştepta în portul Jaffna, apoi îi omorâseră pe toţii membrii echipajului, înainte de a încărca armele în camioane şi a le transporta la tabără.

Ziarele atribuiseră incidentul unei confruntări între bandele care-şi disputau controlul asupra portului, în această ţară explicaţiile nu lipseau niciodată.

Konamalai examina puşca de asalt, apoi o întinse celui de-al treilea lider al Tigrilor. Neelan cântări arma în mână şi ridică privirea spre Thamby.

— Zici că este precisă?

— Una dintre cele mai precise la cincizeci de metri, confirmă Thamby, arătând spre un tec. Capacul acela este cam la această distanţă, încearcă.

Din lada cu muniţie luă o mână de cartuşe.

— Avem şi încărcătoare înăuntru, dar pentru o încercare nu e nevoie.

Thamby făcu semn unuia dintre oamenii săi să se apropie, îi întinse puşca de asalt şi îi arătă copacul. Celălalt luă arma şi introduse un cartuş pe ţeavă. Ţintind cu grijă, apăsă pe trăgaci. Glonţul smulse o bucată mare de lemn din copac.

Liderul Tigrilor îi ordonă unui alt luptător să ia câteva încărcătoare şi să le pregătească, apoi se întoarse spre musafirii săi.

— De ce nu îi puneţi pe oamenii voştri să le încerce?

propuse el. Cred că este mai bun decât un AK-47.

Neelan privi spre Konamalai.

— De ce nu?

Asistenta lui Thamby îl trase deoparte.

— Credeam că nu vreţi să împărţiţi conţinutul depozitului cu ei…

— Soldaţii sunt loiali celui care le dă cele mai bune arme, îi răspunse Thamby zâmbind. Dacă totul se va sfârşi cu o confruntare, prefer să fie toţi Tigrii de partea mea.

Doi soldaţi erau ocupaţi cu încărcătoarele.

Cum Neelan şi Konamalai erau de acord cu propunerea lui Thamby, oamenii lor luară fiecare câte o armă şi o încarcă.

— Ai ţinte din hârtie? întrebă Neelan apropiindu-se de

Thamby.

Cum acesta dădu din cap că nu, unul din oamenii săi îi şopti:

— Dar prizonierul, din depozit?

Ochii şefului tamil se luminară o clipă, apoi dădu iar din cap.

— Nu. Ne vom distra cu el mai târziu. Mergi în depozit şi adu-mi ambalajele din lăzi. Şi caută ceva cu care să vopsim cercuri pe ele.

Testarea noii M-16 lua acum alura unui concurs de tir.

— Ofer câte o sută de rupii pentru toţi cei care trag perfect,

anunţă Neelan.

Konamalai propuse oamenilor săi dublul sumei, pentru fiecare glonţ care va trece prin centrul ţintelor. Pariurile urcară şi se ajunse la cinci sute de rupi pentru cei mai buni trăgători.

Thamby se întoarse spre asistenta lui.

— Mai devreme sau mai târziu îi voi atrage pe toţi de partea mea. Ne mai trebuie încărcătoare.

Lalith se întoarse spre un soldat, îi luă legătură de chei şi se duse în depozit.

Justiţiarul făcuse o pauză în încercarea de a se elibera şi asculta focurile de armă de afară, îşi privi încheieturile. Erau umflate de cât se frecase de cătuşe, iar sângele uscat avea efectul unei hârtii abrazive.

Auzi brusc paşi apropiindu-se şi se lăsă la pământ. Dacă tamilul se apropia destul de aproape de el, poate avea o şansă să-l doboare, apoi să-l scoată din joc.

Inspirând profund, Bolan se relaxa. Apoi deschise ochii şi văzu pe cineva venind spre el. Închise iar ochii şi se prefăcut leşinat.

Lalith privi la silueta înlănţuită şi prăbuşită pe jos. Cutiile pe care le căuta erau chiar în spatele prizonierului iar corpul lui bara drumul. Tânăra începu să treacă peste el când simţi că-şi pierde echilibrul.

Justiţiarul prinsese cu picioarele genunchiul drept al adversarului şi se răsucise imediat. Când acesta încercă să se elibereze, lovi cu piciorul între picioarele adversarului.

Cu un mormăit de durere îşi duse mâna la abdomen. Ştiind că va striga după ajutor, Bolan era conştient că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Cuprinse cu picioarele gâtul celuilalt şi începu să strângă.

Văzu cum faţa adversarului se înroşeşte pe măsură ce îi strivea traheea. Luptând să supravieţuiască, încerca disperat să se elibereze, dar picioarele lui Bolan strângeau ca un cleşte. Din roşu, faţa tamilului se făcu mov închis şi, brusc, abandonă lupta. Capul îi căzu într-o parte, cascheta îi căzu şi un val de păr negru se desfăcu.

— Drace! O femeie! murmură Justiţiarul uimit.

Epuizat, se lăsă pe spate şi se relaxa.

— Avem nevoie de încărcătoare! strigă Thamby de la uşă. Grăbeşte-te!

Folosind picioarele pentru a trage cadavrul, Justiţiarul îi scotoci prin buzunare.

Găsi o legătură de chei, o luă şi căută pe cea care deschidea cătuşele.

Când introduse cheia în încuietoare şi auzi clicul uşor se ridică. Căută imediat în ju; – o armă ideală. Luă o M-16 A-2 şi un lansator de grenade M-203.

Luă şi o duzină de grenade cu fragmentaţie. Găsi şi patru încărcătoare goale şi o ladă cu cartuşe 5 – 56.

Unul câte unul, apăsă cartuşele în încărcător.

Acum era pregătit. Nu ştia câţi oameni erau afară şi cât erau de buni, dar un lucru era sigur: în câteva minute, John Vu va fi liber sau Justiţiarul va muri.

Capitolul XXIV

Aşteptând prima împuşcătură, Sirindikha se simţi încurcată: cum putea şti cine trage? Belasko sau Tigrii?

Tânăra verifică încărcătorul pistolului – era plin – şi hotărî să-i dea o mână de ajutor partenerului ei. Dar era suficient pistolul pentru ce avea să facă.

Atunci îşi aminti de sacul de pânză pe care îl adusese Belasko. Poate va găsi ceva care să-i folosească.

Găsi de fapt grenade. Luă trei şi le băgă în buzunare. Puşca de asalt îi atrase atenţia. Văzu că este mai uşoară decât se aştepta.

Ar fi preferat un Uzi, dar M-16 era cea mai puternică armă de care dispunea.

Luă încărcătoarele, băgă unul de treizeci de cartuşe în armă iar pe celelalte două în buzunar. Apoi, pe jos, se îndreptă spre câmpul bătăliei.

Privind la concursul de tir de afară, Bolan îşi dădu seama că trebuia să facă o diversiune pentru a provoca panică în rândul luptătorilor antrenaţi şi bine înarmaţi.

Îndreptă lansatorul spre locul unde soldaţii se întreceau. Apoi trase.

Privi traiectoria proiectilului. Grenada ateriza chiar în faţa lor şi explodă aruncând bucăţi de metal în toate părţile.

Doi soldaţi căzură la pământ în timp ce alţi trei urlau de durere datorită rănilor de la piept şi abdomen.

Panica se înstăpâni printre concurenţi. Şapte soldaţi care nu fuseseră răniţi serios se întoarseră pentru a încerca să vadă de unde venise grenada. Nu apucară să afle, că Bolan lansă o alta spre

vehiculele care staţionau.

Flăcările izbucniră din rezervoarele de carburant. Acum singura cale de scăpare a soldaţilor era fuga. Unii se repliaseră spre celălalt capăt al taberei.

Justiţiarul se hotărî să sporească şi mai mult confuzia. Trase o grenadă înspre uşile larg deschise ale depozitului după ce se depărtase vreo cinci sute de metri.

Exploziile se succedară în lanţ. Pământul începu să tremure în timp ce flăcările cuprindeau depozitul.

Pentru o parte dintre soldaţi, explozia depozitului fu ca un semnal de retragere. Panicaţi, începură să alerge pe o cărare, spre nordul taberei chiar în bătaia puştii Justiţiarului.

Un tamil, în care Bolan îl recunoscu pe unul dintre şefi, adună trei oameni pentru a trage în atacator, începură să tragă sălbatic, la nimereală.

Bolan scăpă ca prin minune de valul de gloanţe.

Două dintre gloanţele trase de Bolan îl nimeriră în piept pe şeful tigrilor. Soldaţii începură să se răspândească dezorientaţi.

Acalmia fu de scurtă durată. Un grup se îndreptă spre el.

Justiţiarul aşteptă ca soldaţii care trăgeau în direcţia lui să se apropie pentru a-i întâmpina cu un val de gloanţe.

Două gloanţe îl răpuseră scurt pe un alt şef, Neelan.

Cei cinci soldaţi care alergau se opriră şi făcură greşeala de a se întoarce înspre şeful lor. Justiţiarul îi doborî pe toţi cu o rafală lungă.

Liniştea se lăsă brusc. Lupta părea încheiată, din lipsă de combatanţi. Dar Thamby apăru în faţa lui, ieşind de după o baracă, la mai puţin de cinci metri, cu faţa schimonosită de furie şi cu mâinile pe un pistol mitralieră Skorpion 9 mm.

Momentul era nepotrivit pentru a se întreba unde se ascunsese şeful Tigrilor în timp ce oamenii săi erau omorâţi.

— Vei muri, americanule, iar cel după care ai venit va muri după tine.

Liderul Tigrilor privi spre cadavrele celor doi parteneri ai săi.

— Oricum voiam să-i omor, zise el. Într-un fel, mi-ai făcut un serviciu.

Thamby păru că ezită, în acel moment, Justiţiarul observă o mişcare în spatele lui. Privi dincolo de şeful tamil.

— Un truc vechi, comentă teroristul. Nu este nimeni în spatele

meu.

— Ba da, este cineva, răspunse o voce.

Chandra Sirindikha apăsă pe trăgaciul puştii M-16 şi ţinu apăsat până ce reculul o împinse în spate.

Thamby se întoarse pe jumătate şi ridică arma pentru a riposta, în ciuda rănilor impresionante începu să tragă spre fată. Noroc că durerea îl împiedica să ridice arma şi toate gloanţele se înfigeau în pământ.

Bolan ridică arma şi trase. Clicul metalic pe care îl auzi îi răsună sinistru în urechi.

Fără să ezite, aruncă arma nefolositoare şi se aruncă spre Thamby. Acesta se întoarse când era lângă el. Apucând pistolul Skorpion şi trăgându-l spre el, Justiţiarul îl împiedică să tragă. Dar celălalt, în ciuda rănilor, avea încă o putere incredibilă.

Se zbătură un moment, cu pistolul între ei, până ce puterea lui Bolan îl învinse pe tamil. Întorcând încet arma spre abdomenul lui Thamby apăsă degetul adversarului pe trăgaci şi trase. Asurzit de explozie, fu aruncat în spate de recul.

Timp de o secundă, Bolan se întrebă ce se întâmplase cu adevărat. Apoi descoperi gaura din abdomenul lui Thamby. Era aproape despicat în două. Acesta privi spre Justiţiar cu ochii ca de mort şi parcă vru să tragă. O secundă mai târziu se prăbuşea.

O linişte apăsătoare se lăsă pe câmpul de luptă.

Bolan se duse la Sirindikha, o ajută să se ridice şi îi zise ironic:

— Se pare că femeia va fi viitorul Justiţiarului!

Mulţumesc pentru ajutor.

Asigurându-se că nu mai era niciun pericol, începură să-l caute pe diplomatul O.N.U. Deschizând cabanele pe rând, cu precauţie, Justiţiarul se apropie de o cămăruţă şi, cu o M-16 în mână trase în încuietoare şi o deschise cu o lovitură de picior.

Bărbatul care apăru era epuizat şi înfricoşat.

Bolan îl recunoscu, în ciuda bărbii.

— Gata, mergem? îl întrebă el.

— Da, răspunse John Vu, schiţând un zâmbet. Am mai auzit acest glas undeva, în Noua Anglie?

— Cu mult timp în urmă, răspunse Justiţiarul. Haideţi, vă duc acasă.

Apoi, întorcându-se spre fată, continuă:

— Presupun că elicopterul ne aşteaptă în port?

— Bineînţeles! Prietenul nostru comun a prevăzut reuşita misiunii şi ambasadorul îl aşteptă cu nerăbdare pe domnul Vu.

„Prietenul nostru comun”! Numărul unu în Departamentul de Justiţie, Hal Brognola de la mii de km de acolo, îl sprijinise logistic pe Justiţiar. Un sprijin logistic care, mai mult chiar, era şi fermecător…

SFÂRŞIT